Psalmii- Comentarii de Paul Grobéty

Acest psalm ne îndreaptă din nou gândurile spre perioada împărăţiei de o mie de ani. Până atunci, lauda „aşteaptă în tăcere“, laudă ca-re va răsuna cândva în Sion. Desigur, astăzi cântăm cântări de mulţu-mire spre onoarea lui Dumnezeu, spre lauda Mântuitorului nostru, dar atunci se va înălţa din Sion, cetatea marelui Împărat, o cântare de laudă din gura tuturor.Dumnezeu este numit aici „Tu, care asculţi rugăciunea“. Ce nume frumos, plin de conţinut! Este un nume care vorbeşte şi inimilor noas-tre. Pentru noi, Dumnezeu nu este numai Cel care ascultă rugăciu-nea, ci şi Tatăl care dă un răspuns la rugăciunile noastre. Rămăşiţa credincioasă va înălţa multe rugăciuni în timpul marelui necaz. Ei Îl vor chema pe Dumnezeu, pentru că ştiu că El ascultă rugăciunea; strigătul lor, pe care îl auzim în unii psalmi, va fi în sfârşit auzit. Scă-paţi pentru totdeauna de duşmanii lor, ei vor intra în împărăţia promi-să pentru a savura de atunci înainte binecuvântările acestei împărăţii. Dumnezeu Îşi va aduce aminte de toate rugăciunile lor înălţate spre El, şi la timpul Său cei drepţi vor afla că nicio rugăciune nu este uitată de El. Pe inima lor va fi proslăvirea Împăratului; ei vor dori ca toţi oa-menii să vină la El, pentru ca toţi să-L onoreze. Nu este şi dorinţa noastră, ca mulţi oameni să-L accepte şi ca Numele Său să fie astfel proslăvit de cât mai mulţi oameni răscumpăraţi?„Nelegiuirile m-au copleşit.“ Aici auzim vocea Mântuitorului la cru-ce. Ce povară mare a luat acolo asupra Sa! El, care nu cunoştea pă-cat, a devenit locţiitorul nostru. Lucrarea Sa a avut un efect imediat: tâlharul a fost salvat imediat în acel loc. Cu privire la cei drepţi din timpul sfârşitului, citim aici: „vei ierta fărădelegile Psalmul 65:1-3noastre“. Iertarea acelor fărădelegi, printre care în primul rând păcatul lepădării lui Mesia, ţine încă de viitor.

Fericirea şi savurarea, despre care se vorbeşte în acest verset, ţin încă de viitor cu privire la Israel.Cu privire la noi, găsim aici o aplicaţie. Prin credinţă ni s-a dăruit bucuria cu privire la alegerea noastră. Ne putem apropia şi putem sta în locurile cereşti, unde suntem binecuvântaţi cu orice binecuvântare duhovnicească. Dar acest lucru se face, cum am spus, în credinţă; realitatea ţine de viitor. Sufletul nostru este însă săturat deja acum; noi considerăm bunurile acestei lumi gunoi în comparaţie cu slava ce-rului, care ne aşteaptă. Dacă speranţa slavei acţionează această sta-re în noi, ce va fi Casa Tatălui? A locui acolo unde este Însuşi Domnul Isus va fi cea mai mare fericire. Nu avem deja acum motive suficiente pentru a ne bucura foarte mult? Iudeii timpului din urmă vor citi acest psalm şi se vor bucura anticipat de slava viitoare.

Cel care ascultă rugăciunea va răspunde alor Săi. El va curăţa ţara în dreptate prin lucruri înfricoşătoare, judecând pe toţi cei care i S-au împotrivit. Înainte de judecata finală, marea popoarelor va urla sub conducerea lui satan, dar Dumnezeu va porunci valurilor şi marea se va linişti. Ca urmare a faptelor Sale mari în favoarea poporului Său, pământul va fi binecuvântat din belşug. Creaţia va fi eliberată de robia stricăciunii (Romani 8.21), de sub această robie sub care a stat de la căderea în păcat.Versetele 9-13 vorbesc despre bogăţii nemărginite. Blestemul va fi înlăturat de pe pământ; nicio calamitate nu va prejudicia recolta. Dum-nezeu Însuşi va înmuia cu ploaie bulgării, va pregăti pământul pentru semănat. „Râul lui Dumnezeu este plin de apă.“ Astăzi, râurile sunt când mari, când mici, ele slujesc câteodată la pedepsirea omenirii prin inundaţiilor lor; dar râul lui Dumnezeu poartă peste tot binecuvân-tare şi rod.

„Strigaţi de bucurie către Dumnezeu, tot pământul!“ De la căde-rea în păcat nu a mai existat niciun timp în care tot pământul să fi strigat de bucurie către Dumnezeu; din contră, urmându-l pe Cain, oamenii s-au îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu. Dar va veni clipa - poate nu este prea departe - când nu numai cei drepţi Îi vor aduce laudă şi mulţumire, ci tot pământul va cânta gloria Numelui Său.

Numele Său a fost întotdeauna minunat, dar cât de puţini au des-coperit ce conţine acest Nume! În ceea ce ne priveşte pe noi, vedem această glorie numai în măsura în care ne preocupăm cu Persoana care poartă acest Nume (a se compara Isaia 9.6; Judecători 13.18).

În versetul 3 vedem că vrăjmaşii Domnului i se vor supune cu lin-guşire. Cuprinşi de frică la vederea puterii şi a judecăţilor Sale, se vor face că Îl ascultă. Dar Domnul va nimici în fiecare dimineaţă pe cei răi, „ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toţi lucrătorii nele-giuirii“ (Psalm 101.8).

Poporul Israel condus în ţara sa - seminţiile lui Iuda şi Beniamin împreună cu celelalte zece seminţii - se va gândi la lucrările mari ale lui Dumnezeu. El nu-L va lăuda numai pentru salvarea minunată de duşmanii săi, ci îşi va aduce aminte şi de căile lui Dumnezeu în fa-voarea sa pornind din Egipt. „El a prefăcut marea în uscat; au trecut fluviul cu piciorul.“ Deşi au trecut secole de atunci, Israel nu a uitat că atunci a avut loc salvarea şi eliberarea sa din Egipt.Cu privire la salvare există o anumită asemănare între noi şi po-porul Israel. Mântuirea noastră a fost făcută înainte cu 2000 de ani pe dealul Golgota şi avem dreptul să ne gândim cu mulţumire la această lucrare minunată a dragostei lui Dumnezeu. Aşa cum Israel Îl va lăuda în viitor pe Dumnezeu pentru salvarea sa, noi ne vom aduce mereu aminte în veşnicie, prin semnele cuielor din mâinile Mân-tuitorului nostru, de preţul pe care El l-a plătit pentru salvarea noas-tră şi Îi vom mulţumi.

În împărăţia de o mie de ani, Israel nu-şi va aminti numai de lucrările mari ale lui Dumnezeu, ci şi de încercările prin care a fost condus. „Pentru că Tu, Dumnezeule, ne-ai încercat; ne-ai încercat cum se încearcă argintul.“

Încercările reprezintă intenţii de dragoste ale lui Dumnezeu cu ai Săi. Toţi bărbaţii lui Dumnezeu, cât şi cei pe care El a dorit să-i folo-sească în via Sa, au fost încercaţi; să privim la Avraam, Iosif, Moise, Daniel şi cei trei prieteni ai lui şi mulţi alţii. Dacă ne gândim la apos-tolul Pavel, ştim prin câte încercări şi necazuri a trecut el (2 Corinteni 4.7-12; 12.7-10).

Dar în cazul tuturor acestor bărbaţi ai lui Dumnezeu putem constata ceva: cu cât încercarea era mai mare, cu atât mai mult era proslăvit prin aceasta Dumnezeu. Reabilitarea totală a rămăşiţei lui Israel va fi un rezultat al unei încercări grele, prin care aceşti iudei credincioşi vor fi nevoiţi să treacă în timpul necazului cel mare. Dom-nul ştie că încercarea este necesară. „Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubeşte“ (Evrei 12.6).

În versetul 12 recunoaştem că totul vine de la Dumnezeu: duş-manii, focul şi apa, dar şi înviorarea din belşug. Vedem aici din nou dragostea lui Dumnezeu, atât în încercarea pe care El a permis-o, cât şi în rezultatul acestei încercări. Plinătatea acestui rezultat nu va fi descoperită pe deplin aici, jos; dar în faţa tronului de judecată al lui Hristos vom remarca cu admiraţie ce a putut obţine Domnul cu disci-plinarea Sa. Atunci vom recunoaşte ca acea soră, încercată greu multe decenii: zilele încercării au fost cele mai binecuvântate. O astfel de gândire Îi face onoare Domnului şi îl conduce pe credin-ciosul care trece prin astfel de zile, la laudă şi adorare. Vedem acest lucru ilustrat foarte frumos în versetele

finale ale acestui psalm.

Să ne oprim puţin la versetul 18; el conţine o învăţătură importan-tă. Credinciosul vede aici că Dumnezeu nu ar fi putut auzi rugăciu-nea sa, dacă ar fi văzut nelegiuire în inima lui. Dumnezeu doreşte curăţire de inimă, când ne apropiem de El în rugăciune.

„Acest psalm explică textul din Romani 11.15“, scria J.N.Darby. În acel text citim: „Pentru că, dacă lepădarea lor (adică a iudeilor) este împăcare a lumii, ce va fi primirea lor, decât viaţă dintre morţi?“ După cum ştim din Sfânta Scriptură, Dumnezeu Şi-a ales Israelul ca poporul Său dintre toate naţiunile. Tot ceea ce nu aparţinea de po-porul lui Dumnezeu şi nu avea nicio legătură cu el, era ca mort. Dar Israelul s-a dovedit nevrednic de binecuvântările divine; el s-a în-dreptat spre închinarea la idoli şi a pierdut un timp promisiunile preţi-oase, pe care Dumnezeu dorea să i le dea. Israelul a fost lepădat şi, după ce L-a lepădat pe Mesia al său, Dumnezeu S-a îndreptat spre naţiuni, cărora li se putea vesti Evanghelia mântuirii (Efeseni 2.11-13). Desigur, în acest psalm nu găsim în primul rând binecuvântările Evangheliei harului, ci mai degrabă rezultatele Evangheliei împără-ţiei, care trebuie să fie vestită tuturor naţiunilor. Dar şi această Evan-ghelie se bazează pe lucrarea lui Hristos la cruce.

Acest psalm face referire la timpul în care Israel va locui din nou în ţara sa. Atunci, poporul va privi înapoi la calea pe care a fost con-dus şi va exclama: „Binecuvântat să fie Dumnezeu“ (versetul 35).Cea care vorbeşte aici este rămăşiţa. Ea trece cu privirea peste evenimentele care s-au petrecut de când Dumnezeu a adus din nou în ţară cele două seminţii. Istoria lor se aseamănă în oarecare mă-sură cu cea a întregului popor, o istorie cu multe încercări.

În Exod 15.17 citim: „Tu îi vei aduce şi îi vei sădi pe muntele moştenirii Tale, la locul pe care l-ai făcut locuinţa Ta, Doamne.“ A-cest scop al lui Dumnezeu cu poporul său a fost împlinit parţial când Solomon, prinţul păcii, a stat pe tronul lui Israel şi a fost zidit templul Domnului (1 Împăraţi 8). Din versetul citat mai sus se deduce, însă, încă o nădejde cu privire la o împlinire deplină, când va domni ade-văratul Prinţ al păcii, iar psalmul acesta vorbeşte despre această îm-plinire.

Pe lângă cele câteva caracteristici numite deja, acest psalm con-ţine asigurări preţioase, pe care le putem lua şi pentru noi. „În sfântul Său locaş, Dumnezeu este tatăl orfanilor şi apărătorul văduvelor.“ Mai demult soarta văduvelor şi a orfanilor era adeseori foarte grea; ei sufereau datorită nedreptăţii şi a durităţilor semenilor lor. Dar Dumnezeu a privit la ei cu îndurare şi citim despre două întâmplări în care văduvele au fost ajutate în mod minunat (1 Împăraţi 17; 2 Îm-păraţi 4.1-7). De câte ori nu s-au împlinit de-a lungul timpului cuvin-tele versetului citat!

Şi versetul 6 conţine un gând important. Oamenii care nu-L cu-nosc pe Hristos ca Mântuitorul lor sunt singuri; dar cine a venit la El în credinţă şi Îl urmează, primeşte „case şi fraţi şi surori...“ (Marcu 10.30). El devine un membru al marii familii a lui Dumnezeu. Cine sunt cei încătuşaţi? Nu sunt tocmai cei pe care diavolul îi ţine sub puterea sa? Domnul Isus îi conduce afară la fericirea şi la libertatea copiilor lui Dumnezeu.

Versetele 7-8 vorbesc despre călătoria prin pustiu a poporului Israel. Ploaia este o imagine a binecuvântării, pe care Dumnezeu o lasă să cadă pe pământ. Această binecuvântare i-a fost mereu pusă la dispoziţie, dar poporul nu a fost întotdeauna vrednic de această binecuvântare. Şi totuşi, ce har! Când era obosit, Dumnezeu îl ridica mereu!

Nu am trăit şi noi astfel de momente? Poate câteodată am fost fără putere şi la pământ, dar El S-a îndurat de noi şi, prin Cuvântul Său, ne-a dat îmbărbătare şi putere pentru o altă bucată de drum. „Tu ai pregătit, în bunătatea Ta, bunuri pentru cel întristat.“ Ajutorul vine întotdeauna de la El.

Versetul 18 îl găsim parţial în Noul Testament (Efeseni 4.8), unde se vorbeşte despre darurile pe care le-a dat Hristos oamenilor. Aici avem deci o profeţie care Îl are pe Hristos ca subiect. Când l-a în-vins pe diavolul la cruce, „a robit robia“; cu alte cuvinte: El a dezar-mat pe acela care ţine oamenii în lanţurile sale.

În versetele 24-27, psalmistul descrie o procesiune festivă în ora-şul împăratului, probabil la începutul împărăţiei de o mie de ani. În continuare găsim o explicaţie a versetului 3 din Psalmul 66: „Din cauza mărimii puterii Tale, vrăjmaşii Tăi Te linguşesc.“ Cuprinşi de teamă, vor aduce cadouri Împăratului: „fiecare se va supune oferind bucăţi de argint“. Mai departe citim: „Cei mari vor veni din Egipt.“ Atunci se va împlini profeţia din Isaia 19.23-25. Împărăţiile pământu-lui nu vor mai urzi şi duce la îndeplinire planurile lor egoiste, aşa cum se petrece, din nefericire, astăzi în lume. Toate privirile vor fi în-dreptate spre Ierusalim, pentru că această cetate va fi în împărăţia lui Hristos sediul conducerii centrale asupra întregului pământ.

Dar vedem aici nu numai supunere, ci şi o bucurie generală. „Cântaţi lui Dumnezeu, împărăţii ale pământului, cântaţi psalmi Domnului.“ În încheiere auzim ceva despre mărimea şi puterea Sa şi toţi vor intona cântarea de laudă: „Binecuvântat să fie Dumnezeu!“

În acest psalm este prezentat Hristos pe calea Sa de suferinţă, în mod deosebit în orele de la Ghetsimani până la cruce. Pentru a de-scrie aceste suferinţe, Duhul Sfânt a folosit un bărbat, care el însuşi a trecut deseori prin apele durerilor. David a suferit mult. Dar citind acest psalm vom remarca imediat că suferinţele numite aici au trecut cu mult peste ceea ce a suferit David.Trebuie să remarcăm de la început că între acest psalm şi Psalmul 22 există o deosebire importantă, chiar dacă amândoi psalmii vorbesc despre suferinţele Domnului. În Psalmul 22 este vorba despre suferin-ţele din partea lui Dumnezeu, adică este vorba despre suferinţele Sale de ispăşire; aici însă este vorba despre ceea ce a suferit din partea oamenilor. Şi evangheliştii relatează despre aceste suferinţe, dar nu vorbesc despre simţămintele pe care le-a avut când a fost prins şi condamnat de duşmanii Săi, pentru că sosise ceasul Său. Ce a însemnat pentru inima Sa plină de dragoste faptul că unul dintre ucenicii Săi L-a vândut? Cât de amar a fost totul!Isus a fost Cel curat, Cel desăvârşit; El n-a cunoscut păcat (2 Co-rinteni 5.21). Dar în Ghetsimani a văzut adâncul apei, prin care tre-buia să treacă. În faţa Lui era paharul pe care i L-a dat Tatăl să-l bea; atunci a început să Se întristeze şi să Se tulbure adânc (Matei 26.37-39). Bănuim că acele cuvinte pline de durere din primele două versete ale acestui psalm exprimă tulburarea sufletului Său în grădina Ghetsi-mani. Crucea, cu toate chinurile ei şi cu toată ruşinea ei, era în faţa Lui; El, Cel sfânt şi drept, trebuia să fie pus în numărul celor fărăde-lege. El a privit în abisul stricăciunii inimii omeneşti a celor care erau pe punctul de a pune mâna pe El. Ceasul Său sosise, de aceea nimic nu-i mai reţinea de la împlinirea planurilor lor rele. Satan, cu toată pu-terea sa, stătea în spatele acelor oameni şi Isus a putut să le spună: „ ...acesta este ceasul vostru şi puterea întunericului“ (Luca 22.53). Ei erau uneltele în mâna marelui împotrivitor al Domnului – o coaliţie a celor care Îl urau fără temei.

Aşa cum am spus deja, în acest psalm este vorba despre suferin-ţele Domnului Isus care i-au fost cauzate de oameni. Cum să înţele-gem versetul 5? Hristos ocupă aici locul marelui preot, care mărturi-seşte păcatele poporului Său (a se vedea Levitic 16.21). El Însuşi era fără păcat, dar El a făcut păcatele poporului (dar şi ale noastre) ca fiind ale Sale, pentru a le putea purta.În versetul 6, El Se gândeşte la cei care nădăjduiesc în salvarea Domnului. Care sunt oare sentimentele lor având în vedere această mare ocară adusă Domnului? Nu ar fi dată de ruşine credinţa lor pri-vind această privelişte? Şi aici, Domnul nu S-a gândit în primul rând la Sine, ci la cei pe care îi iubea. În grădina Ghetsimani, la prinderea Sa, El le-a spus persecutorilor: „ ...dacă Mă căutaţi pe Mine, lăsaţi-i pe aceştia să se ducă“ (Ioan 18.8).Din conţinutul versetelor 7-9 recunoaştem ce L-a costat pe Isus să împlinească voia Dumnezeului Său. Tocmai această ascultare a dus la o prăpastie adâncă între El şi popor.

Versetul 10 se referă la lacrimile vărsate de Isus, când a umblat aici jos. În Evanghelii găsim numai două situaţii în care El a plâns (Luca 19.41; Ioan 11.35). Dar dacă deschidem la Psalmul 102, care vorbeşte tot despre Hristos, vom citi: „Pentru că am mâncat cenuşă ca pâine şi mi-am amestecat băutura cu lacrimi.“ Pâinea şi apa fac parte din nevoile zilnice ale omului. Dacă permitem limbajului simbolic al acestui verset să ne vorbească, atunci putem deduce de aici că Domnul nostru a plâns deseori. Tot ce era în jurul Său trezea în inima Sa întristare: suspinul creaţiei (Romani 8.20-22), nedreptatea şi răuta-tea oamenilor din jurul Său, atât ura şi împietrirea inimilor lor, cât şi necredinţa lor cu privire la trimiterea Sa ca Mesia. El umbla trist, dar durerea inimii Sale şi postul Său au fost interpretate greşit de împotrivitorii Săi. Astfel, aceste versete ne oferă o privire în suferinţele sufleteşti ale Mântuitorului nostru.

Isus a fost un om ca noi, dar fără păcat. El a simţit durerea şi ne-cazul cum le simţim noi, totuşi cu deosebirea că simţurile noastre sunt atenuate prin păcat, în timp ce El, datorită fiinţei Sale sfinte, simţea şi recepta totul mult mai puternic decât noi. În acest psalm stă în faţa noastră Omul desăvârşit. În necazul Său, a simţit nevoia să Se în-drepte în rugăciune spre Dumnezeul Său. „Scoate-mă din noroi, şi să nu mă mai afund! Să fiu scăpat de cei care mă urăsc şi din adâncimile apelor!“Din Evanghelii ştim că Isus a fost urât de oameni (a se vedea Ioan 7.7; 15.18, 24, 25); dar aici recunoaştem cât de mult a simţit inima Sa iubitoare această ură. Vrem să subliniem că ceea ce a simţit Domnul nostru nu a fost numai ceva trecător; El a suferit întotdeauna datorită urii oamenilor, iar ei nu s-au odihnit până nu L-au condamnat la moar-te pe cruce.

Orele de la Ghetsimani până la cruce au adus măsura cea mai mare de ură, dispreţ şi ruşine asupra Mântuitorului nostru. De la Irod şi mai marii poporului până jos la slujitorii şi răufăcătorii răstigniţi îm-preună cu El, toţi L-au acoperit cu ocară şi dispreţ. Nimeni nu i-a acor-dat milă. Ce a simţit El atunci, ne spune Duhul Sfânt prin cuvintele: „Ocara mi-a frânt inima şi sunt copleşit.“Aici Îl vedem la cruce, dar cu excepţia celor trei ore de întuneric, în timpul cărora El a fost Locţiitorul nostru sub judecata lui Dumnezeu. În necazul Său şi în suferinţa Sa a aşteptat mângâietori, dar nu s-a găsit niciunul care să-L înţeleagă. Când le-a vorbit ucenicilor Săi despre calea suferinţei Sale spre Ierusalim, ei nu au înţeles ceea ce-L mişca, ci s-au preocupat cu problema care era cel mai mare între ei. Nu după mult timp, a fost vândut de unul dintre ei, iar un altul s-a lepădat de El. Şi acestea le-a simţit amar Domnul şi Mântuitorul nostru.

Chiar dacă găsim în acest psalm expresia simţămintelor lui Hristos pe drumul suferinţei Sale aici jos, trebuie totuşi să fim atenţi la verse-tele 22-28. În aceste versete Hristos Se face una cu suferinţele rămăşiţei în timpul necazului înainte de ridicarea împărăţiei de o mie de ani. Acei iudei greu încercaţi se vor îndrepta spre Dumnezeu, conform duhului legii, după cum rezultă din versetele amintite. Dar ca Salvator al nostru, Isus S-a rugat: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu ştiu ce fac“ (Luca 23.34). După ce S-a rugat: „mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă ridice pe înălţime!“, auzim lauda Sa după ascultarea rugăciunii.Cuvintele de încheiere ale acestui psalm au o anumită asemănare cu cele ale Psalmului 22. Calea suferinţei Mântuitorului s-a sfârşit, iar „cei blânzi“, adică ai Săi, intră în bucuria Celui care a suferit atât de mult din cauza lor.

În acest psalm (cu excepţia versetelor 2 şi 3) recunoaştem simţă-mintele unui suflet care trece printr-o încercare. Cât de numeroşi sunt credincioşii care pot spune ca psalmistul: „Dar eu sunt întristat şi să-rac“! Unul este orb şi pe deasupra surd; un altul este paralizat, depin-de complet de ajutorul altcuiva; alţii suferă de boli incurabile etc. Ferice de sufletul care în mijlocul unei astfel de mâhniri nu priveşte la sine şi la stare sa, ci se ridică peste împrejurări şi caută refugiul la Dumnezeu.Autorul încercat al acestui psalm are o stare de inimă neobişnuită. El se gândeşte la alţii şi spune: „Toţi cei care Te caută să se vese-lească şi să se bucure în Tine.“ Este un câştig pentru suflet când, în mijlocul încercărilor, poate să nu privească la sine, ci chiar să aibă în vedere bunul mers al altora. În acest sens, Domnul Isus este un exemplu pentru noi. În loc să Se gândească la Sine şi la suferinţele Sale, El S-a îngrijit mereu de ceilalţi.

La fel ca psalmistul, suntem înconjuraţi de diverse pericole. Dacă privim în jurul nostru, vedem duşmanii creştinismului, oameni folosiţi de satan ca unelte pentru a ne îndepărta dacă este posibil de pe ca-lea cea dreaptă. Observăm în noi înşine că inima noastră înclină spre pofta cărnii, spre pofta ochilor şi spre trufia vieţii (1 Ioan 2.16), lucruri care devin uşor o cursă pentru noi, dacă nu veghem.Având în vedere astfel de duşmani, atât din exterior, cât şi din interior, cărora nu le putem face faţă, avem nevoie de un refugiu, unde ne putem ascunde. Psalmistul spune: „Fii pentru mine stânca de locuit, la care să alerg întotdeauna.“ Avem nevoie de această protecţie în fie-care clipă a zilei, pentru că satan este mereu la pândă şi încearcă să ne facă rău. Dar refugiul nostru este Domnul, iar noi avem dreptul să căutăm mereu apropierea Sa; acolo suntem în siguranţă. Autorul acestui psalm avea o încredere neclintită în Dumnezeul său, ceea ce exprimă în versetul 14: „Dar eu voi spera întotdeauna şi Îţi voi aduce neîncetat toate laudele Tale.“

„Dumnezeule, Tu m-ai învăţat din tinereţea mea.“ Aici vorbeşte un om temător de Dumnezeu, care nu trece nepăsător pe lângă străduin-ţele lui Dumnezeu pentru el. Din contră, el pare să se bucure că Dum-nezeu l-a luat în şcoala Sa.Da, mulţumiri să-i fie aduse Domnului: El ne educă şi pe noi! Ce s-ar alege de noi, dacă ne-ar lăsa în voia noastră? Iacov şi David sunt două exemple ale educaţiei lui Dumnezeu cu privire la copiii Săi.Primul, fără să-L întrebe pe Dumnezeu, a mers propriul său drum; dar Dumnezeu nu l-a pierdut din vedere şi până la urmă a trebuit să-i luxeze articulaţia şoldului. „Şi răsărea soarele peste el când trecea de Peniel; şi şchiopăta din şoldul său“ (Geneza 32.25, 31). Acest eveni-ment a adus o cotitură binecuvântată în viaţa lui Iacov; el a învăţat de-pedenţa de Dumnezeu şi a devenit un adevărat închinător. În această poziţie doreşte Domnul să-i aducă pe toţi ai Săi. În David avem un credincios care de asemenea a fost învăţat de Dumnezeu; ca urmare a temerii sale de Dumnezeu, educaţia a adus unele roade preţioase spre slava lui Dumnezeu.

În legătură cu acest psalm dorim să prezentăm cititorilor o scurtă observaţie a unui comentator deosebit: „Perioada de necaz a rămă-şiţei, care ne-a preocupat până acum, atinge aici un rezultat minunat, şi anume domnia lui Hristos asupra poporului Său şi asupra naţiunilor. Această domnie este prezentată imaginar prin împărăţia lui Solomon. Acest psalm este unul dintre puţinii psalmi care vorbesc despre Dom-nul în arătarea Sa ca Împărat al dreptăţii şi al slavei, pentru că de obi-cei psalmii ne conduc de altfel numai până la intrarea în Împărăţia

de o mie de ani.“Gloria descrisă în acest psalm se referă atât la împărat, cât şi la împărăţie. Atunci se vor împlini toate promisiunile cu privire la Israel, iar acest popor va şti că nicio iotă din ceea ce au profeţit profeţii nu a fost uitată de Dumnezeu. Suntem îmbărbătaţi şi înviorați văzând că tot ce a promis Dumnezeu se împlineşte negreşit. Şi ceea ce ne pri-veşte pe noi, credincioşii din timpul de acum, se va împlini în totul.

Versetul 6 prezintă într-un limbaj simbolic cât de binecuvântată va fi domnia lui Mesia. Inima se bucură când citeşte: „În zilele lui, cel drept va înflori... până nu va mai fi luna.“ Astăzi ni se pare că cei care înfloresc şi au succes, sunt copiii acestei lumi (a se vedea Psalmul 73.3-9). În schimb, partea celor credincioşi, în acest timp, sunt dureri de tot felul, aşa cum ni se arată foarte clar în prima epistolă a lui Petru, unde apar aproape de douăzeci de ori expresii cu referire la aceasta. Dar noi ştim că binecuvântările noastre sunt de natură cerească; noi suntem „binecuvântaţi cu orice binecuvântare spirituală în locurile cereşti, în Hristos“ (Efeseni 1.3).

Ce binefacere pentru suflet să vadă ceea ce Îl caracterizează pe împăratul gloriei: „Pentru că el va scăpa pe săracul care strigă şi pe întristatul care n-are ajutor“ (a se vedea şi versetele 13 şi 14). Această îndurare faţă de cel apăsat reprezintă onoarea şi cinstea Sa. Ce deosebire faţă de ceea ce se petrece astăzi pe pământ!

Sub conducerea Împăratului dreptăţii şi a păcii, pământul va fi bi-necuvântat cu bunătăţi, de care n-au avut niciodată parte oamenii. Satan, care a distrus creaţia lui Dumnezeu, va fi legat pentru o mie de ani şi nu va mai fi niciun blestem (Apocalipsa 20.1-3). Atunci, cerul va fi într-o legătură strânsă cu pământul (Osea 2.21-22); de aceea va fi „belşug de grâne pe pământ, pe vârful munţilor; rodul lui se va legăna ca Libanul“ (a se vedea şi Amos 9.13; Ioel 2.21-27 şi altele). În acel timp, „lupul va locui cu mielul şi leopardul se va culca lângă ied; şi viţelul şi puiul de leu şi vitele îngrăşate vor fi împreună, şi le va mâna un copilaş“ (Isaia 11.6). Suspinul creaţiei (Romani 8.19-22), care este perceptibil de la căderea în păcat, va înceta pentru totdeauna. Acea binecuvântare nu va fi însă numai în ţara Canaan, ci „tot pământul să fie plin de gloria Lui! Amin, da, amin!“

Acest psalm face parte din cea de-a treia carte a psalmilor. Marele subiect al acestei cărţi nu mai este rămăşiţa lui Iuda, aşa cum am văzut până acum în cele două cărţi tratate, ci poporul Israel format din cele douăsprezece seminţii. Primul verset este introductiv pentru înţe-legerea întregii cărţi: „În adevăr, Dumnezeu este bun faţă de Israel.“ Dar psalmistul adaugă: „faţă de cei cu inima curată“. Aşa cum exista în Iuda o rămăşiţă, ea exista şi în Israel, fiind formată din oameni te-mători de Dumnezeu. Asaf, care a scris acest psalm, prezintă această rămăşiţă; în acelaşi timp, el vorbeşte ca reprezentant al acesteia.Pe lângă această privire de ansamblu, aici găsim o învăţătură utilă pentru noi. Asaf a fost un om credincios; dar el a făcut o greşeală, care apare deseori şi la noi: a început să-i invidieze pe cei aroganţi, pe oamenii cărora le mergea bine din punct de vedere material. Care a fost starea interioară a lui Asaf, când a comparat poziţia sa cu bunăstarea acestor oameni? El însuşi ne dă răspunsul în versetele 21 şi 22.

Aici vedem încercările unui om drept, a cărui credinţă a scăzut foarte mult. El s-a lăsat atras în observarea bunăstării celor fărăde-lege - o pierdere mare de timp şi o lucrare inutilă. Astfel, duşmanul l-a condus la o concluzie periculoasă: „În adevăr, în zadar mi-am curăţit inima şi mi-am spălat mâinile în nevinovăţie.“ Atât de departe poate ajunge un credincios, dacă nu se lasă învăţat de Dumnezeu. Ne gân-dim acum în mod deosebit la tinerii credincioşi. Cât de mare este pentru ei pericolul de a imita sau de a face la fel ca lumea multe lu-cruri, pentru a atinge un anumit scop, stabilit de ei înşişi!Rămâne Dumnezeu indiferent faţă de o astfel de gândire? El ne iu-beşte prea mult, ca să ne lase în voia noastră proprie. În acest psalm, El ne dă un exemplu despre educaţia Sa în favoarea unuia dintre ai Săi. Străduinţele Sale Se îndreaptă spre conducerea copilului Său în locaşul sfânt; numai acolo, copilul Său va învăţa să judece bine lucru-rile, atât cu privire la sine, cât şi cu privire la cei răi.

Versetele 14 şi 26 indică spre o încercare dureroasă. De ce l-a condus Dumnezeu pe acest om credincios, care „şi-a spălat mâinile în nevinovăţie“, pe un astfel de drum? Asaf a evitat răul şi a exercitat dreptatea; dar Dumnezeu a văzut în inima sa o rădăcină rea, care trebuia distrusă, şi anume invidia faţă de cei care aveau succes şi se îmbogăţeau.Nu este suficient ca un credincios să fie în exterior pe un nivel mo-ral înalt; Domnul doreşte ca şi inima noastră, viaţa noastră interioară să fie în concordanţă cu gândurile Sale. Pe acest teren, în viaţa lui Asaf era o lacună, iar Dumnezeu dorea să-l facă să cugete la acest lucru. Nu vedem aici dragostea, răbdarea şi harul lui Dumnezeu? El S-a străduit să alunge nemulţumirea din viaţa acestui om drept şi să-i dea în schimb adevărata fericire în inimă. Acest scop a putut fi atins numai când Asaf a intrat în locaşul sfânt al lui Dumnezeu. În acel loc sfânt, trebuia să i se deschidă ochii săi interiori.

În gândurile lui Asaf a avut loc o schimbare decisivă. Invidia cu pri-vire la cei aroganţi şi la cei răi a dispărut, pentru că în locaşul sfânt al lui Dumnezeu a primit lumină cu privire la viitorul acestor oameni.Nu simţim deseori o lipsă cu privire la o judecare sănătoasă a lu-crurilor şi a oamenilor? De unde vine această lipsă? Nu stăm în loca-şul sfânt al lui Dumnezeu; cu alte cuvinte: nu ne preocupăm suficient cu Cuvântul Său şi neglijăm părtăşia cu Domnul - două lucruri care ne pot da lumină şi învăţătură divină.Asaf a putut face o astfel de experienţă binecuvântată. Înainte, ini-ma sa era amărâtă: „eram prost şi nu ştiam, eram ca o fiară înaintea Ta“. Aceste expresii dure descoperă o stare foarte nefericită. Dar după ce a fost în acel loc binecuvântat, a avut o privire clară asupra lucrurilor din jurul său. Să punem la inimă învăţătura aceasta!

Transformarea pe care o găsim aici, ne îndreptăţeşte să întrebăm ce a putut produce o astfel de schimbare. Înainte, Asaf era nefericit şi nemulţumit, îi invidia pe cei aroganţi şi răi, iar acum toată indignarea dispăruse de la el. Mai mult decât atât, el spune: „Pe cine am eu în ceruri? Şi n-am avut plăcere pe pământ decât în Tine.“ Încercarea sa nu a încetat, pentru că el spune: „Carnea mea şi inima mea se topesc...“Împrejurările sale exterioare nu s-au schimbat, dar el a descoperit ce este Dumnezeu pentru el, iar aceasta era ceea ce îi dădea pace, odihnă şi mulţumire. Ne amintim de textul din 1 Timotei 6.6: „Dar evlavia cu mulţumire este mare câştig. Pentru că nimic n-am adus în lume şi nici nu putem lua ceva din ea.“ De când a intrat în locaşul sfânt al lui Dumnezeu, bunurile acestei lumi şi-au pierdut forţa de atracţie pentru Asaf. Acest om drept ne indică drumul spre mulţumire, şi ceea ce este mai important, spre adevărata bucurie în Domnul.Dacă am compara acest psalm al lui Asaf cu Psamul 23 al lui David, găsim ca punct central un subiect comun, şi anume locaşul sfânt. Aceşti doi bărbaţi au cunoscut şi au apreciat acest loc, dar au venit pe căi diferite acolo. David a stat deja la începutul vieţii sale în locaşul sfânt al lui Dumnezeu. Înainte de a fi nevoit să se refugieze în pustiu, a cunoscut acest loc sfânt. În schimb, Asaf a trebuit să fie condus într-acolo, ceea ce rezultă clar din versetul 16. După ce a stat în locaşul sfânt al lui Dumnezeu, îl vedem pe Asaf la fel de fericit ca David; dar cât timp preţios a pierdut, când i-a invidiat pe cei aroganţi!Nu este calea lui Asaf adeseori calea noastră? Domnul vede ne-mulţumirea noastră, iar pentru a ne elibera de aceasta, face să vină asupra noastră o încercare, pentru a-L cunoaşte mai bine pe El şi dragostea Sa. El doreşte să ne aducă acolo,

încât să spunem: „Dar pentru mine este bine să mă apropii de Dumnezeu.“

Aici, Asaf este unealta în mâna lui Dumnezeu, pentru a exprima în cuvinte plângerea rămăşiţei lui Israel în timpul sfârşitului. Aici este vorba despre toţi oamenii fideli din întregul popor format din cele douăsprezece seminţii. Cu ocazia întoarcerii în ţara părinţilor înainte de ridicarea Împărăţiei de o mie de ani, Dumnezeu va face o deosebi-re între Iuda şi Beniamin (iudeii) şi cele zece seminţii. Primii doi sunt cei care s-au lepădat de Mesia; cele zece seminţii, care erau atunci în prizonierat, sunt nevinovate cu privire la această faptă groaznică. Dar ele nu vor scăpa de judecăţi, pentru că şi ele au nevoie de curăţire, înainte de a avea parte de binecuvântările Împărăţiei de o mie de ani. Necazul lor va fi însă diferit de cel al iudeilor, care L-au răstignit pe Mesia al lor. Conform cuvintelor lui Asaf din acest psalm, pedeapsa va consta în parte din faptul că templul, locul închinării, va fi distrus şi că Dumnezeu nu va mai putea locui ca odinioară în mijlocul poporului Său. Din punct de vedere istoric, distrugerea templului a avut loc deja sub Nebucadneţar (a se vedea 2 Cronici 36.17-21).

Ierusalimul cu templul şi altarul erau pentru Israel imaginea pre-zenţei lui Dumnezeu în mijlocul său. Cât de dureros trebuie să fie acum pentru cei fideli din popor, când văd că oraşul este călcat în picioare de duşmani, iar templul este numai o ruină! Nu mai există nici profeţi, care, ca odinioară, comunicau poporului Cuvântul lui Dumne-zeu şi puteau da un răspuns la întrebarea: „Până când?“Este uimitor să privim credinţa acestei rămăşiţe. În ciuda apăsării duşmanului şi deşi legătura cu cerul va fi întreruptă, aceşti oameni drepţi nu vor renunţa la încrederea lor. Ei vor ţine cu tărie la adevărul că Israel este un popor salvat din Egipt şi Îi vor aduce aminte lui Dumnezeu de minunile pe care le-a făcut El pentru ei. Ei vor ţine tare la promisiunile Sale şi vor trăi cu convingerea că El Se gândeşte la ei şi îi va conduce afară din întristarea lor. Interesul pentru locaşul sfânt şi încrederea în Dumnezeu, pe care o vestesc aceşti credincioşi aici, trebuie să ne impresioneze foarte mult.

Primul verset din acest psalm ne oferă un rezumat al gândurilor autorului psalmului, după ce a văzut căile lui Dumnezeu cu cei mân-dri. Chiar dacă aceşti oameni au succes în lume şi se înalţă, el vede în locaşul sfânt al lui Dumnezeu sfârşitul acestor oameni. Pentru el este important să poată savura părtăşia cu Dumnezeul său. În urmă-toarele versete vedem pe de o parte pe Dumnezeul înălţat, Judecăto-rul pământului, iar pe de altă parte pe fiii oamenilor. Va veni timpul când El îi va judeca cu dreptate. În sfârşit va şedea pe scaunul de judecată un Judecător incoruptibil, iar niciunul nu va rezista, dacă nu L-a primit pe Isus ca Mântuitorul său personal. Înainte de a avea loc această judecată, tuturor oamenilor li se adresează atenţionarea Sa: „Am zis celor mândri: Nu vă îngâmfaţi! Şi celor răi: Nu ridicaţi cornul!“ În îndurarea Sa, Dumnezeu atenţionează până în ultima clipă, pentru că El doreşte „ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului“ (1 Timotei 2.4). Cât de mult dorim, ca toţi să recunoască acum cu cine au de-a face şi să se lase salvaţi cât timp mai este ziua harului!

Am amintit deja că a treia carte a Psalmilor nu mai are ca subiect exclusiv cele două seminţii Iuda şi Beniamin, ci întregul Israel: „Dum-nezeu este cunoscut în Iuda, Numele Său este mare în Israel.“ Aici vedem în chip profetic poporul, unit în ţara sa, format din cele două-sprezece seminţii. Judecata asupra naţiunilor a fost executată (Apo-calipsa 19.11-21) şi toţi cei întristaţi de pe pământ au fost salvaţi. Dumnezeu va locui din nou în mijlocul poporului Său: „cortul Său este în Salem, şi locuinţa Lui în Sion“.Versetele 3-9 exprimă gândurile acelor întristaţi salvaţi; ei vor privi cu admiraţie la judecăţile lui Dumnezeu şi vor putea savura roada suferinţelor şi lipsurilor lor. În perioada în care marea masă a poporu-lui îl va urma pe anticrist, ei vor fi dispreţuiţi de toţi şi nevoiţi să sufere necazuri mari. Dar vor putea să vadă că nu au ţinut în zadar în credincioşie la Mesia al lor. Putem face aici o comparaţie cu cei care trebuie să sufere astăzi datorită credinţei lor. În curând va veni clipa, în care vor vedea şi ei salvarea lui Dumnezeu.

Aici recunoaştem gânduri asemănătoare cu cele din Psalmul 73, care a fost scris tot de Asaf. În ambii psalmi, în prima jumătate a psal-mului, autorul prezintă comparaţii, dar care de cele mai multe ori nu sunt spre promovarea credinciosului. Fie că se gândeşte în Psalmul 73 la prosperitatea oamenilor îngâmfaţi şi se compară cu ei, fie, cum este în cazul acestui psalm, constată cu dor, că zilele de odinioară erau mai bune decât cele prezente – totul este o lucrare neroditoare. Aici, Asaf ne este un exemplu de avertizare. După ce şi-a continuat un timp gândurile sale triste, recunoaşte: „aceasta este slăbiciunea mea“.

Apoi dă gândurilor sale o altă direcţie: el vrea să privească la lu-crarea lui Dumnezeu şi să cugete la faptele Sale. Din acest moment intervine o schimbare fericită. Aici, ca şi în Psalmul 73, această schimbare a fost posibilă numai după ce s-a gândit la Dumnezeu în locaşul Său cel sfânt. În acest loc sfânt se găseşte piatra divină de în-cercare, unde pot fi măsurate căile de altădată şi căile actuale ale lui Dumnezeu.

Acest psalm este împărţit în două părţi: în prima jumătate, verse-tele 1-9, îl vedem pe Asaf trist; nu se vede nicio rază de lumină, nicio rază de speranţă. Dar din versetul 10 străluceşte din nou lumina. Este acelaşi Asaf care îl auzim aici vorbind, dar el este schimbat. Înainte a văzut totul din latura negativă, acum însă lucrurile îi apar în razele de soare ale puterii şi bunătăţii lui Dumnezeu.

Nu ne asemănăm deseori cu Asaf, aşa cum ne este prezentat aici? Cât de uşor tindem, când vine o încercare asupra noastră, să deznădăjduim şi uităm că Tatăl nostru ne iubeşte tot atât de mult acum, ca în zilele când din exterior ne mergea bine. Când ajungem în acest pericol, să intrăm în locaşul cel sfânt al lui Dumnezeu. Acolo vom recunoaşte că El ne educă şi ne disciplinează din dragoste, iar ceea ce ne părea a fi întunecos înainte, va fi luminat de razele harului Său şi ale îndurării Sale.

Acest psalm este un rezumat al istoriei poporului Israel de la naşterea sa până la ridicarea domniei lui David. Acest rezumat se aseamănă unui tablou, pe care Israel poate vedea schiţat trecutul său; tot-odată trebuie să accepte dovezile măreţe ale bunătăţii şi îndurării lui Dumnezeu.

Deja din primul verset se observă intenţia pentru care Dumnezeu a permis să fie scris acest psalm: „Ascultă, poporul meu, legea mea; pleacă-ţi urechea la cuvintele gurii mele.“ Aici observăm limbajul plin de dragoste al Domnului, care dorea să facă din poporul Israel cel mai fericit popor de pe pământ. Cuvintele adresate lui Israel, minunile pe care Domnul le-a făcut pentru el, promisiunile, totul mărturiseşte despre bunătatea Sa, despre această bunătate cu care doreşte să-i atragă spre Sine pe toţi oamenii (a se compara cu Romani 2.4). Dum-nezeu a folosit faţă de Israel judecata numai atunci când poporul nu a recunoscut bunătatea Sa, a fost neascultător şi s-a dedat închinării la idoli. Din aceste versete recunoaştem străduinţele lui Dumnezeu, pentru a-Şi conduce poporul pe calea cea dreaptă.

Aşa cum am amintit, subiectul acestui psalm este poporul Israel; chiar dacă în versetul 9 sunt numiţi „fiii lui Efraim“, trebuie să reţinem că în Vechiul Testament, acest nume era adeseori folosit în locul lui „Israel“; a se vedea de exemplu Osea 5.3-5. Dumnezeu mustră acest popor, pentru că în ziua luptei au întors spatele duşmanilor. Prin aceasta, El a fost necinstit, pentru că Israel ar fi ieşit întotdeauna biruitor asupra

duşmanilor săi, dacă ar fi rămas pe calea ascultării.În versetele 12-16 observăm ceva din minunile lui Dumnezeu în fa-voarea poporului Său. Cât de puternic şi fidel S-a dovedit El faţă de popor! Începând cu Egipt până în Canaan, Israel a văzut dovezi foarte clare ale bunătăţii uriaşe a lui Dumnezeu, o bunătate care ne deter-mină să o admirăm, dacă vom încerca să ne oprim în faţa ei. Dar Israel s-a dovedit a fi nerecunoscător; el nu a recunoscut această bu-nătate şi s-a răzvrătit contra lui Dumnezeu. După ce poporul în mare număr fusese aprovizionat din belşug cu hrană an de an şi zi de zi în pustiu, a pus sub semnul întrebării puterea lui Dumnezeu.

Evenimentele descrise aici le găsim în Numeri capitolul 11. Sunt evenimente triste; dar chiar şi în acestea s-a descoperit bunătatea şi îndurarea lui Dumnezeu. Chiar dacă a fost nevoit să aplice judecata, din cauza încăpăţânării poporului, totuşi Dumnezeu nu l-a nimicit, aşa cum ar fi meritat Israel de multe ori. De câte alte minuni n-a avut parte, şi totuşi a trecut pe lângă ele mereu fără să se gândească la ele!

Rămânem uimiţi de un astfel de comportament; nu putem înţelege o astfel de orbire şi cruzime. Dar cum stau lucrurile cu noi? Nu sun-tem înconjuraţi zilnic de bunătatea lui Dumnezeu? Desigur, nu este vorba de minuni şi semne asemănătoare celor pe care le-a văzut Israel. Dar totuşi putem recunoaşte amabilitatea şi bunătatea Tatălui nos-tru ceresc în multe, dar zilnice amănunte nebătătoare la ochi. Să nu ţinem seama de ele, pentru că este vorba de aşa-numite lucruri mărunte, de parcă puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu nu ar fi în acţiune în acestea? Să avem ochii deschişi şi să privim cu atenţie lucrarea Sa faţă de noi! Dumnezeu este mare şi puternic, dar mai presus de toate este bun, chiar şi în cele mai neînsemnate lucruri care apar zilnic în viaţa noastră.

„Când îi ucidea, atunci se interesau de El şi se întorceau şi-L cău-tau pe Dumnezeu de dimineaţă.“ În versetele 34 şi 35 găsim o realita-te care s-a repetat de multe ori în istoria poporului lui Dumnezeu şi care se repetă şi în istoria fiecărui credincios.

În zilele de bunăstare exterioară înclinăm să-L pierdem pe Dumne-zeu din vedere şi credem că putem face anumite lucruri fără El. Stăruinţa în rugăciune scade şi, încetul cu încetul, fără să observăm, cădem într-o stare asemănătoare somnului (a se compara cu Efeseni 5.14). Dar Domnul ne iubeşte prea mult, încât nu ne lasă pradă unei asemenea siguranţe înşelătoare; în harul Său, El ne zguduie printr-o disciplinare, pentru a ne trezi din somnul nostru. Atunci apare ceea ce citim despre Israel în versetul 35: „Îşi aminteau iar că Dumnezeu este stânca lor, iar Dumnezeul cel Preaînalt, Răscumpărătorul lor.“ Nenu-măraţi copii ai lui Dumnezeu au trecut prin această experienţă, iar apoi L-au lăudat pentru intervenţia Sa plină de har.

Versetul 36, ca o continuare a versetului anterior, ne întristează. Un astfel de urcuş şi coborâş vedem în istoria poporului Israel descri-să în cartea Judecători. Ca urmare a neascultării poporului, Dumne-zeu a fost nevoit să-l lase deseori în mâna duşmanilor săi. Apoi, când necazul atingea punctul culminant, striga către Domnul, care elibera poporul printr-un judecător şi îi oferea un timp de odihnă. Dar acest timp de bunăstare era de fiecare dată întrerupt prin faptul că făceau iarăşi ce era rău în ochii lui Dumnezeu, iar judecata trebuia din nou să fie aplicată asupra lor. Dar îndurarea lui Dumnezeu se arăta mereu, le ierta nedreptatea şi nu-i distrugea. Domnul Se gândea că „erau carne, o suflare care trece şi nu se mai întoarce“. Cât de mult se descoperă aici îndurările lui Dumnezeu faţă de oameni! (a se compara cu Psalm 103.13-14).

Aceste îndurări sunt şi în favoarea noastră, a copiilor Săi. Fie că este vorba despre dovezile binefacerilor Sale pentru noi, fie că este vorba despre încercări pe care El ni le trimite – în toate vedem îndurarea Sa, cu care ne poartă şi ne înconjoară.

„Şi i-a adus în hotarul Lui cel sfânt, acest munte pe care dreapta Sa l-a câştigat.“ Aici, ca şi în Exod 15.17, vedem scopul pe care Şi l-a stabilit Dumnezeu cu poporul Său Israel. Chiar dacă poporul a ajuns la această ţintă în vremea sa, ştim totuşi că gândurile lui Dumnezeu nu au fost epuizate cu aceasta. Abia sub domnia lui Hristos în Îm-părăţia de o mie de ani se vor împlini deplin cuvintele acestor două versete. Dumnezeu împlineşte ceea ce a promis, şi chiar dacă Israel pare să fi dispărut în marea de popoare, totuşi El îl va strânge din nou şi îl va „planta pe muntele moştenirii Lui“. Fragmentul acesta ne con-duce numai până la domnia lui David, iar aici sunt amintite păcatele poporului înainte ca acesta să ia puterea.

Versetele 60-61 fac, desigur, referire la întâmplarea din 1 Samuel 4 şi 5. De câte greşeli s-a făcut vinovat Israel, acest popor, căruia sin-gurul Dumnezeu i s-a făcut cunoscut prin atâtea semne şi minuni, dar pe care Dumnezeu l-a suportat totuşi cu răbdare!

Cu acest psalm suntem conduşi cu gândul în perioada sfârşitului, şi anume chiar înainte de ridicarea Împărăţiei de o mie de ani. Dum-nezeu strânge pe Israel, adică întregul Său popor, în Palestina, şi au-zim rămăşiţa înălţând plângerea sa către Dumnezeu. „Dumnezeule, naţiunile au năvălit în moştenirea Ta, au profanat templul Tău cel sfânt, au transformat Ierusalimul în dărâmături.“ Conform textului din Zaharia 12, ştim că Palestina va fi lovită de naţiuni. „Toate naţiunile pământului se vor aduna împotriva lui“ (versetul 3); a se vedea şi Ezechiel 38 şi altele. Aici este vorba despre marea confruntare a lui Dumnezeu cu naţiunile, duşmanii poporului Său Israel. În momentul în care îşi vor atinge scopul şi vor pustii Ierusalimul, va veni judecata lui Dumnezeu; a se vedea Isaia 29.5-8; Apocalipsa 16.12-16.

Rămăşiţa, aceşti oameni evlavioşi, deşi necazul va atinge punctul culminant, vor ţine totuşi cu tărie la încrederea lor în Dumnezeu: „Şi noi, poporul Tău şi turma păşunii Tale, Îţi vom mulţumi pentru totdea-una; din generaţie în generaţie vom vesti lauda Ta.“

„Dumnezeule, întoarce-ne! Şi fă să strălucească faţa Ta şi vom fi salvaţi.“ De câte ori n-au strigat astfel israeliţii credincioşi către Dum-nezeu! Deja de secole, întreaga naţiune se află, datorită neascultării, sub judecata lui Dumnezeu, dar numai cei temători de Dumnezeu din această naţiune se îndreaptă spre Dumnezeu pentru salvare. Numai ei pot pătrunde gândurile lui Dumnezeu cu privire la poporul Său. Ei sunt rămăşiţa care suferă, care menţin legătura cu Dumnezeu şi cu Cuvântul Său.

Versetele 8-11 ne prezintă în puţine cuvinte istoria lui Israel de la ieşirea din Egipt până la perioada lui David şi Solomon. Viţa îşi „întin-dea lăstarii până la mare şi mlădiţele ei până la râu“. Domnia lui Solomon s-a extins de la Marea Mediterană până la Eufrat, iar Israel s-a bucurat de binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar curând, poporul s-a îndreptat spre idoli, iar Dumnezeu i-a dărâmat gardurile. Dar în verse-tul 17 citim despre „fiul omului“, despre Hristos, care va restabili po-porul.

Primele versete ale acestui psalm sunt un îndemn, ca Dumnezeu să fie lăudat. Şi noi avem motiv să-L lăudăm pe Dumnezeu şi să-i mulţumim, dacă ne gândim unde eram şi ce a făcut El din noi.Pe când era încă în Egipt, Dumnezeu S-a preocupat de Israel în bunătatea şi în îndurara Sa. „Am îndepărtat povara de pe umărul său, mâinile sale au fost eliberate de coş.“ El a văzut necazul poporului Său şi a observat nedreptatea

cu care era apăsat, şi l-a scos în chip minunat din acea ţară.

Mai departe citim: „te-am încercat la apele Meriba“. Aceste cuvinte ne amintesc de un principiu, pe care îl găsim deseori în Scriptură: Dumnezeu încearcă credinţa alor Săi. El l-a încercat pe Avraam (a se vedea Geneza 22), şi acelaşi lucru l-a făcut cu poporul Său la apele Meriba. Este uşor să credem, când totul merge bine; dar cu totul altfel este când ajutorul pe care ne bazăm, întârzie să vină. Atunci se va vedea, dacă ne încredem în ajutor omenesc sau dacă aşteptăm calea de ieşire numai de la Dumnezeu.

Din cuvintele: „Israele, dacă M-ai asculta!“ recunoaştem simţămin-tele din inima lui Dumnezeu faţă de poporul Său. Cât de mult ar fi do-rit Dumnezeu să-l binecuvânteze, să reverse asupra lui bunătăţi! El Însuşi spune: „deschide-ţi gura larg şi o voi umple“. Citind acestea ne amintim de Deuteronom 8.7-9. Ce bogăţie de binecuvântări este nu-mită acolo! Toate acestea, Dumnezeu dorea să le dăruiască popo-rului Său nu numai pentru o perioadă scurtă de timp, ci, dacă era as-cultător, pentru totdeauna. Dar Israel a fost neascultător, iar Dumne-zeu a trebuit să oprească revărsarea comorilor bunătăţii Sale. În ver-setul 13 citim despre durerea pe care a simţit-o El atunci.

Acest fragment ne dă posibilitatea să privim la inima lui Dumnezeu pentru ai Săi; El doreşte să-i binecuvânteze. Dar dacă nu o poate face aşa cum doreşte El, atunci piedica este întotdeauna la noi. De câtă binecuvântare am avea parte, dacă am lua tot mai mult Cuvântul lui Dumnezeu ca singurul nostru etalon şi am acţiona conform lui! De aceea să învăţăm ascultarea!

Subiectul acestui psalm sunt judecătorii lui Israel. Ei sunt numiţi aici dumnezei (a se vedea Exod 21.6 cu observaţia din subsol). Aceşti bărbaţi ar fi trebuit să rostească o sentinţă dreaptă; dar deoarece căzuseră împreună cu poporul în neascultare, au devenit incapabili pentru slujba lor. „Până când veţi judeca nedrept şi veţi accepta pe cei răi?“ Ce rău este de poporul, ai cărui judecători privesc la om!

Cum stau lucrurile cu noi în această privinţă? Chiar dacă nu avem de judecat şi nici nu trebuie să judecăm (Matei 7.1-5), de multe ori se întâmplă că suntem nevoiţi să rostim o sentinţă (a se compara cu Fapte 16.15; 1 Corinteni 5.3; 11.13). Acest lucru poate să apară în cazul unor probleme ale Adunării, de exemplu cu ocazia unei acceptări la Masa Domnului sau cu ocazia unei acţiuni de disciplinare sau chiar şi în cazul păstrării ordinii în sânul Adunării. Cât de uşor putem să ne lăsăm influenţaţi de o persoană! Să încercăm să acţionăm şi în aceste lucruri aşa cum face Dumnezeu: „care, fără a privi la înfăţişare, judecă după lucrarea fiecăruia“ (1 Petru 1.17).

La fel ca alţi psalmi, şi acesta vorbeşte despre timpul sfârşitului, despre evenimentele care vor avea loc înainte de ridicarea Împărăţiei de o mie de ani. Aici avem în faţa ochilor noştri o uniune a popoarelor, toate însufleţite de o singură dorinţă, şi anume de a şterge numele Israel de pe faţa pământului. Acestea sunt naţiunile, care dintotdeauna au duşmănit poporul lui Dumnezeu, dar care, pe de altă parte, au fost şi instrumente în mâna lui Dumnezeu pentru a exercita judecată asupra Israelului, atunci când poporul se îndepărta de Dumnezeu. Între aceste popoare, Asiria ocupă un loc predominant. Aceasta reprezintă împăratul înfricoşător de la nord, despre care vorbeşte profetul Daniel (a se vedea în mod deosebit capitolul 11.40-45). Aceste versete sunt în strânsă legătură cu Psalmul 83, adică fac referire la ultimul atac asupra Ierusalimului, în care oştirea asirianului şi a popoarelor care sunt cu el va fi definitiv înlăturată.

Este interesant că în acest psalm de răzbunare găsim încă un îndemn la întoarcere (versetele 16 şi 18). Aceasta ne aminteşte de faptul că Evanghelia Împărăţiei va fi vestită tuturor naţiunilor, fiind incluse şi popoarele numite aici.

Dumnezeu S-a folosit de fiii lui Core pentru a ne prezenta Casa Lui. El doreşte să cunoaştem această Casă şi să ne simţim bine în ea. „Cât de plăcute sunt locaşurile Tale, Doamne al oştirilor!“ Cum putem înţelege noi aceste cuvinte, negăsindu-ne pe teren israelit? În Ioan 15.4 şi 10, Domnul Isus spune: „Rămâneţi în Mine“ şi „Rămâneţi în dragostea Mea“; cu alte cuvinte: locuiţi în Mine, bucuraţi-vă savurând dragostea Mea. Credinciosul, care înţelege acest îndemn şi îl împlineşte, poate exclama: Doamne Isuse, ce plăcut este să rămân în Tine şi să mă bucur în dragostea Ta!

Fiii lui Core cunoşteau pe Dumnezeu şi dragostea Sa, dar nu în aceeaşi măsură ca noi, celor cărora El S-a descoperit în Fiul Său; dar totuşi ei spun: „Sufletul meu doreşte şi chiar tânjeşte după curţile Domnului.“ Vedem aici dorinţa unei inimi care îşi găseşte toată satisfacţia în Dumnezeu.

Nu este măreţ şi minunat că Dumnezeu le oferă oamenilor posibilitatea să locuiască în apropierea Sa? El Însuşi dorea o locuinţă în mijlocul poporului Său (Exod 29.45-46), o locuinţă în care putea fi găsit de poporul Său. Fiii lui Core au înţeles gândurile lui Dumnezeu în această privinţă, ceea ce rezultă clar din cuvintele lor.

Cum stau lucrurile astăzi? Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu! Noi putem savura mai mult decât acei psalmişti apropierea Sa preţioasă. Prin Domnul Isus, Îl cunoaştem pe Dumnezeu ca Tatăl nostru, savurăm dragostea Sa şi ne putem odihni acolo unde Se odihneşte El, şi anume în lucrarea împlinită de Fiul Său. Noi suntem „ai casei“ lui Dumnezeu şi în acelaşi timp „o locuinţă a lui Dumnezeu în Duh“ (Efeseni 2.19-22). Mai departe, în 2 Corinteni 6.16 citim: „Pentru că voi sunteţi un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: Voi locui în ei şi voi umbla între ei; şi voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.“ Privind aceste realităţi, putem spune şi noi: „Cât de plăcute sunt locaşurile Tale, Doamne al oştirilor!“

În aceste versete găsim una din acele ilustraţii plăcute, pe care Dumnezeul nostru le aplică deseori, pentru a ne face mai inteligibile gândurile Sale: vrabia, o imagine a lipsei de valoare (Luca 12.6), şi rândunica, o imagine a instabilităţii şi a neliniştii. Aşa cum aceste păsări, care prezintă starea omului, şi-au găsit un loc de odihnă, tot aşa Dumnezeu S-a îngrijit să putem fi aduşi la odihnă. Această odihnă stă în legătură cu altarele Sale. La altarul de aramă, care indică spre crucea de la Golgota, păcătosul găseşte, prin credinţă, iertarea păcatelor sale şi odihnă pentru conştiinţa sa încărcată.

Dumnezeul nostru doreşte să savurăm şi o altă odihnă, şi anume odihna inimii; aceasta o găsim la altarul de aur, altarul adorării. În timp ce odihna conştiinţei este partea fiecărui păcătos mântuit, odihna inimii poate fi savurată numai în Locaşul cel sfânt, în părtăşie intimă cu Domnul. Ferice de cel care locuieşte în acest loc!

Ambele fericiri din versetele 4 şi 5 sunt în strânsă legătură. Credinciosul care rămâne din punct de vedere spiritual în Casa Domnului, este puternic în El (Efeseni 6.10). În noi înşine nu avem putere; dar ce bine că o putem găsi în El şi putem spune ca apostolul: „când sunt slab,

atunci sunt puternic“ (2 Corinteni 12.10). În timp ce savura părtăşia cu Domnul, apostolul locuia în Casa Lui, şi astfel tăria sa era în Hristos. Şi „drumurile drepte“ fac referire la Casa Domnului, spre care de fapt şi duc. Cu cât călcăm mai mult pe ele, cu atât mai netede vor deveni. Aceste căi duc câteodată prin „valea plângerii“; pe alocuri sunt pietroase şi spinoase, dar ele duc spre acea Casă, unde inima se poate odihni în apropierea Domnului. Valea plângerii este adesea un loc al binecuvântării; acolo Îl cunoaştem pe Domnul într-un mod deosebit, iar această vale a întristării va deveni un izvor.

Niciodată, nimeni nu ar dori să treacă prin întristări, greutăţi şi necazuri, dar Tatăl nostru ştie că astfel de situaţii sunt necesare pentru educarea noastră. „El (ne disciplinează), pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfinţenia Lui“ (Evrei 12.10).

Observând această intenţie a Sa, facem din valea plângerii un loc plin cu izvoare. Cine ar putea măsura binecuvântarea care rezultă din încercări? „Ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări.“ În valea plângerii cunoaştem adeseori mai bine ajutorul şi apropierea Domnului decât în aşa-numitele zile bune (Isaia 57.15).

„Ei merg din putere în putere.“ Ca pelerini pe calea spre slavă experimentăm faptul că mergem din punct de vedere spiritual de la o etapă la alta. Apoi, dacă privim înapoi la calea parcursă, vom observa anumite cotituri ale căii. Ne-a adus fiecare parte de drum mai aproape de Domnul? Ferice de credinciosul care înaintează din putere în putere, cunoscându-L tot mai bine pe Domnul!

Psalmul emană o părtăşie intimă a sufletului cu Dumnezeu. Sufletul se îndreaptă cu libertate spre El: „Doamne, Dumnezeul oştirilor, ascultă rugăciunea mea!“ Ce realitate minunată, de care, din nefericire, ţinem adesea prea puţin seama, şi anume că omul, care locuieşte pe pământ, se poate apropia cu deplină încredere de Dumnezeu pe baza faptului că Unsul Său, Isus Hristos, este sus în cer! El este Salvatorul nostru, dar în acelaşi timp şi Locţiitorul nostru la Tatăl. El este în acelaşi timp garanţia pentru legătura noastră cu Dumnezeu.Cât de preţios este să ştim că El este scutul nostru, un scut care ne protejează de atacurile unui duşman viclean! Sub această protecţie vom ajunge cu siguranţă la ţintă.Ce frumos este şi gândul exprimat în versetul 10: „Aş vrea mai bine să stau în pragul casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutăţii“! Cu alte cuvinte: o clipă în savurarea părtăşiei cu Domnul este mai bună, decât toate bunurile pe care le poate oferi lumea. Într-adevăr, ferice de omul care se încrede în El!

La fel ca psalmul precedent, şi acesta ne îndreaptă atenţia spre restabilirea viitoare a lui Israel sub sceptrul lui Hristos. Sub conducerea Duhului Sfânt, psalmistul pune în gura poporului aceste cuvinte.

Apoi în versetul 2 vedem o altă realitate importantă: „Ai iertat nelegiuirea poporului Tău, le-ai acoperit toate păcatele.“ Până atunci, Dumnezeu nu putea acoperi păcatele poporului, deoarece jertfa lui Hristos nu fusese încă adusă; „fără vărsare de sânge nu este iertare“ (Evrei 9.22).

Aici avem o latură a lucrării lui Hristos la cruce, la care probabil ne gândim prea puţin. Mulţi credincioşi privesc această lucrare mai mult în strânsă legătură cu problema salvării lor. Dar este necesar să privim dincolo de orizontul nostru îngust şi să încercăm să ne dăm seama de valoarea infinit de mare a lucrării de pe Golgota. Chiar şi ridicarea Împărăţiei de o mie de ani este un rezultat al morţii lui Hristos.

Versetele 4-6 reprezintă o paranteză în gândurile profetice ale psalmistului. Binecuvântările din Împărăţia de o mie de ani sunt încă realităţi neîmplinite, iar psalmistul se gândeşte la judecata care va veni asupra poporului din cauza păcatului său.

Să privim mai îndeaproape versetul 10. Aici, crucea stă în faţa noastră; pe Golgota s-au întâlnit bunătatea şi adevărul, acolo s-au sărutat dreptatea şi pacea. Dacă omul ar avea a face numai cu adevărul şi dreptatea lui Dumnezeu, atunci pentru el n-ar fi nicio posibilitate să stea înaintea lui Dumnezeu. Dar pe de altă parte, Dumnezeu nu ne-ar fi putut acorda bunătatea şi dragostea Sa numai pe baza dreptăţii Sale. El ne-a dat pe Fiul Său, pe care L-a pedepsit pentru noi. Fiind judecat Locţiitorul nostru, Dumnezeu nu ne va judeca încă o dată. Astfel putem să ne odihnim în dragostea Sa, încrezându-ne în dreptatea Sa şi savurând pacea Sa.

Subiectul acestui psalm este credinciosul în postura de pelerin care păşeşte spre patrie. El simte nevoia să strige la Dumnezeu; această nevoie o simte orice copil al lui Dumnezeu cu o gândire serioasă. Nici nu ar putea fi altfel, pentru că ne găsim într-o lume în care totul ne stă împotrivă. Omul nou nu găseşte aici niciun loc în care să se odihnească; el este aici jos un străin.

Stând în singurătate, care este de fapt urmarea faptului că s-a despărţit de orice rău, credinciosul se roagă astfel: „Doamne, pleacă-ţi urechea, răspunde-mi, pentru că sunt întristat şi sărac.“ Această sărăcie este aceeaşi despre care vorbeşte Domnul Isus în Matei 5.3: „Ferice de cei săraci în duh, pentru că a lor este Împărăţia cerurilor.“ Expresia „întristat şi sărac“ o găsim şi în Psalmul 40, unde Domnul nostru este prezentat ca om. Săracul stă aici în opoziţie cu oamenii mândri care, după părerea lor, n-au nevoie de niciun ajutor de sus. Dar cel care este conştient de slăbiciunea şi de sărăcia sa, exclamă: „Tu, Dumnezeul meu, salvează pe slujitorul Tău care se încrede în Tine.“

„În ziua necazului meu Te voi chema, pentru că îmi vei răspunde.“ Aceste cuvinte mărturisesc despre dependenţa de Dumnezeu. Unde s-ar putea îndrepta credinciosul când vin necazuri şi tot felul de greutăţi? Ajutorul oamenilor este înşelător, de aceea Îl roagă pe Dumnezeu să-l susţină (a se vedea Ieremia 17.5-9).

În versetul citat nu observăm numai dependenţă, ci şi încredere: „ ...pentru că îmi vei răspunde.“ Ce mult vorbesc aceste cuvinte inimilor noastre! Acel israelit, care nu-L cunoştea atât de bine pe Dumnezeu ca noi astăzi, care Îl putem numi Tatăl nostru, ştia că Dumnezeu ascultă rugăciunile. Este o mare diferenţă între un credincios care ţine cu tărie la adevărul că Tatăl său ceresc îi va răspunde şi unul care nu se bazează neapărat pe ascultarea rugăciunii sale (a se vedea Iacov 1.6-8). Să reţinem: chiar dacă Dumnezeu nu răspunde imediat aşa cum dorim noi, El totuşi ascultă rugăciunea, iar această ascultare corespunde întotdeauna dragostei, bunătăţii şi harului Său faţă de noi.

O astfel de rugăciune a fost întotdeauna importantă, dar cu atât mai mult în timpul nostru. Satan a găsit diverse metode, printre care şi multele învăţături rătăcite din lumea creştină, pe care le-a răspândit prin agenţii săi; din nefericire, unii copii ai lui Dumnezeu s-au lăsat duşi în rătăcire de aceştia. Ei au trecut cu vederea peste rugăciunea din acest verset: „Doamne, învaţă-mă calea Ta. Voi umbla în adevărul Tău: fă-mi inima neîmpărţită, ca să se teamă de Numele Tău.“ Când un credincios are această dorinţă în inima sa, Domnul îi va da cu siguranţă lumina necesară pentru a recunoaşte calea pe care trebuie să umble.

Dar această rugăciune continuă şi merge mai adânc decât deosebirea învăţăturilor rătăcite. Cuvintele: „voi umbla în adevărul Tău“ înseamnă pentru noi ascultare de voia lui Dumnezeu, aşa cum o găsim prezentată în Sfânta Scriptură. Anumite versete scoase din contextul lor nu reprezintă adevărul conform cuvintelor Domnului Isus: „Cuvântul Tău este adevărul“ (Ioan 17.17).

Acest psalm conţine unele învăţături practice, utile şi pentru credinciosul din zilele noastre.

Versetul 12 ne învaţă că noi Îl lăudăm pe Dumnezeu când Îl glorificăm sau Îi mulţumim. Poate am acordat puţină atenţie acestor lucruri. Ce păcat, dacă trecem nepăsători pe lângă bunătăţile şi binefacerile Tatălui nostru ceresc! Dacă le privim ca pe un lucru de la sine înţeles, atunci nu-L glorificăm. Dar cât de mult Se bucură inima Sa, când privim cu ochii deschişi la ceea ce face El pentru noi!

În versetul 15 găsim un alt gând preţios. Dumnezeu este îndurător şi milos faţă de noi; El este „bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare“ (Efeseni 2.4) şi, când vom ajunge la ţintă, fără să fi căzut în păcat, atunci aceasta se datorează numai îndurării şi harului Său (a se vedea Evrei 4.16). El nu ne-a făcut după cum meritam, ci ne-a purtat conform harului şi dragostei Sale.

Citind acest psalm ne amintim de un verset deja amintit: „Tu îi vei duce şi îi vei sădi pe muntele moştenirii Tale, la locul pe care l-ai făcut locuinţa Ta, Doamne, locaşul sfânt, Doamne, pe care mâinile Tale l-au întemeiat“ (Exod 15.17). Această promisiune, rostită cu secole înainte, a devenit aici realitate, iar cei fideli se desfătează privind obiectul dragostei şi al puterii lui Dumnezeu. Întemeierea acestei cetăţi este lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii au zidit de-a lungul istoriei oraşe frumoase şi renumite; toate vor dispărea, dar Sion vă rămâne, pentru că este întemeiat de Dumnezeu. Ce onoare să fi numărat printre locuitorii acestei cetăţi şi să te naşti în ea! Dacă această cetate pământească va fi atât de mult lăudată în Împărăţia de o mie de ani, ce va fi partea celor care aparţin de Ierusalimul ceresc! - Ultimul verset răsună în noi: „Toate izvoarele mele sunt în Tine!“ Cât de preţioase sunt aceste cuvinte, dacă le aplicăm la Domnul Isus!

Aici stă din nou înaintea privirilor noastre Hristos în suferinţă. Adeseori am atras atenţia cu privire la deosebirea care există între evanghelii şi psalmi. În timp ce primele relatează mai mult despre viaţa şi activitatea Domnului Isus, în psalmi găsim ceea ce a simţit sufletul Său în mijlocul oamenilor păcătoşi, care L-au urât, L-au batjocorit şi L-au disprețuit.Tocmai în acest psalm auzim strigătul sufletului Său: „Doamne, Dumnzeul mântuirii mele, zi şi noapte am strigat înaintea Ta“. Cunoaştem această latură a suferinţelor Sale? Ne este cunoscută plângerea Sa: „Pentru că sufletul meu este sătul de suferinţe“? Poate ne gândim mai mult la durerile fizice, pe care i le-au cauzat soldaţii, când a fost condamnat de Pilat şi apoi răstignit pe cruce. Este bine şi de folos să ne adâncim privirea în aceste suferinţe; dar aici ca şi în alţi psalmi, în mod deosebit psalmii 69 şi 102, putem să privim la simţămintele sufleului Său sfânt. Ce viaţă plină de suferinţe se descoperă acolo!

Aceste două versete ne permite să pătrundem mai mult în suferinţele Domnului. Despre acest subiect, J.N.D. scria: „Cu privire la păcat nu ne ruşinăm prin nimic mai mult, decât atunci când privim la suferinţele Domnului. Dumnezeu foloseşte acest mijloc, în cazul în care răul şi-a făcut cuib în inimile noastre. Trebuie să ne oprim în mod deosebit la suferinţele Sale interioare.... La noi există deseori o anumită indiferenţă, o lipsă de simţământ care îşi are cauza în faptul că trecem indiferenţi pe lângă suferinţele sufleteşti ale Mântuitorului.“ Să-i mulţumim lui Dumnezeu că ne dă posibilitatea prin Cuvântul Său să pătrundem într-o zonă care de altfel ar fi închisă. Să nu ne fie indiferent faptul că apropiaţii Domnului s-au îndepărtat de El, că nu mai putea avea o relaţie plină de încredere cu ei – ceva ce pentru noi este întotdeauna plăcut şi preţios. Mai departe citim: „Mi se topeşte ochiul de întristare“, iar în alt psalm, El spune: „Eu însă sunt întristat şi sărac... Dumnezeul meu, nu întârzia“ (Psalm 40.17).

În versetele 10-12, psalmistul vorbeşte despre moarte ca fiind ţara uitării. Moartea este regele spaimelor; omul nu se teme de nimic atât de mult ca de moarte. Cât de mult a suferit Isus în gândurile Sale că şi El trebuie să moară şi să fie pus în mormânt! În grădina Ghetsimani, sufletul Său era îndreptat spre faptul că trebuie să treacă prin moarte, iar din cuvintele Sale recunoaştem adâncimea durerii Sale; a se vedea Evrei 5.7: „În zilele întrupării Sale, aducând cereri şi rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic şi lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte....“ Moartea stătea în faţa lui în toată ...; putem adăuga că niciun om nu a simţit şi nu a aflat vreodată ca Mântuitorul nostru ce înseamnă într-adevăr moartea. Din tinereţe a văzut în faţa Sa umbrele întunecoase ale morţii, iar sufletul Său a fost conştient de mânia aprinsă a lui Dumnezeu faţă de păcat. În ce adâncimi de suferinţă a coborât Isus, Locţiitorul nostru! Într-adevăr, El merită veşnic toată adorarea!

În psamul precedent L-am privit pe Hristos în suferinţă; aici însă atenţia noastră este îndreptată spre bunătăţile lui Dumnezeu, pentru că până la versetul 37, psalmistul vorbeşte numai despre bunătatea, credincioşia şi mărimea lui Dumnezeu. Observăm că el se bucură să-L înalţe şi să-L preamărească pe Dumnezeu. Etan, ezrahitul, scriitorul acestui psalm, este un bun exemplu în acest sens; să păşim pe urmele paşilor săi! El începe psalmul cu cuvintele: „Voi cânta întotdeauna bunătăţile Domnului; din generaţie în generaţie voi face cunoscut credincioşia Ta cu gura mea“. Etan cunoscuse bunătatea lui Dumnezeu; ea era măreaţă înaintea ochilor săi. De aceea el era convins că această bunătate va fi cântată nu numai pe pământ, ci şi în veşnicie.

În Vechiul Testament, expresia „bunătate“ cu privire la Dumnezeu are în multe cazuri acelaşi înţeles cu dragoste. Dar Dumnezeu ca şi dragoste (1 Ioan 4.8-9) a fost descoperit doar prin venirea Fiului Său pe pământ. Noi vom preamări veşnic această dragoste şi în acelaşi timp ne vom gândi la toate bunătăţile lui Dumnezeu.

În versetele 3 şi 4 Îl auzim pe Dumnezeu vorbind despre unsul Său. El îl încoronase pe David ca împărat peste tot poporul Său Israel. Expresia „Îţi voi întări sământa pentru totdeauna şi îţi voi zidi tronul din generaţie în generaţie“ indică spre textul din 2 Samuel 7.16. Noi ştim că această promisiune se va împlini în Isus Hristos, care a venit din sământa lui David, după carne (Romani 1.3). El este ca urmare Fiul lui David şi este numit deseori astfel (a se vedea Matei 1.1 şi altele; a se compara cu Apocalipsa 22.16).În acest psalm, pe lângă bunătatea lui Dumnezeu găsim şi credincioşia Sa; ea este numită de şapte ori. Cât de bine este să ştim că Dumnezeu este credinicios (a se vedea 1 Corinteni 1.9; 10.13). Şi despre Marele nostru Preot scrie acelaşi lucru în Evrei 2.17. Putem conta pe această credincioşie, ne putem baza pe ea: este credincioşia lui Dumnezeu. Ea stă în contrast direct cu ceea ce este acum pe pământ la ordinea zilei: infidelitate, minciună, neîncredere. Mulţumiri fie aduse Domnului, că avem un Tată, pe care ne putem baza, care nu ne dezamăgeşte niciodată, şi un Mare Preot care nu va înceta să ne reprezinte înaintea lui Dumnezeu.

Versetul 9 ne aduce aminte de o întâmplare din viaţa Domnului Isus când a fost pe pământ (a se vedea Matei 8.23-27): „Apoi, ridicându-Se, a mustrat vânturile şi marea şi s-a făcut linişte mare“. Isus era om adevărat, dar şi Dumnezeu adevărat – Acelaşi care este înălţat în acest

psalm. Rahab este Egiptul, ţara faraonilor puternici. Dar ce este naţiunea cea mai mare în ochii Celui atotputernic? „Ca o picătură din vadră şi ca praful fin de pe cântar“ (Isaia 40.15). Dumnezeu nu este numai puternic, ci în versetul 14 citim: „Dreptatea şi judecata sunt temelia tronului Tău; bunătatea şi adevărul merg înaintea feţei Tale“. În aceste cuvinte este ascuns un gând frumos şi binefăcător. Acest tron reprezintă de fapt dreptatea şi judecata – ceva ce inspiră oamenilor groaza, dar dacă păşeşte Dumnezeu în faţă, atunci înaintea Sa merg bunătatea şi adevărul. În Fiul Său El S-a făcut cunoscut ca un Dumnezeu bun, care iubeşte şi vrea să salveze păcătosul.

Citind psalmul înţelegem că promisiunile şi binecuvântările israelite sunt altfel decât cele ale noastre. Aici găsim expresii care ne aduc aminte de drepturi care sunt acum şi partea noastră: de ex. „Ferice de poporul care cunoaşte strigătul de bucurie! ... Ei se bucură toată ziua în Numele Tău“. Acest gând este înrudit cu cuvintele pe care le citim în 1 Petru 1.8: „ ...deşi acum nu-L vedeţi, vă bucuraţi mult, cu bucurie de nespus şi glorioasă....“ Faptul că această bucurie nu îşi are sursa în bunăstarea materială, observăm foarte bine în cazul apostolului Pavel. El le scrie corintenilor: „ ...sunt copleşit de bucurie, cu tot necazul nostru“ (2 Corinteni 7.4); în mijlocul suferinţelor din temniţa din Roma, el exclamă: „Şi chiar dacă sunt turnat ca jertfă dde băutură peste jertfa şi slujba credinţei voastre, mă bucur şi mă bucur cu voi toţi“ (Filipeni 2.17). Suferinţa şi adevărata bucurie merg adesea mână în mână.

Ceea ce priveşte împărăţia asupra lui Israel, David a fost dintotdeauna omul după gândurile lui Dumnezeu. Cu mult timp înainte să se nască, patriarhul Iacob l-a amintit în prorocia sa: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre coapsele lui, până va veni Şilo şi a Lui va fi ascultarea popoarelor“ (Geneza 49.10). Mulţi oameni drepţi din Vechiul Testament au cugetat desigur asupra acestor cuvinte, dar fără să ştie despre cine este vorba. Dar gândurile lui Dumnezeu mergeau mai departe decât până la David, fiul lui Isai. Hristos este adevăratul David; despre El şi despre împărăţia Sa citim: „ ...tronul lui ca soarele înaintea Mea; ca luna va fi întărit pentru totdeauna“.

Privind acest psalm, observăm că Dumnezeu face o deosebire între David şi fiii săi. Despre David citim: „Îi voi păstra bunătatea Mea pentru totdeauna şi legământul Meu îi va fi asigurat“. Această promisiune se extinde asupra lui Hristos. Dar când este vorba despre fiii lui David, citim: „Dacă fiii săi vor părăsi legea Mea şi nu vor umbla în judecăţile Mele... voi cerceta fărădelegea lor cu nuiaua şi nelegiuirea lor cu lovituri“. Aşa cum ştim din istoria lui Iuda, cei mai mulţi au părăsit legea; chiar şi Solomon, urmaşul lui David, a cărui împărăţie s-a întins peste tot Israelul şi până la mare până la râul Eufrat, a încălcat la bătrâneţe poruncile Domnului.

Versetele 38-45 fac referire la încercările care i-au lovit pe urmaşii lui David, ca urmare a neascultării lor. Având în vedere suferinţa poporului Său, cum ar fi putut psalmistul să nu se tânguie? Dar totuşi el încheie cu cuvintele măreţe: „Binecuvântat să fie Domnul pentru totdeauna! Amin, da, amin!“

Şi cea de-a patra carte a Psalmilor are un caracter special, la fel ca primele trei cărţi. H. Rossier scria: „În această carte vedem ca într-un tablou venirea lui Hristos în această lume pentru a lua locul lui Israel înaintea lui Dumnezeu, precum şi rezultatul final al acestei realităţi.“

În acest psalm apare încă un aspect, şi anume plângerea lui Israel pentru îndurare şi restabilire. Prin rugăciunea sa, Moise a pus aceste cuvinte în gura poporului. Moise i-a adus aminte lui Dumnezeu, că El a fost locuinţa lor din generaţie în generaţie.

În versetul 2 a mers un pas mai departe: în faţa unui Dumnezeu care este din eternitate, omul este aşezat în locul care i se cuvine. Chiar dacă este mare în ochii săi şi îşi închipuie că este înţelept – în mândria sa poate chiar îndrăzneşte să se aşeze peste Dumnezeu –, totuşi el nu este nimic altceva decât ţărână, în care Dumnezeu îl va întoarce! Viaţa noastră, care câteodată ni se pare lungă, este ca o strajă în noapte în comparaţie cu veşnicia.

Scurtimea vieţii noastre ne este prezentată foarte clar în versetele 3-12. Având în vedere puţinii ani pe care îi petrecem aici jos, este important să ne rugăm ca psalmistul: „Învaţă-ne să ne numărăm astfel zilele, ca să căpătăm o inimă înţeleaptă!“ Mereu înclinăm, mai ales în anii tinereţii şi ai maturităţii, să ne facem cât mai comod aici pe pământ şi trecem cu vederea faptul că totul este de scurtă durată. Dar Domnul ne vine în ajutor prin Cuvântul Său. El ne aminteşte că tocmai datorită scurtimii vieţii noastre trebuie să fim atenţi şi să folosim în mod util şi corect aceste puţine zile. „Vedeţi deci cu grijă cum umblaţi, nu ca neînţelepţi, ci ca înţelepţi, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele“ (Efeseni 5.15-16; a se vedea şi Coloseni 4.5). După cum se observă, acest psalm conţine îndemnuri preţioase pentru noi. Să le punem în practică! Ele vor avea efecte binecuvântate în viaţa noastră.

Dacă ar trebui să dăm un titlu acestui psalm, cu siguranţă am scrie: Încredere în Dumnezeu. Într-adevăr, aici găsim cuvinte care exprimă o încredere puternică. Oricât de mare ar fi pericolul, sufletul ştie că este ocrotit în mod desăvârşit, pentru că Cel, căruia îi aparţine, este mai puternic decât duşmanul şi oştirea care stă la dispoziţia lui. „O mie vor cădea alături de tine şi zeci mii la dreapta ta; dar de tine nu se va apropia.“ Chiar dacă nu trebuie să trecem cu toţii prin aceleaşi pericole, ştim totuşi că suntem înconjuraţi de lucruri care ne pot duce la cădere. Cel care pune curse (satan) îşi aruncă laţul său cu intenţia clară să-i facă rău celui care stă de partea Domnului. Cine ne poate face atenţi cu privire la acest laţ? Cine ne poate elibera, atunci când plasa duşmanului ne-a înconjurat deja picioarele? În noi nu este deloc putere şi nici putinţă, dar Cel în care ne încredem, ne va acoperi cu penele Sale şi vom găsi adăpost sub aripile Sale.

Încrederea în Dumnezeu, despre care vorbeşte acest psalm, reprezintă unul dintre cele mai preţioase comori ale credinciosului în timpul vieţii sale aici pe pământ. Încrederea şi credinţa merg împreună. Noi ne încredem în Domnul în măsura credinţei noastre; sau cu alte cuvinte: în măsura în care Domnul este realitate pentru noi. Toţi cei salvaţi cred în Domnul Isus, dar nu toţi Îi acordă locul central în viaţa lor. De aceea, cât de diferită este măsura încrederii printre copiii lui Dumnezeu! Unii trăiesc într-o continuă nelinişte, îşi pierd uşor cumpătul, atunci când apare ceva neobişnuit; alţii, în schimb, pot spune cu psalmistul: „Adăpostul meu şi cetăţuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred.“ Domnul este mai mare şi mai puternic decât orice duşman, de aceea ne putem culca liniştiţi şi nu trebuie să ne temem de groaza nopţii. Chiar dacă ar veni o încercare, ştim că Tatăl nostru ceresc are situaţia sub control, şi această încercare va fi spre binele nostru.

În epistola către evrei citim despre îngeri: „Nu sunt toţi duhuri slujitoare trimise pentru a le sluji celor care vor moşteni mântuirea?“ (1.14). În versetul 11 avem o confirmare (a se vedea şi Matei 4.5-7, unde diavolul aplică versetele 11-12 din acest psalm la Domnul Isus).

De câte ori, fără să ne dăm seama, am avut parte de o astfel de ocrotire! Nu doar că putem fi siguri că Domnul ne iubeşte şi este plin de îndurare faţă de noi, ci aici vedem că El ordonă cetelor de îngeri, pentru a-i ocroti pe ai Săi în călătoria lor. Să ne gândim la aceasta şi să ne încredem mai mult în El!

În versetele 14-16 se schimbă vorbitorul; aici vorbeşte Dumnezeu şi El acordă aprecierea Sa celui care îşi găseşte plăcerea în Dumnezeu, sau cum citim în nota de subsol: care ţine la El. Nu avem oare privilegiul de a ţine din toată inima la Domnul? O astfel de poziţie a inimii va fi răsplătită din belşug, aşa cum citim în versetele de încheiere ale acestui psalm. De fapt, aici ne găsim pe teren israelit, dar ştim că Domnul va acorda întâietate credinţei şi încrederii.

Din punctul de vedere al poporului Israel, acest psalm exprimă bucuria, de care va avea parte poporul la începutul Împărăţiei de o mie de ani. „Pentru că Tu, Doamne, m-ai bucurat prin fapta Ta, voi cânta de bucurie datorită lucrărilor mâinilor Tale.“ Acei oameni drepţi privesc înapoi la judecăţile executate asupra duşmanilor lor; acum ei se pot bucura de bunătatea lui Dumnezeu fără teamă de vreun pericol din exterior. În sfârşit au ajuns la ţintă. Pentru prima dată de la împărăţia glorioasă a lui Solomon, poporul poate să se bucure într-o linişte netulburată.

Putem privi acest psalm şi din altă latură. Şi noi avem motive să-L lăudăm pe Domnul şi să înălţăm Numele Lui. Noi am aflat ceva mult mai măreţ decât poporul Israel: locurile cereşti, în care am fost puşi (Efeseni 2.6), sunt mult mai minunate decât viitorul acestui popor.

Inima psalmistului era plină de bunătatea lui Dumnezeu, de aceea de pe buzele sale se revarsă lauda şi cântarea de bucurie.

Scriitorul acestui psalm a fost un om care s-a străduit să cugete la bunătatea şi credincioşia lui Dumnezeu. Cuvintele Sale acţionează asupra noastră ca o îmbărbătare, pentru a-i urma exemplul. Nu trebuie să recunoaştem oare că suntem delăsători în a privi la ceea ce a făcut Tatăl ceresc pentru noi şi face încă, şi că gândim atât de puţin la cel mai mare dar: Fiul Său?

Să privim, de exemplu, la versetul 8: „Dar Tu, Doamne, eşti înălţat pentru totdeauna!“ Sfânta Scriptură ne învaţă că Dumnezeu este mare şi înălţat; dar există o deosebire între cunoştinţa teoretică şi experienţa interioară a ceea ce este El. Experienţa interioară poate fi obţinută pas cu pas. Avem dreptul să admirăm puterea Sa creatoare şi înţelepciunea Sa până în cele mai mici detalii în lucrările Sale, dar şi să ne oprim în faţa harului Său şi a iubirii Sale de oameni şi să cugetăm la acestea. Cu cât vom pune mai mult în practică aceste lucruri, cu atât mai mult vom putea exclama cu psalmistul: „Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne! Gândurile Tale sunt foarte adânci.“

Să zăbovim puţin la versetele 12-15. În nenumărate locuri din Scriptură, oamenii drepţi sunt amintiţi cu caracteristicile favorului lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, expresia „om drept“ desemna un bărbat care recunoştea legea lui Dumnezeu şi acţiona conform acesteia, în contrast cu oamenii nelegiuiţi. Plăcerea lui Dumnezeu se odihneşte peste cel drept, şi el se poate bucura de binecuvântarea Sa. Cât de frumoase sunt cuvintele din aceste versete! Ele ne îmbărbătează să dorim să fim număraţi printre cei drepţi. Ca poziţie, suntem oameni drepţi; dar suntem şi în practică? Omul drept din Vechiul Testament era un om temător de Dumnezeu; despre un astfel de om citim că va înverzi ca palmierul şi se va înălţa ca cedrul din Liban. Locul său de şedere este Casa Domnului – pentru noi aceasta înseamnă întreţinerea părtăşiei cu Domnul (a se compara cu Ioan 15.4-5). Dacă rămânem ca mlădiţe în vie, atunci se va spune şi despre noi: „ ...vor fi plini de sevă şi verzi“.

Şi cea de-a patra carte a Psalmilor are un caracter special, la fel ca primele trei cărţi. H. Rossier scria: „În această carte vedem ca într-un tablou venirea lui Hristos în această lume pentru a lua locul lui Israel înaintea lui Dumnezeu, precum şi rezultatul final al acestei realităţi.“

În acest psalm apare încă un aspect, şi anume plângerea lui Israel pentru îndurare şi restabilire. Prin rugăciunea sa, Moise a pus aceste cuvinte în gura poporului. Moise i-a adus aminte lui Dumnezeu, că El a fost locuinţa lor din generaţie în generaţie.

În versetul 2 a mers un pas mai departe: în faţa unui Dumnezeu care este din eternitate, omul este aşezat în locul care i se cuvine. Chiar dacă este mare în ochii săi şi îşi închipuie că este înţelept – în mândria sa poate chiar îndrăzneşte să se aşeze peste Dumnezeu –, totuşi el nu este nimic altceva decât ţărână, în care Dumnezeu îl va întoarce! Viaţa noastră, care câteodată ni se pare lungă, este ca o strajă în noapte în comparaţie cu veşnicia.

Scurtimea vieţii noastre ne este prezentată foarte clar în versetele 3-12. Având în vedere puţinii ani pe care îi petrecem aici jos, este important să ne rugăm ca psalmistul: „Învaţă-ne să ne numărăm astfel zilele, ca să căpătăm o inimă înţeleaptă!“ Mereu înclinăm, mai ales în anii tinereţii şi ai maturităţii, să ne facem cât mai comod aici pe pământ şi trecem cu vederea faptul că totul este de scurtă durată. Dar Domnul ne vine în ajutor prin Cuvântul Său. El ne aminteşte că tocmai datorită scurtimii vieţii noastre trebuie să fim atenţi şi să folosim în mod util şi corect aceste puţine zile. „Vedeţi deci cu grijă cum umblaţi, nu ca neînţelepţi, ci ca înţelepţi, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele“ (Efeseni 5.15-16; a se vedea şi Coloseni 4.5). După cum se observă, acest psalm conţine îndemnuri preţioase pentru noi. Să le punem în practică! Ele vor avea efecte binecuvântate în viaţa noastră.

În ultimii psalmi am văzut arătarea Împăratului şi ridicarea Împărăţiei Sale. În acest psalm găsim principiile după care Împăratul va conduce poporul Său: înţelepciune desăvârşită, onestitate şi dreptate. Această conducere va dura 1.000 de ani; în acest timp, satan va fi legat şi astfel va fi incapabil să-i ispitească pe oameni ca să facă răul (a se vedea Apocalipsa 20.1-3).

Dar cum se mai poate păcătui totuşi în aceste condiţii favorabile? Din exemplele enumerate în versetele 3-5 şi 7-8 vedem că oamenii păcătuiesc nu numai când sunt ispitiţi de satan. Începând de la Adam, omul a preluat o natură rea, iar dacă omul nu veghează asupra lui însuşi, ajunge în păcat, chiar dacă satan nu îl ispiteşte în acest sens. Această realitate este foarte umilitoare pentru noi. Deoarece pentru omul care păcătuieşte în aceste condiţii nu mai există nicio scuză, este nimicit imediat ca un nelegiuit. Dar Domnul va privi cu îndurare spre oricine umblă în dreptate.

În acest psalm, Hristos este pus din nou înaintea ochilor noştri pe calea Sa de suferinţe (versetele 1-11). Chiar şi titlul ne îndreaptă gândurile şi simţămintele pentru a putea privi acest subiect înălţător: „o rugăciune a celui întristat, când este copleşit şi îşi varsă plângerea înaintea Domnului“. Să nu uităm că suferinţele sufleteşti ale Mântuitorului au început cu mult înainte de orele petrecute în Ghetsimani şi la Golgota. Bazându-ne pe Cuvântul lui Dumnezeu putem spune că viaţa Sa a fost un lanţ neîntrerupt de suferinţe.

Chiar şi cele relatate în Evanghelia după Luca 2.48-49 mărturisesc despre astfel de suferinţe. Isus era atunci un băiat în vârstă de 12 ani, dar încă de atunci L-a durut faptul că părinţii Lui nu-L înţelegeau. Ne vine greu să ne imaginăm simţămintele Sale, deoarece noi, datorită naturii noastre păcătoase, suntem obişnuiţi cu astfel de lucruri. Dar El era Emanuel (Dumnezeu cu noi) (a se vedea Matei 1.23); El a venit din cer,

unde întotdeauna domneşte o armonie deplină cu privire la voia lui Dumnezeu; cu atât mai mult a simţit tot ceea ce era contrar ca fiind foarte dureros.

La cercetarea acestui psalm trebuie să ne gândim mereu că Isus a fost Om adevărat, un om ca şi noi, dar fără păcat. Desigur, El nu a încetat niciodată să fie Fiul lui Dumnezeu, dar aici nu avem în faţa noastră această latură a Persoanei Sale. Ca Om a simţit din plin toată împotrivirea din partea păcătoşilor (Evrei 12.3), repulsia, dispreţul şi ura lor (a se compara cu Isaia 52.14; 53.3 etc.). Versetele acestui fragment de psalm ne lasă să privim la durerile sufletului Său.

Duhul Sfânt foloseşte expresii puternice aici: „Pentru că zilele mele pier ca fumul şi oasele îmi ard ca un tăciune.“ Să nu trecem indiferenţi pe lângă aceste relatări ale suferinţelor sufleteşti ale Domnului nostru! El a fost Cel singur; această singurătate este prezentată în versetele 6 şi 7. Poate până astăzi nu ne-am gândit atât de mult la aceste suferinţe ale Sale; dar merită să cugetăm la ele. Cu cât ne vom îndrepta mai mult atenţia spre ele, cu atât mai aproape va fi de noi Persoana preţioasă a Mântuitorului nostru.

Aşa cum am amintit deja, din versetele 6 şi 7 putem deduce cât de mult a suferit Domnul nostru datorită singurătăţii. Nouă ne vine greu să înţelegem aceste suferinţe ale Sale, deoarece noi trăim cu oameni asemenea nouă. Dar El, deşi era Om, a fost Cel sfânt şi Cel drept; în această postură, El era singur în mijlocul unui neam păcătos. El a simţit singurătatea în mijlocul familiei Sale şi a ucenicilor Săi, pentru că nimeni nu-L înţelegea. Chiar şi în mijlocul poporului, El era ca „un pelican din pustiu şi ca o cucuvea din dărâmături“; El ştia că acei oameni vor striga curând sub conducerea mai-marilor lor: „Să fie răstignit“ (Matei 27.20-22).

Versetul 7 ne aminteşte de acea întâmplare, când Domnul a stăruit toată noaptea în rugăciune (Luca 6.12). În oraşe şi în sate, oamenii dormeau; şi ucenicii Săi s-au retras să se odihnească, dar El veghea. El era ca o „păsăre singuratică pe un acoperiş“. Să nu uităm că această stare de singurătate a însemnat o durere continuă pentru El.

„Vrăjmaşii mei mă batjocoresc toată ziua.“ Deşi în Evanghelii nu citim des despre batjocorirea Sa de către duşmanii Săi, profetul Isaia ne spune detaliat despre această latură a suferinţelor Domnului. El era „ca Unul de la care îţi ascunzi faţa; era dispreţuit şi noi nu L-am preţuit“ (Isaia 53.3). Pe lângă această dispreţuire pe faţă, Domnul a simţit batjocura din inimile duşmanilor Săi: „Vrăjmaşii mei mă batjocoresc toată ziua.“

Ce să spunem când citim cuvintele din versetul 9? Pâinea şi băutura sunt nevoile noastre zilnice; pentru Domnul însemnau tristeţea sufletului şi lacrimi. Cât de puţin ne gândim la aceasta, când citim Evangheliile! Suntem înclinaţi să gândim că El a plâns numai de două ori: de exemplu, în Ioan 11.35 şi Luca 9.41; dar acest verset ne permite să privim mai adânc în zona suferinţelor sufleteşti ale Domnului. Cât de preţios va deveni El pentru noi, dacă L-am însoţi cu atenţie pe calea suferinţelor Sale!

Am văzut că acest psalm are ca subiect pe Hristos. Cum să înţelegem versetul 10? „ ...pentru că Tu m-ai ridicat şi m-ai aruncat jos.“ Să ne gândim mai întâi la Adam. Dumnezeu l-a ridicat, i-a dat primul loc în creaţie. Dar după ce a păcătuit, a fost alungat din poziţia sa. În Hristos vedem al doilea Adam. El a venit în lume, pentru a ocupa locul primului om şi apoi să fie înălţat ca Fiul Omului. Dar ca urmare a păcatului, pe care El l-a luat asupra Sa ca Locţiitorul nostru, El a trebuit să simtă această realitate: „m-ai aruncat jos“.

Inimile noastre sunt mişcate când citim despre furia şi mânia lui Dumnezeu, care au venit asupra Sa. Ca Om a gustat tot ceea ce este descris în versetele 1 la 11. Cu gândul la ceea ce avea să vină asupra Lui datorită păcatelor noastre, El spune: „Zilele mele sunt ca o umbră care se lungeşte şi mă usuc ca iarba.“ Să nu uităm că Cel care vorbeşte aici a venit din slava cerului, pentru a împlini voia lui Dumnezeu.

Hristos, Locţiitorul nostru care a suferit, nu rămâne la suferinţele Sale; subiectul din versetele 12-22 este ceea ce Îl preocupă mai degrabă pe El. În loc să Se gândească la Sine, El priveşte la Cel care L-a aruncat jos, a Cărui amintire este din generaţie în generaţie. Este înălţător să vedem cât de mult este El aici Om adevărat; şi totuşi, El este Acela care a întemeiat pământul la început.

Domnul stă aici în faţa noastră şi merită toată adorarea: Om adevărat şi Dumnezeu adevărat. Ca Om, El S-a rugat: „Dumnezeul meu, nu mă lua la jumătatea zilelor mele!“ El a simţit, desigur într-un mod desăvârşit, ceea ce ar simţi oricare dintre noi, dacă ar fi luat de pe pământ în floarea vârstei. La rugăciunea Sa, vine răspunsul divin: „anii Tăi sunt din generaţie în generaţie... Tu eşti Acelaşi şi anii Tăi nu se vor sfârşi.“ Aici se aduce prin Duhul Sfânt dovada că Cel care Se roagă este Fiul lui Dumnezeu (a se compara cu Evrei 1, în mod deosebit versetele 8-12). Să facă Domnul ca acest psalm să devină mereu subiectul cugetării noastre!

Acest psalm este probabil cel mai des citit; este un psalm de laudă, de mulţumire şi de admirare a căilor lui Dumnezeu în bunătate şi în îndurare. Fiecare copil al lui Dumnezeu poate spune cuvintele: „Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul. Şi tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Său cel sfânt!“

Cât de important este şi îndemnul: „Nu uita niciuna din binefacerile Lui!“ Binefacerile Tatălui nostru ceresc sunt infinit de multe; cine le-ar putea număra? Nu suntem oare în pericol să trecem cu vederea peste ele, fără să mulţumim pentru ele? Pe de altă parte, am putea face o constatare plăcută, şi anume: dacă am începe să numărăm binefacerile Domnului, am rămâne uimiţi cât de multe sunt. Nu sunt întotdeauna lucruri care bat la ochi, ci mai degrabă lucruri mărunte, pe care oamenii nu le bagă în seamă. Dar cel care are un ochi atent, le vede şi se bucură de ele. Aceste bunătăţi sunt adevărate daruri preţioase ale Tatălui nostru ceresc, daruri pentru care putem să-i mulţumim. Cât de mult Se bucură inima Sa, când vede că nu trecem neatenţi pe lângă bunătăţile Lui!

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu iertător; El iartă pe orice păcătos, care vine cu căinţă la El. Cu privire la credincioşi citim în 1 Ioan 1.9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate.“

Promisiunea: „El... care-ţi vindecă toate bolile tale“ se referă la Israel. Dumnezeu a spus poporului Israel prin Moise: „Dacă vei asculta cu tot dinadinsul de cuvântul Domnului Dumnezeului tău.... nu voi pune peste tine niciuna din plăgile (bolile) pe care le-am pus peste Egipt; pentru că Eu sunt Domnul care te vindecă“ (Exod 15.26). În Împărăţia de o mie de ani, acest cuvânt se va împlini deplin. Lăsând să treacă prin faţa ochilor noştri interiori bunătatea, îndurarea şi răscumpărarea din groapă, nu vrem să trecem cu vederea faptul că totul se bazează pe lucrarea lui Hristos la Golgota. Dumnezeu a văzut dinainte rezultatele acestei lucrări şi de aceea a putut să-i inspire lui David, autorul acestui

psalm, cuvintele: „care-ţi răscumpără viaţa din groapă“.

„Domnul face dreptate şi judecată tuturor celor asupriţi.“ Ce mângâiere să ştim aceasta! Lumea în care trăim este caracterizată de nedreptate şi asuprire: chiar dacă aceasta din urmă este deseori acoperită, totuşi este larg răspândită. Dar există Unul care judecă totul drept, şi la timpul potrivit va lăsa să strălucească dreptul alor Săi, care a fost poate călcat în picioare.

„El nu ne-a făcut după păcatele noastre, nici nu ne-a răsplătit după nelegiuirile noastre.“ Citind aceste cuvinte ne gândim implicit la ceea ce s-ar fi întâmplat cu noi, dacă ar fi trebuit să suportăm pedeapsa pentru păcatele noastre. Aceasta ar fi însemnat o pedeapsă veşnică. Dar, mulţumiri să-i fie aduse lui Dumnezeu! Păcatele noastre au fost ispăşite şi vina a fost plătită, pentru că Locţiitorul nostru a suferit pentru noi la cruce. Pentru a ne aduce o siguranţă în această privinţă, ne este dat aici exemplul cu depărtarea dintre răsărit şi apus, care, după cum ştim, nu se pot atinge niciodată – realitate care este şi mai mult subliniată în Noul Testament.

În versetele 11, 13 şi 17 citim despre bunătatea şi îndurarea lui Dumnezeu în legătură cu temerea de Dumnezeu. Sfânta Scriptură mărturiseşte de multe ori, că Dumnezeu este bun. El este bun faţă de toţi oamenii (Romani 2.4), pentru că bunătatea Sa este aceea care doreşte să-i determine să se pocăiască. În aceasta vedem bunătatea Sa în general. Pe lângă aceasta, este o anumită măsură de bunătate a Sa şi de îndurare faţă de cei care se tem de El. Să nu fim indiferenţi, mai ales că profităm de ea; de aceea, să umblăm în teamă de Dumnezeu şi să evităm tot ceea ce nu i-ar plăcea lui Dumnezeu!

Versetele 13 şi 14 mărturisesc de asemenea despre îndurarea Sa; cât de îndurătoare şi de blândă este sentinţa Sa pentru cei care se tem de El! Dar cine consideră că se poate baza pe aceasta într-un mod uşuratic şi spune că Dumnezeu ştie că suntem slabi, acela se înşală. Având în vedere scurtimea vieţii noastre, să dorim să stăm de partea temerii de Dumnezeu! Versetele de încheiere se referă la timpul în care Domnul va domni în Împărăţia Sa şi totul va înălţa cântarea de laudă la adresa Lui.

Aici suntem introduşi în vistieria înţelepciunii, mărimii şi puterii lui Dumnezeu. Psalmistul exclamă plin de uimire: „Doamne, Dumnezeul meu, Tu eşti foarte mare, Tu eşti îmbrăcat în măreţie şi splendoare!“ Versetele 2-9 ne conduc cu gândul la începuturile creaţiei. Relatarea biblică despre acele evenimente este de o frumuseţe şi de o măreţie deosebită. În faţa unui astfel de tablou, credinţa se înclină cu admiraţie înaintea Dumnezeului-Creator. Lumea poate se întreabă cum au fost create toate acestea, iar ştiinţa poate să ridice ipotezele ei; dar noi „prin credinţă pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu“ (Evrei 11.3). Cât de mare şi cât de preţioasă este o astfel de credinţă, care ne transpune în starea de a înţelege lucrurile minunate ale creaţiei! La fel ca scriitorul acestui psalm, privim cu admiraţie şi cu uimire în acest teritoriu uriaş, iar pe de altă parte ne simţim aici ca acasă, pentru că Dumnezeul atotputernic, izvorul tuturor lucrurilor create, a devenit Tatăl nostru prin Isus Hristos.

Cu cât citim cu mai multă credinţă Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai bine înţelegem cum au devenit toate. În acest psalm, minunile se înşiră una după alta, dar credinţa le înţelege pe toate. Aici stăm ca în faţa unei mari expoziţii, în care putem privi obiecte, unele după altele. Să facă Domnul să învăţăm să stăm liniştiţi sub conducerea Duhului Sfânt şi să admirăm adorând! Desigur, adesea este vorba despre lucruri, la care nu vedem imediat ceva neobişnuit, dar care totuşi sunt pline de dovezi ale slavei lui Dumnezeu. „Gloria Domnului va fi pentru totdeauna: Domnul Se va bucura de lucrările Sale.“

După ce autorul acestui psalm a privit câteva din lucrările din creaţia Dumnezeului nostru, el exclamă: „Voi cânta Domnului toată viaţa mea, voi cânta psalmi Dumnezeului meu cât voi fi.“ El a fost un om credincios, şi ca atare L-a lăudat pe Dumnezeu pentru mântuirea pe care a aflat-o; dar pe lângă aceasta avea un ochi deschis la minunile Sale. Să ne asemănăm tot mai mult cu el!

Acest psalm descrie credincioşia lui Dumnezeu faţă de poporul Său. El Şi-a adus aminte de legământul Său cu Avraam, şi pe baza harului a adus pe Israel în ţara promisă. Acum psalmistul priveşte sub călăuzirea Duhului Sfânt până la începutul istoriei lui Israel. Această istorie începe cu patriarhii şi se încheie în acest psalm cu ocuparea ţării Canaan. Observăm că încăpăţânarea şi neascultarea poporului sunt trecute sub deplină tăcere. Aici nu este vorba despre ceea ce a fost şi a făcut Israel, ci doar despre bunătatea şi harul lui Dumnezeu. Conform legământului Său, El a vrut să aducă poporul în Canaan şi de aceea totul a trebuit să servească realizării planului Său. Versetul 15 ne arată foarte clar, cât de preţios era acest popor în ochii Săi: „Nu vă atingeţi de unşii Mei şi nu faceţi niciun rău profeţilor Mei!“ Când citim asemenea cuvinte, trebuie să admirăm răbdarea, harul, bunătatea şi îndurarea lui Dumnezeu, cu care El l-a purtat şi l-a condus pe poporul Său.

Succesiunea din versetele 16 şi 17 este remarcabilă şi plină de învăţătură. Dumnezeu a hotărât o foamete, care a izbucnit abia când Iosif a fost în Egipt. Acest fapt, aşa cum ne este arătat aici, ne permite să înţelegem mai bine lucrurile care sunt istorisite în capitolele 37-41 din Geneza. Nu se spune de ce a hotărât Dumnezeu foametea; citim doar că El a trimis înaintea lor un om, chiar înainte de a izbucni foametea. Cât de uşor de înţeles devine istoria lui Iosif, dacă o privim în lumina acestui pasaj! Unii cititori ai Sfintei Scripturi văd în evenimentele din viaţa fiului preferat al lui Iacov o istorie pentru sine, încheiată. Această istorie ne dă învăţături preţioase, pentru care Îi suntem mulţumitori Domnului; aici însă atenţia noastră este îndreptată spre succesiunea evenimentelor. Ce catastrofă ar fi fost pentru Egipt şi Iacov cu familia sa numeroasă, dacă foametea ar fi izbucnit deodată, fără să se poată lua măsuri înainte!

Ştim că Tatăl nostru ceresc Se îngrijeşte întotdeauna de noi, iar noi ne încredem în El, că va conduce totul spre binele nostru. Nu avem impresia din când în când că lucrurile ar fi trebuit să meargă altfel? Să ne încredem pe deplin în El! Ce a gândit Iacov când a primit haina pătată cu sânge a fiului său? Prin ce încercări a trecut Iosif, când a fost vândut de fraţii săi şi dus în Egipt? Înaintea ochilor tatălui, dar şi ai fiului era întuneric deplin. Şi totuşi, cât de luminos a strălucit soarele bunătăţii şi al credincioşiei lui Dumnezeu în spatele acestei scene întunecate! El a vrut să ţină teafăr pe tot neamul lui Israel, să-l conducă prin foamete şi să-l menţină în viaţă. Dar El a trebuit să trimită un om înaintea lor, iar diferitele etape din viaţa lui Iosif: casa lui Potifar, închisoarea, apoi uitarea mai-marelui paharnicilor (Geneza 40.23), au trebuit să se petreacă înainte ca el să preia poziţia sa înaltă. Abia atunci s-a risipit întunericul.

Versetul 25 ne atrage atenţia. Poate unii cititori ai Sfintei Scripturi s-au gândit că motivul planului viclean al lui faraon împotriva copiilor lui Israel ar fi de căutat în Exod 1.8-14. Dar în acest psalm citim: „Le-a schimbat inima ca să urască pe poporul Său, ca să unelteasc împotriva slujitorilor Săi.“

Dumnezeu a intenţionat două lucruri, în timp ce a făcut ca egiptenii să-i urască pe israeliţi: 1. Numele Său trebuia să fie preamărit pe întreg pământul (Exod 9.13-16); 2. Israel trebuia să înveţe prin minunile la care a fost martor, să se teamă de Dumnezeu şi în acelaşi timp să recunoască ce mare şi puternic este El (Psalm 106.7.21-22).

Dacă comparăm aceste locuri, precum şi versetele 16 şi 17 cu capitolele corespunzătoare din Geneza şi Exod, înţelegem că Cuvântul lui Dumnezeu formează un întreg. Acest fapt nu este recunoscut peste tot în creştinătate; de aceea, unii îşi permit să scoată anumite părţi din contextul lor şi să le explice arbitrar. O asemenea desconsiderare a cuvintelor Domnului: „Cuvântul Tău este adevărul“ poate să producă doar mare confuzie.

Dumnezeu este drept. El a văzut cum egiptenii îi foloseau pe israeliţi, dar El a acţionat ca să nu părăsească ţara sclaviei lor ca un popor sărac. Pe lângă aceasta aveau nevoie de argint şi de aur pentru construirea cortului întâlnirii şi amenajarea lui: „ceruseră de la egipteni obiecte de argint şi obiecte de aur şi haine... şi ei le-au împlinit cererea...“ (Exod 12.35-36).

Dar Dumnezeu este nu numai drept, El este şi minunat în faptele Lui. El Şi-a propus să scoată pe Israel împreună cu orice bogăţie din Egipt – o minune pe care de altfel nimeni şi nicio putere nu ar fi putut să o împlinească. Astfel, poporul, care număra aproximativ două milioane de suflete, a părăsit ţara necazului său cu multe bunuri şi multă avere. Într-adevăr, un Dumnezeu puternic şi minunat! Puterea Sa trebuia să aibă un alt câmp de acţiune; acest popor nu trebuia doar îngrijit cu mâncare şi băutură timp de patruzeci de ani în pustiu, ci şi protejat de naţiunile duşmănoase din jur. Această manifestare a puterii lui Dumnezeu în favoarea poporului Său a fost în strânsă legătură cu jurământul pe care Dumnezeu i l-a făcut lui Avraam.

Acest psalm este perechea psalmului precedent. În Psalmul 105 sunt preamărite de la început până la sfârşit bunătatea, credincioşia şi puterea lui Dumnezeu – un prilej pentru popor să-L laude pe Dumnezeu. Totuşi, aici, tonul predominant este corespunzător mărturisirii din versetul 6: „Noi am păcătuit împreună cu părinţii noştri, am săvârşit nelegiuirea, am lucrat cu răutate.“ Psalmistul nu se mulţumeşte să spună: „am păcătuit“, ci el mărturiseşte în amănunţime păcatele poporului. O asemenea mărturisire Îi este plăcută lui Dumnezeu. Şi alţii au spus „am păcătuit“, de exemplu împăratul Saul (1 Samuel 15.24) şi Iuda Iscarioteanul (Matei 27.4), dar cuvintele lor nu au corespuns unei pocăinţe adevărate. Dumnezeu vrea sinceritatea şi integritatea inimii. Acolo unde acestea există, vina nu este ascunsă; din contră, ea este mărturisită pe deplin. Atunci sufletul îşi poate însuşi cuvintele preţioase: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nedreptate“ (1 Ioan 1.9).

„Şi au fost plini de poftă în pustiu şi L-au ispitit pe Dumnezeu în pustietate.“ Aşa s-a întâmplat cu israeliţii când erau pe drum spre Canaan. Să ne întrebăm: Care este situaţia noastră, care, vorbind în imagini, ne aflăm de asemenea în „pustiu“? Cât de uşor poftim după ceea ce oferă această lume! Care este rezultatul? „Şi El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscăciune în sufletele lor.“ Dumnezeu cunoaşte ce doresc inimile noastre. Dar dacă El ne acordă ceea ce căutăm în lume, atunci acel lucru poate însemna doar o piedică pentru omul nostru interior. Ştim că niciodată nu este după gândurile lui Dumnezeu, ca creştinul să se oprească în viaţa de credinţă; dar în conducerea Sa înţeleaptă, Dumnezeu permite uneori credinciosului, care preferă lumea în locul părtăşiei cu Domnul, să meargă pe propriul său drum. Prin uscăciunea, care intră în sufletul său, acesta trebuie să înveţe să-şi vadă rătăcirea. Efraim s-a alipit de idoli, şi Dumnezeu a spus: „lăsaţi-l!“ (Osea 4.17).

„Şi au schimbat gloria lor cu imaginea unui bou care mănâncă iarbă. L-au uitat pe Dumnezeu, Mântuitorul lor, care făcuse lucruri mari în Egipt.“ Israel a văzut faptele de putere şi minunile lui Dumnezeu într-un mod cum niciun popor nu le-a trăit vreodată. Cu adevărat, un popor privilegiat! Cum au ajuns până acolo, încât nu au menţinut permanent înaintea ochilor lor „gloria lor“ (Dumnezeu era gloria lor)? Ne mirăm de acest lucru şi cu atât mai mult când ne gândim că au făcut viţelul din aur, imediat după ce Dumnezeu i-a scos din ţara robiei lor.

Acest exemplu ne dezvăluie inima omenească. Ea este receptivă la şoaptele lui satan, care ştie să împodobească lucrurile cele mai lipsite de valoare, ca să-l atragă pe om de la darurile minunate ale lui Dumnezeu. Unei asemenea arte de ispitire nu cad victimă doar copiii lumii. Unii credincioşi s-au lăsat orbiţi de aceasta. Cea mai mare lucrare a lui Dumnezeu, întruparea Fiului Său, sacrificiul Său la cruce şi învierea Sa stau la mulţi în plan secund, pentru că au dat întâietate „viţelului de aur“ şi altor lucruri.

Israeliţii sunt învinuiţi în mod deosebit de două lucruri: 1. Lipsa credinţei în legătură cu ţara promisă (Numeri 13.32); 2. Închinarea la idoli, care a însoţit neascultarea lor. „N-au crezut Cuvântul Său.“ Oamenii aproape că nu-şi dau seama ce este necredinţa în ochii lui Dumnezeu. „Cine nu-L crede pe Dumnezeu, L-a făcut mincinos...“ (1 Ioan 5.10). Poate să existe ceva mai rău, decât să-L acuzi pe Dumnezeu de minciună? Necredinţa îl va conduce pe păcătos la condamnare; căci celui ce crede îi este asigurată iertarea păcatelor. Lipsa credinţei la israeliţi ar fi avut urmări fatale, dacă Moise nu ar fi intervenit pentru ei.

Vedem din exemplul din versetul 23 ce este un mijlocitor şi cum apreciază Dumnezeu slujba sa. Moise a fost aici o imagine a Domnului Isus, adevăratul Mijlocitor între Dumnezeu şi om (1 Timotei 2.5-6). Dar Isus nu a mijlocit doar pentru cei nelegiuiţi, ci a intrat cu propria Sa Persoană în spărtură şi a ispăşit păcatele lor.

Ceea ce s-a întâmplat la Baal-Peor a fost deosebit de grav în ochii lui Dumnezeu (Numeri 25.1-9). Israel s-a unit cu madianiţii şi s-a închinat înaintea dumnezeilor lor; atunci Dumnezeu a adus o plagă grea peste popor.

„Atunci s-a ridicat Fineas şi a făcut judecată şi plaga a fost oprită.“ Şi aici avem un exemplu despre valoarea mijlocirii unui credincios. Dumnezeu a apreciat ceea ce a făcut Fineas şi i-a promis: „Iată, îi dau legământul Meu de pace. Şi legământul unei preoţii pentru totdeauna va fi pentru el şi pentru sământa lui după el, pentru că a fost gelos pentru Dumnezeul său şi a făcut ispăşire pentru fiii lui Israel“ (Numeri 25.12-13). În împrejurările existente în Baal-Peor ar fi fost greşit să se ceară harul lui Dumnezeu peste popor. Doar judecata necruţătoare putea să pună capăt plăgii. Fineas a recunoscut şi a simţit ruşinea ce i s-a făcut sfinţeniei lui Dumnezeu. Adevărata teamă de Dumnezeu conduce întotdeauna la a vedea şi a aprecia lucrurile în lumina sfinţeniei Sale.

Am amintit deja că în acest psalm găsim o mărturisire a păcatelor poporului Israel. Aici se aminteşte o greşeală, care a atras consecinţe grave pentru Moise, omul lui Dumnezeu (Numeri 20.3-13). Supărat din cauza murmurului poporului, „el a vorbit nechibzuit cu buzele lui“ şi în loc să vorbească stâncii, aşa cum îi poruncise Dumnezeu, a lovit-o de două ori cu toiagul său. Această faptă nu corespundea gândurilor lui Dumnezeu, căci stânca fusese deja o dată lovită (Exod 17.6). Aşa cum ştim, stânca este o imagine a lui Hristos. Ea a fost lovită sub judecata lui Dumnezeu, şi această judecată s-a făcut numai o dată, ea nu trebuia să se mai repete (Evrei 9.28). Astfel, Moise a făcut o greşeală, în timp ce a lovit stânca pentru a doua oară. „A fost rău pentru Moise din cauza lor.“ După cum putem vedea din locul amintit mai sus, el nu a avut voie să introducă poporul în ţara Canaan datorită greşelii sale.

Ceea ce am citit în versetele 37-38 este unul dintre cele mai grave păcate ale lui Israel. Acest popor, pe care Dumnezeu l-a pus deoparte dintre celelalte naţiuni, pentru a locui în mijlocul lui (Exod 29.45-46), s-a făcut imediat cel mai mare idolatru. Cum a putut Dumnezeu să-l mai recunoască pe Israel ca poporul Său după tot ce a făcut? Poporul a făcut totul, ca să-L alunge pe Dumnezeu din mijlocul lui. Dar El i-a arătat o răbdare, pe care trebuie să o admirăm întotdeauna. „De multe ori El i-a scăpat... Dar El a privit la necazul lor, când a auzit strigătul lor. Şi şi-a amintit, în favoarea lor, de legământul Său.“ Dumnezeu a făcut acest legământ cu Avraam şi El nu Se va odihni până nu va împlini tot ce i-a promis. Israel s-a arătat în orice privinţă nevrednic, dar „chemarea lui Dumnezeu este fără părere de rău“ (Romani 11.29).

Ce bine este să ştim că acest Dumnezeu este şi Dumnezeul nostru. El va împlini atât ceea ce şi-a propus în legătură cu poporul Său pământesc, cât şi cu privire la noi, spre

Cu acest psalm începe cartea a cincea a Psalmilor. Un bun cunoscător al istoriei lui Israel şi al Psalmilor scria despre această carte: „Din punct de vedere profetic, cartea a cincea este continuarea cărţii a doua. Rămăşiţa lui Iuda, care în cartea a doua a fost văzută pe fugă, este unită aici cu cele zece seminţii şi astfel îşi regăseşte unitatea sa naţională.“

Pe lângă amănuntele care se referă în primul rând la Israel, în acest psalm există unele expresii, pe care le putem aplica la noi, spre folosul nostru. Deja în primul verset găsim acest caz. Noi spunem cu bucurie împreună cu psalmistul: „Lăudaţi pe Domnul, pentru că este bun, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna!“ Cine ar putea simţi şi savura bunătatea Sa, dacă nu credinciosul care Îl cunoaşte pe Dumnezeu ca Tatăl Său? Oamenii din lume vorbesc despre „bunul Dumnezeu“ şi consideră că El nu va fi chiar aşa de drept cu ei. În schimb, răscumpăraţii Îl cunosc ca pe un Dumnezeu sfânt, dar care le iartă păcatele şi îi conduce cu bunătate şi grijă.

În acest psalm găsim patru imagini diferite despre stări, în care se poate găsi un suflet înainte de a cunoaşte mântuirea (a se vedea versetele 4-9, 10-16, 17-22, 23-32), şi anume pustiul, întunericul, boala şi la final pericolele de pe mare. Dacă un suflet a început să-şi dea seama de starea sa pierdută înaintea lui Dumnezeu, atunci el nu găseşte nimic în pustiu (în imagine: lumea), care poate să-l mulţumească. Înainte îşi găsea bucuria în bunurile acestei lumi şi în anturajul care îl înconjura. Dar acum începe să-şi dea seama că aceste lucruri nu au statornicie. Cu cât trece mai mult timp, cu atât mai mult se simte incomod în locul unde mai demult se considera în siguranţă. Duhul lui Dumnezeu a început lucrarea Sa în el, iar el tânjeşte după pâinea şi apa vieţii. Fiind conştient că nu se poate ajuta singur, sufletul strigă la Dumnezeu în strâmtorarea lui, iar „El i-a scăpat din necazurile lor“. „El a săturat sufletul însetat şi a umplut de bunătăţi sufletul flămând.“

„Cei care locuiau în întuneric şi în umbra morţii erau încătuşaţi în apăsare şi în fiare...“ Ce bine caracterizează aceste cuvinte starea celor ce se află sub puterea lui satan! Omul, care nu Îl cunoaşte pe Domnul Isus ca Mântuitorul său personal, este în realitate încătuşat în apăsare şi în fiare. Ca un sclav sărman, el nu cunoaşte libertatea. Desigur, el poate să-şi imagineze că este liber şi că face ce îi place, dar în realitate trebuie să împlinească voia stăpânului său dur. Sufletului nu poate să-i meargă bine, cu atât mai puţin când ştie că este în contradicţie cu poruncile lui Dumnezeu. „Şi El le-a smerit inima prin suferinţă, s-au poticnit şi nu era nimeni care să-i ajute.“

Acum a venit clipa când sufletul nu mai vede nicio cale de ieşire decât să strige după ajutor. Dumnezeu aşteaptă acest strigăt, şi niciunul care vine la El în necazul păcatelor sale, nu va fi dat de ruşine. „I-a scos din întuneric şi din umbra morţii şi le-a rupt lanţurile.“ Sufletul se bucură acum de lumina binefăcătoare a prezenţei lui Dumnezeu şi Îl laudă pentru bunătatea şi pentru lucrările Lui minunate.

„Nebunii, pentru calea fărădelegii lor şi din cauza nelegiuirilor lor, sunt chinuiţi.“ Într-adevăr, un nebun este orice om, care consideră că reuşeşte fără Dumnezeu şi chiar încearcă să-şi dobândească cerul în felul său.

Dar Dumnezeu, în harul Său, Se împotriveşte unui astfel de om. El are suficiente mijloace în mâna Sa, ca să-l convingă pe păcătos cât de greşită este calea sa. Aici foloseşte boala şi frica de moarte. Multor oameni, care nu au vrut să ştie nimic de Mântuitorul în zilele când au fost sănătoşi, li s-a înmuiat inima pe patul lor de boală. Având în vedere starea lor fără perspectivă, au văzut că nu mai este nicio cale de ieşire decât să alerge în braţele Mântuitorului.

Şi în aceste versete auzim strigătul după scăpare, iar apoi urmează salvarea. Cuvântul lui Dumnezeu a făcut această minune. „A trimis Cuvântul Său şi i-a vindecat şi i-a scos din gropile lor.“ Urmarea logică sunt jertfele de laudă. Cel mântuit îşi găseşte acum bucuria în a înălţa harul lui Dumnezeu şi în a-i aduce Lui mulţumire şi adorare.

Imaginea, pe care o avem aici înaintea noastră, vorbeşte despre mărimea lui Dumnezeu şi despre nimicnicia omului. Ce este omul în comparaţie cu elementele dezlănţuite? „Se întorc şi se clatină ca un om beat şi toată înţelepciunea lor ajunge zadarnică.“ Ei pot să se îmbarce în semeţia lor îndrăzneaţă şi să fie convinşi în gândurile lor de puterea şi iscusinţa lor, că vor ajunge la ţintă.

Dar iată, Dumnezeu „a vorbit şi a stârnit vânt furtunos, care a ridicat valurile mării“. Cine poate vorbi ca El? Iov, care de altfel totdeauna avea ceva de comentat, a fost adus la tăcere de puterea şi mărimea Lui în lucrările creaţiei (a se vedea Iov 38 la 41). Aici, acei oameni au recunoscut neputinţa lor şi au strigat la Dumnezeu. El a răspuns din nou şi „i-a scos din necazurile lor“. Dar nu numai atât, El i-a adus şi la portul mult dorit. Acest loc vorbeşte despre siguranţă şi linişte, iar cel răscumpărat va savura atât siguranţa, cât şi liniştea în mijlocul acelora care se adună în Numele lui Isus.

În acest psalm am observat diferite faze, prin care poate trece un suflet, înainte de a fi adus la cunoaşterea stării sale înaintea lui Dumnezeu şi la mântuire. Versetele 33 până la 41 ne dau o altă imagine impresionantă. După ce Domnul atrage la Sine pe un păcătos, nu îl lasă în voia sa. Desigur, el are pace cu Dumnezeu prin credinţa în Domnul Isus, dar el nu s-a cunoscut încă pe sine însuşi. Şi această cunoaştere este o

parte necesară din educaţia lui Dumnezeu pentru copiii Săi. El vrea ca ei să recunoască ce este în inima lor (a se compara cu 2 Cronici 32.31). În zilele de bunăstare este uşor să mergi pe calea credinţei; dar cum este când „El schimbă râurile în pustiu şi izvoarele de apă în pământ uscat“ – cu alte cuvinte, când vin încercări asupra cuiva şi strigătul după eliberare nu este auzit imediat? Ce bine este atunci să ştii că Dumnezeu este acolo atât când este prosperitate, dar şi când este slăbiciune, şi totdeauna spre binele nostru!

„Cine este înţelept va lua seama la aceste lucruri şi va înţelege îndurările Domnului.“ Oamenii acestui veac nu pot înţelege gândurile acestui psalm; ele sunt pentru ei închise, pentru că ei sunt străini de limbajul divin. Ei nu înţeleg căile lui Dumnezeu în disciplină şi judecată; mai mult, ei spun: Dacă ar exista un Dumnezeu, atunci nu ar permite ca lucrurile să meargă astfel.

Dar credinţa se apleacă cu respect înaintea Lui şi spune, aşa cum este scris în Cuvântul Său: „Ferice de omul pe care-l disciplinezi Tu, Doamne, şi-l înveţi din legea Ta“ (Psalm 94.12). Şi aceasta ţine de „îndurările Domnului“. El îi educă pe ai Săi, având în vedere ce este cel mai bine pentru ei. „Cei drepţi vor vedea şi se vor bucura şi orice nelegiuire îşi va închide gura.“ Aceasta înseamnă: dacă privim cu inima integră şi sinceră la căile lui Dumnezeu, aşa cum ne sunt prezentate în acest psalm, atunci vom fi păziţi de nedreptate. Rezultatul este părtăşie cu gândurile lui Dumnezeu şi bucurie pentru inimă, chiar şi în disciplinarea Sa.

„Inima mea este tare, Dumnezeule! Voi cânta, da, voi cânta psalmi chiar cu sufletul meu.“ Acestea sunt cuvintele rostite de David, un israelit, care a cunoscut bunătatea lui Dumnezeu, atât el personal, cât şi poporul său. El s-a gândit la căile lui Dumnezeu cu Israel; el şi-a luat timp să cugete la căile lui Dumnezeu, iar zorii zilei l-au găsit preocupându-se cu acestea.

Ce exemplu demn de urmat avem înaintea noastră! Dis-de-dimineaţă era momentul când trebuia strânsă mana în pustiu. „Şi au strâns în fiecare dimineaţă... Şi la căldura soarelui se topea.“ Domnul foloseşte aceste exemple, ca să ne înveţe cu privire la timpul potrivit pentru citirea Cuvântului Său.În versetele 7-9, David vorbeşte ca erou, care a avut victorie după victorie. Totuşi, el este deplin convins, că fiecare triumf asupra duşmanului a depins de puterea şi ajutorul lui Dumnezeu (versetele 10-13). Nu este tot aşa şi cu noi pe teren duhovnicesc?

Vom înţelege bine acest psalm, dacă ne vom îndrepta atenţia pe de o parte asupra lui Iuda Iscarioteanul şi a lui antihrist, iar pe de altă parte asupra lui Hristos şi a rămăşiţei iudaice. Faptul că Duhul Sfânt are aici în vedere pe acest ucenic al Domnului, aflăm din Fapte 1.20, unde se spune că slujba lui va fi preluată de un altul; Petru s-a bazat pe versetul 8 al acestui psalm. David, scriitorul acestui psalm, a fost o unealtă a Duhului Sfânt, pentru a crea o imagine a acelui bărbat nefericit şi a caracterului său. Această prezentare este în concordanţă cu cuvintele Domnului: „dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului! Bine era pentru omul acela dacă nu s-ar fi născut“ (Marcu 14.21). Iuda Iscarioteanul este un precursor al lui antihrist, duşmanul cel mai rău al iudeilor. Amândoi provin din poporul Israel şi amândoi sunt martorii bunătăţilor şi îndurărilor lui Dumnezeu faţă de poporul Său. Unul L-a dat prins pe Domnul Isus cu o sărutare, celălalt îşi va ridica mâna împotriva poporului iubit al lui Dumnezeu.

În versetul 22 Îl vedem pe Domnul Isus în umanitatea Sa aici jos. El a fost într-adevăr „întristat şi sărac“; a se vedea şi Psalm 40.17; iar inima Lui era rănită înăuntrul Său. Iuda Iscarioteanul ar fi trebuit să aibă milă de El, fiind zi de zi în apropierea Sa. Dar el nu s-a gândit „să se îndure, ci a persecutat pe cel întristat şi sărac şi pe cel cu inima zdrobită, ca să-l ucidă“.

Şi în versetul 25 se vorbeşte despre suferinţele sufletului Mântuitorului nostru: „Şi eu am ajuns de batjocura lor; când mă văd, ei dau din cap“; a se vedea şi Psalm 69.20; Matei 27.39.

Încă un cuvânt despre antihrist, despre care avem o imagine în Iuda Iscarioteanul. În prima parte a acestui psalm, aceşti doi bărbaţi formează doar o persoană; aşa cum am văzut deja, ei sunt duşmanii evidenţi atât ai Domnului Isus, cât şi ai poporului Său. Aşa cum Iuda Iscarioteanul a umblat cu Domnul timp de trei ani de zile în făţărnicie, tot aşa antihrist îşi va descoperi adevărata gândire abia după ce se va arăta un timp în imaginea unui miel (Apocalipsa 13.11).

„Acest psalm“, scrie H.R., „reprezintă totodată punctul central al acestei părţi a Sfintei Scripturi.“ O astfel de observaţie este uşor de înţeles, pentru că aici este vorba, la fel ca în Psalmii 2, 8, 16, 22 şi alţii, exclusiv despre Persoana lui Hristos. Noi Îl găsim pe Hristos peste tot în psalmi, totuşi de cele mai multe ori în legătură cu rămăşiţa, în suferinţele şi necazurile sale. Dar aici, în fiecare verset, El este singurul subiect, pe care ni-l pune înaintea ochilor Duhul lui Dumnezeu.

Evenimentele descrise aici reprezintă de fapt o urmare naturală a psalmului precedent, unde Domnul este prezentat ca „întristat şi sărac“. După ce a suferit nespus de mult din partea duşmanilor Săi şi după ce a mers pe calea celei mai adânci înjosiri, poate să primească chemarea: „Şezi la dreapta Mea, până îi voi pune pe vrăjmaşii Tăi ca aşternut al picioarelor Tale!“ Noi Îl vedem acum acolo, aşteptând clipa când va putea începe Împărăţia Sa. Atunci se va descoperi ce le-a spus El ucenicilor Săi: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ“ (Matei 28.18).

Cât de plăcut este să citeşti cuvintele acestui psalm! Domnul nostru credincios, despre care este vorba aici, care a pelegrinat pe acest pământ, care a fost batjocorit, dispreţuit, scuipat, bătut şi la sfârşit atârnat pe lemnul de ocară, primeşte aici cinste, onoare şi slavă. Aici jos a fost încoronat de către ostaşi ca împărat al iudeilor cu o coroană de spini, iar în batjocură i-au pus o trestie în mâna dreaptă. Dar aici Îl auzim pe Dumnezeu spunând: „Domneşte în mijlocul vrăjmaşilor Tăi!“ Toată lumea va trebui să recunoască, că El este Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor.

În ce ne priveşte, nu trebuie să aşteptăm până în acel moment, ca să ne bucurăm de înălţarea Lui; noi Îl vedem deja acum în credinţă acolo, încoronat cu slavă şi cu cinste, şi El poartă un Nume care este mai presus de orice nume. Dumnezeu i-a dat acest Nume, „ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor de sub pământ, şi orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn“ (Filipeni 2.10-11).

„Tu eşti preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melhisedec.“ Regăsim aceste cuvinte de două ori în epistola către Evrei (capitolul 5.6; 7.17). Ca împărat, Domnul Isus nu domneşte încă în mijlocul duşmanilor Săi; Împărăţia Sa este încă viitoare şi se va vedea când El va prelua domnia. Dar slujba Sa ca Mare Preot în sensul slujbei lui Aaron o exercită deja acum, şi – El să fie lăudat! – noi suntem beneficiarii acesteia; a se vedea Evrei 2.17-18; 4.14-16.

Psalmul acesta se încheie cu cuvintele: „El va bea din pârâu pe cale, de aceea îşi va înălţa capul.“ Pârâul i-a oferit înviorare, dar cât de rar a existat ocazia să bea din el! El a băut din pârâu, când o sărmană femeie samariteancă s-a lăsat învăţată de El şi L-a recunoscut ca fiind Hristosul. Şi Maria din Betania a înviorat sufletul Său, când ea a arătat o înţelegere ce nu a găsit-o la niciunul dintre ucenicii Lui (Ioan 12.3). Şi cât de mult S-a înviorat inima Sa, când Maria din Magdala, pe care a eliberat-o de şapte demoni, s-a aflat printre cei care Îl urmau!

Psalmii 111 până la 118 formează o grupă aparte; aceştia sunt aşa-numiţii psalmi de laudă. Ei sunt urmarea firească a Psalmului 110, unde Hristos va păşi în Împărăţia Sa de o mie de ani. Atunci fiecare va putea exclama: „Voi lăuda pe Domnul cu toată inima mea, în sfatul celor drepţi şi în adunare.“

Cu privire la celelalte versete, nu este oare dreptul nostru să ne însuşim gândurile pe care le conţin? „Mari sunt lucrările Domnului.“ Da, este peste măsură de mare şi de minunat ceea ce a făcut Dumnezeul nostru Mântuitor prin Fiul Său. Dacă priveşte la trecutul său, poporul Israel poate intona al doilea verset; cu cât mai mult noi, care am fost aduşi de la întuneric la lumină şi avem acum asigurat un loc în slavă! Să punem la inimă cuvintele: „ ...cercetate de toţi cei care îşi găsesc plăcerea în ele.“ Domnului Îi place dacă noi cugetăm cu bucurie la dragostea şi bunătatea Sa şi le cercetăm.

Cuvintele: „El a lăsat o aducere-aminte a lucrărilor Sale minunate“ ne îndreaptă nemijlocit atenţia spre însemnătatea cuvintelor Domnului: „ ...faceţi aceasta în amintirea Mea“ (Luca 22.19). Domnul doreşte ca ai Săi, fie că aparţin Israelului, fie Adunării Sale, să nu treacă nepăsători pe lângă vestirea harului, bunătăţii şi dragostei Sale. Noi înclinăm mai mult sau mai puţin, după ce am admirat şi savurat un timp dragostea Sa, să luăm aceasta ca pe ceva de la sine înţeles. Copiii lui Israel au privit cu deplină admiraţie şi laudă minunile şi semnele Domnului, care s-au petrecut pentru ei în Egipt şi la Marea Roşie; cu ce sentimente de mulţumire şi adorare am stat în faţa Lui, când am primit siguranţa că păcatele noastre sunt iertate! Au trecut luni, ani şi privind în urmă, unii s-au întrebat probabil ce s-a ales de prima dragoste. Domnul a ştiut de acest risc şi El a făcut o aducere aminte atât pentru Israel, cât şi pentru noi.

„Lucrările mâinilor Sale sunt adevăr şi judecată.“ Chiar dacă ştim că Dumnezeul nostru nu face niciodată greşeli şi toate căile Sale sunt desăvârşite, totuşi citim cu plăcere această confirmare în Cuvântul Său. El cunoaşte dorinţa noastră; El ştie cât de uşor se strecoară în inimile noastre o îndoială, iar El, în harul Său, ne vine în întâmpinare. Acest lucru îl putem constata de nenumărate ori în Sfânta Scriptură. Într-adevăr, un Tată bun şi îndurător! El vrea ca noi să avem deplină încredere în El atât cu privire la ceea ce El a făcut, cât şi cu privire la Cuvintele Sale.

Cu privire la aceasta citim în versetul 10: „ ...toţi cei care împlinesc rânduielile vor avea o bună înţelegere.“ Teama de Domnul, înţelepciunea şi o bună înţelegere sunt unite una cu alta. Baza este formată de teama de Domnul. Ne dăm suficient seama de valoarea pe care o are teama de Domnul? Ce interese avem să umblăm în aceasta? Priceperea şi înţelepciunea sunt bunuri preţioase; ele sunt utile pe teren spiritual şi în viaţa zilnică. Calea spre acestea este teama de Dumnezeu.

La fel ca în psalmul precedent, şi în acest psalm este subliniată binecuvântarea care se bazează pe teama de Dumnezeu. „Ferice de omul, care se teme de Domnul!“ Aici este vorba despre Israel, dar fericirea împreună cu teama de Dumnezeu se întind asupra timpului harului, în care trăim.

Să privim şi la a doua parte a acestui verset: „care găseşte mare plăcere în poruncile Lui“. Chiar dacă noi nu suntem sub Lege, totuşi există şi pentru noi legi pe care vrem să le ţinem; a se vedea Ioan 14.15, 21; 15.10 şi 1 Ioan 2.3, 5. Credinciosul temător de Dumnezeu ştie foarte bine despre ce este vorba. Lui nu trebuie să i se prescrie: nu atinge, nu gusta; dragostea faţă de Domnul său îl învaţă cum trebuie să se comporte faţă de lume. De aceea el evită tot ce ar putea tulbura părtăşia sa cu Domnul şi tinde spre lucruri care bucură inima Sa, lui îi plac poruncile Sale.

„Lumina răsare în întuneric pentru cei drepţi.“ Lecţia pe care o deducem din acest verset este preţioasă. Întunericul pare să-l învăluie pe cel drept, dar chiar şi atunci îi străluceşte lumina. Dumnezeu este lumină, iar El o dăruieşte celui care umblă în curăţie de inimă. Un astfel de om nu este dominat de egoism; el se gândeşte la binele semenilor săi şi îi ajută: „Nu se teme de vestea rea; inima lui este tare, încrezându-se în Domnul.“ Aici este subliniată valoarea încrederii. Cel drept se bazează pe Dumnezeu. Împrejurările, care l-ar putea scoate din sărite pe un om, nu zguduie încrederea sa în Dumnezeu, pentru că el ştie că Tatăl Său ceresc nu permite nimic care să-i dăuneze. Încrederea în Dumnezeu – cine ar putea să măsoare folosul şi câştigul care reies de aici? Duhul lui Dumnezeu este activ în noi, pentru ca să ne încredem în el. În Isaia 26.3 citim: „Tu vei păzi în pace desăvârşită mintea care... se încrede în Tine“, iar în capitolul 30.15: „ ...în linişte şi în încredere va fi puterea voastră.“

În Sfânta Scriptură găsim unele îndemnuri de a-L lăuda pe Domnul. Aici sunt slujitorii Domnului, care sunt invitaţi să facă acest lucru; cu alte cuvinte: toţi cei care Îi aparţin. Este preţios să ştim că suntem printre aceştia, noi cei care odinioară am fost slujitorii lui satan. Stând pe terenul mântuirii, vedem motive clare de mulţumire şi laudă. Noi am fost în ţărână, chiar în gunoi, dar El S-a plecat spre noi şi ne-a văzut în starea noastră nenorocită. El S-a îndurat de noi, ne-a ridicat, pentru a sta cu cei mari.

Găsim un gând asemănător în cântarea de laudă a Mariei (Luca 1.47-55); a se vedea şi Psalm 107.41. Cine sunt aceşti cei mari, dacă nu cei pe care Domnul i-a scos din praful acestui pământ şi din noroiul pierzării şi i-a înălţat atât de mult? De aceşti oameni aparţinem şi noi. Să nu uităm că Salvatorul nostru a trebuit să coboare în ţărâna morţii pentru a ne putea da un astfel de loc. Mulţumire şi adorare să-i fie aduse veşnic!

O caracteristică a credinciosului este dorinţa acestuia ca Numele Domnului să fie proslăvit. Psalmistul exprimă această dorinţă prin cuvintele: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă-i glorie, pentru bunătatea Ta, pentru adevărul Tău.“ El doreşte ca naţiunile să observe faptele măreţe ale Domnului faţă de poporul Său şi să nu mai întrebe, aşa cum era de multe ori cazul odinioară: „Unde este dar Dumnezeul lor?“ Această preamărire a lui Dumnezeu va fi văzută deplin în Împărăţia de o mie de ani.

În versetele 3-8 sunt puşi faţă în faţă idolii naţiunilor cu adevăratul Dumnezeu. Un contrast mai mare nu există; pe de o parte, Dumnezeul cel veşnic, atotputernic, Creatorul cerului şi al pământului şi Susţinătorul tuturor lucrurilor, iar pe de altă parte, materialul mort, pe care oamenii l-au prelucrat în idoli. Cum se face că astfel de lucruri de nimic servesc ca obiecte de adorare? Apostolul Pavel dă răspuns în Romani 1.18-23. Omul care i-a întors spatele lui Dumnezeu este orb; el îşi găseşte bucuria şi satisfacţia sa în întuneric. Numai harul lui Dumnezeu îl poate conduce la lumină.

În aceste versete găsim trei îndemnuri de a ne încrede în Domnul. Dacă primele două se adresează lui Israel şi Casei lui Aaron, al treilea îl putem considera ca adresându-se nouă, pentru că noi năzuim să umblăm în teamă de Domnul.În Vechiul Testament, mai ales în Cartea Psalmilor, Duhul Sfânt dă încrederii în Dumnezeu un loc deosebit. Domnul doreşte ca noi să-L onorăm printr-o încredere deplină. Nu este aceasta ceea ce aşteaptă părinţii de la copiii lor? Deşi părinţii pot greşi şi nu pot conduce întotdeauna lucrurile în aşa fel cum ar dori ei, găsim în Tatăl nostru ceresc dragoste, putere şi călăuzire deplină, dar şi atotştiinţă cu privire la viitor. El are totul în mâna Sa: oamenii, împrejurările, timpul etc. El face ca totul să lucreze spre binele celor ce-L iubesc (Romani 8.28). Concluzia celor trei versete este: „El este ajutorul lor şi scutul lor.“ Ce îmbărbătare de a ne încrede în orice situaţie în Domnul!

„El va binecuvânta pe cei care se tem de Domnul, pe cei mici împreună cu cei mari.“ Aceasta este tot o îmbărbătare pentru cei temători de Dumnezeu: ei pot conta pe binecuvântarea Domnului. În repartizarea binecuvântărilor, Dumnezeu nu face nicio deosebire între mare şi mic, pentru că „nu este părtinire“ (Coloseni 3.25). Decisiv pentru El este teama de Dumnezeu. În această situaţie vedem ce valoare are aceasta în ochii Lui: „ ...dacă este cineva temător de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acela îl ascultă“ (Ioan 9.31).

Binecuvântarea Domnului cu privire la temerea de Dumnezeu o putem observa în următoarele versete: „lungeşte zilele“, ea este: „un izvor de viaţă“, ea este „îndrumarea înţelepciunii“ (Proverbe 10.27; 14.27; 15.33 etc.).

În versetul 12 citim: „Domnul Şi-a amintit de noi: El va binecuvânta.“ Ştim că El Se gândeşte la noi; dar dacă această cunoştinţă este doar în cap, inima nu este atinsă de această realitate. Cât de diferit arată lucrurile, dacă ne aducem aminte că Cel atotputernic, care dispune peste tot şi care ne iubeşte, Se gândeşte la noi!

La fel ca alţi psalmi, şi acesta face referire la rămăşiţa din Împărăţia de o mie de ani. Ea aduce cu mulţumire o jertfă de laudă şi cheamă Numele Domnului. Dar se gândeşte şi la experienţele prin care a trecut. Deşi gândurile exprimate aici fac referire la acel timp viitor, totuşi putem deduce de aici unele lucruri care ne servesc spre învăţătură şi îmbărbătare.

Unele cuvinte se adresează direct inimilor noastre: „Şi-a plecat urechea spre mine, de aceea Îl voi chema în tot timpul zilelor mele.“ Faptul că Tatăl nostru ceresc Îşi pleacă urechea, pentru a ne asculta rugăciunile, este foarte preţios. Da, El „a auzit glasul meu, cererile mele“. Aceasta nu vrea să spună că El ne ascultă imediat fiecare rugăciune a noastră; numai El cunoaşte când este momentul potrivit. Să lăsăm în mâna Sa timpul şi modul în care va răspunde; pentru noi ar trebui să fie suficient că El aude cererea noastră. Încrederea noastră faţă de El şi faţă de dragostea Sa ne va ajuta să aşteptăm în linişte răspunsul Lui.

Al treilea verset se referă la marele necaz, prin care va trece rămăşiţa credincioasă. De câte ori vor exclama aceşti iudei credincioşi în frica lor: „Te rog, Doamne, scapă-mi sufletul“! Dumnezeu va asculta cererea lor, iar sufletul întristat se va putea întoarce la odihna sa.

Această odihnă este preţioasă pentru inimă; ea există dacă privim încercările ca venind de la Dumnezeu şi primim ascultarea din mâna Sa; versetul 8 ilustrează acest gând. Domnul a făcut totul: El a salvat sufletul de la moarte, ochii de lacrimi, picioarele de cădere. Ferice de credinciosul care are o astfel de încredere în El! Noi suntem mereu în pericol; duşmanul vrea să ne facă rău şi prin căderea noastră să aducă ruşine asupra Numelui Domnului. Dacă nu cădem, atunci aceasta se datorează Domnului; El ne-a păzit piciorul de cădere. Când vom ajunge la ţintă fără să fi căzut, atunci vom recunoaşte mulţumitori: a fost harul Său!

Versetul 12 conţine un gând care s-a ridicat deja în unele inimi credincioase: după ce Domnul a făcut un lucru atât de mare şi de minunat pentru mine, şi mereu îşi revarsă bunătatea Sa asupra mea, cum aş putea să-i răsplătesc binefacerile? În relaţiile cu oamenii, o astfel de intenţie este de la sine înţeles, dar cum trebuie să ne comportăm faţă de Dumnezeu?

Răspunsul din versetul 13 este de o frumuseţe înălţătoare. Psalmistul, călăuzit de Duhul Sfânt, spune: „Voi înălţa paharul mântuirii şi voi chema Numele Domnului.“ Mijlocul prin care Îi putem răsplăti Domnului toate binefacerile Sale, ni-l dă El Însuşi; El spune: ia fără oprire; apleacă-te şi ia mai mult din râul harului Meu!

Versetul 15 ne permite să recunoaştem simţămintele Domnului faţă de ai Săi, care au trebuit să sufere moartea de martiri. Faptul că lumea a putut dispune cum i-a plăcut de ei, ar putea trezi impresia că Dumnezeu nu Se interesează de ei, dar fidelitatea lor va fi răsplătită cu cununa vieţii (Apocalipsa 2.10).

Acest psalm, în ciuda faptului că este scurt, are un conţinut preţios. Şi aici este îndemnat nu numai Israel să-L laude pe Domnul, ci toate naţiunile. Este remarcabil, că Dumnezeu Îşi extinde bunătatea Sa asupra tuturor oamenilor. Secole de-a rândul, Israel a fost singurul popor, în mijlocul căruia El a vrut să locuiască, naţiunile nefiind în favoarea Sa. Acum însă, când s-a împlinit lucrarea mare a lui Hristos pe Golgota, nu mai există zidul de despărţire între Israel şi naţiuni. Este una din minunile harului şi bunătăţii lui Dumnezeu faptul că naţiunile, care odinioară îi erau străine, pot acum să exclame: „Pentru că mare este bunătatea Lui faţă de noi.“ Într-adevăr, numai Hristos a putut face o astfel de schimbare. Cuvintele: „Adevărul Domnului rămâne pentru totdeauna“ în gura popoarelor, care de când sunt au ştiut numai de minciună şi înşelătorie, răsună imens şi minunat în urechile noastre. Când Hristos va intra în Împărăţia Sa, întunericul, nedreptatea şi violenţa vor trebui să dea înapoi, iar urmarea va fi supunerea sub sceptrul Său.

Cât de adesea este amintită în Psalmi bunătatea lui Dumnezeu! Duhul Sfânt este acela care ne-o aduce mereu înaintea ochilor. Dumnezeu este bun, „bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna“, citim în repetate rânduri; a se vedea în mod deosebit Psalmul 136. Omul este obiectul acestei bunătăţi permanente, şi totuşi, cât de adesea trece pe lângă ea fără să se gândească! Dar neţinând cont de această lipsă de mulţumire, Dumnezeu permite să curgă şuvoiul bunătăţii Sale; un exemplu grăitor despre aceasta este poporul Israel. Toată istoria lui, din Egipt până la intrarea în Împărăţia de o mie de ani, dovedeşte că Dumnezeu este bun şi îndurător. Neascultarea poporului, idolatria lui şi ceea

ce a fost foarte rău şi grav: respingerea şi răstignirea lui Mesia, Fiul lui Dumnezeu, nu au putut să afecteze această bunătate; ea nu se odihneşte până nu aduce acolo unde vrea ea să aibă obiectul favorii ei. Acest Dumnezeu bun este Tatăl nostru, şi aceeaşi răbdare şi îndelungă-răbdare, pe care le-a arătat faţă de Israel, ne întâmpină şi pe noi astăzi. Să fim mai conştienţi de acest fapt!

Aceste versete ne dau o ilustrare a modului în care satan aduce în străduinţa lui pe un credincios la cădere.

Cele care îl ajută sunt multe: „Mă înconjuraseră ca nişte albine.“ Să numim câteva: plăcerea cărnii, plăcerea ochilor, lăudăroşia vieţii –lumea cu nenumăratele ei ispite şi distracţii.Ar fi prea mult ca să le enumerăm pe toate; totuşi, vrem să le trecem în revistă pe câteva care par lucruri nedăunătoare, pe care duşmanul sufletelor noastre le foloseşte pentru a ne împiedica în părtăşia cu Domnul. În vârful lor stă aşa-numita literatură inofensivă. Mulţi credincioşi nu-şi dau seama că îndepărtarea de părtăşia cu Domnul, îngrijită până atunci, îşi are începutul la alegerea unei cărţi, a unei „reviste ilustrate“ etc. Prin asemenea lucruri şi altele, lumea pătrunde în inimă şi cauzează pagube imprevizibile. Să nu scoatem armele împotriva acestor duşmani? David i-a nimicit pe duşmanii săi în Numele Domnului. Mulţumiri fie aduse Domnului, aceste mijloace ne stau şi nouă la dispoziţie (Efeseni 6.10-12). Înarmaţi cu toată armura lui Dumnezeu, putem să ne împotrivim vicleniilor duşmanului.

„Domnul este tăria mea şi cântarea mea şi El a devenit mântuirea mea.“ Aceste cuvinte, ca şi continuare a versetelor precedente, ne amintesc de cuvintele lui Neemia: „ ...nu vă întristaţi, pentru că bucuria Domnului este tăria voastră.“ În realitate, acolo se află izvorul puterii pentru credincios. Este de temut că unii copii ai lui Dumnezeu nu au descoperit încă acest izvor. Mulţi cred că se află în lupta împotriva păcatului şi suferă astfel numai dezamăgiri. Ei încă nu au recunoscut, că puterea se găseşte doar în Domnul. Psalmistul a fost conştient de neputinţa sa; de aceea exclamă: „dreapta Domnului face fapte mari!“ De-am fi şi noi convinşi de acest lucru şi, fiind conştienţi de ce este şi face El, să stăm în apropierea Domnului şi să ne bucurăm. Aici se află tăria noastră.

În versetul 18 avem disciplina ca pedeapsă, aşa cum trebuie să o folosească Domnul uneori pentru educarea alor Săi. Prin aceasta se deschid „porţile dreptăţii“, iar rezultatul este: „voi lăuda pe Domnul.“

Versetul 22 indică spre Domnul Isus. El este piatra pe care au lepădat-o zidarii lui Israel, piatra din capul unghiului, pe care L-au dat deoparte dispreţuitor şi la sfârşit L-au respins; în Matei 21.42, Domnul Însuşi Se referă la aceasta. Mai târziu, Petru preia acest verset în vorbirea sa către mai-marii poporului şi îl repetă în prima sa epistolă, capitolul 2, versetele 6-8. În timp ce această piatră este „valoarea cea mai mare“ pentru cei care cred, ea înseamnă judecată pentru necredincioşi. Pentru ei, ea este „o piatră de poticnire şi o stâncă de cădere“. Să-i mulţumim Domnului că El ne-a deschis ochii şi ne-a făcut capabili să recunoaştem această „valoare mare“. Da, şi noi putem să spunem: „este minunat în ochii noştri“.

Cuvintele de încheiere ale acestui psalm ne conduc iarăşi cu gândul la momentul instituirii Împărăţiei de o mie de ani. „Doamne, dă prosperitate, Te rog!“ Şi imediat urmează răspunsul: „Binecuvântat fie cel care vine în Numele Domnului!“ Hristos apare pentru ridicarea Împărăţiei Sale de pace.

Psalmul 119 deţine o poziţie unică în cartea pe care o cercetăm. Chiar şi structura lui este diferită de cea a altor psalmi, fără să amintim că are 176 versete. El este împărţit în 22 paragrafe; literele de început ale acestor paragrafe corespund celor 22 de litere ale alfabetului ebraic; a se vedea nota de subsol, Biblia, ediţia 2001. Mai departe în cercetarea lui vom observa că psalmistul foloseşte şapte expresii diferite pentru a denumi Cuvântul lui Dumnezeu, şi anume Lege, mărturii, rânduieli, hotărâri, porunci, judecăţile dreptăţii, Cuvântul. Conform autorului H.R., însemnătatea acestor expresii este următoarea: Lege: reguli divine, desăvârşite pentru umblare; mărturii: expresia voii lui Dumnezeu; rânduieli: expresia autorităţii divine, căreia omul trebuie să i se supună; hotărâri: principii şi învăţături, pe care Dumnezeu i le recomandă omului; porunci: cerinţe stabilite; judecăţile dreptăţii: principii instituite de Dumnezeu, ca Cel suveran, după care El acţionează fără greş; Cuvântul: descoperirea gândurilor lui Dumnezeu în legătură cu toate lucrurile. – În primul rând sunt numiţi ca fericiţi cei care sunt „fără vină pe cale, care umblă în legea Domnului“.

Păzirea mărturiilor lui Dumnezeu şi a-L căuta „din toată inima“ sunt principiale în viaţa credinciosului. Dar dacă vrem să păzim mărturiile Sale, trebuie să le cunoaştem, şi aceasta este numai atunci posibil când citim Cuvântul Său şi cugetăm asupra lui.„Tu ai poruncit rânduielile Tale, ca să fie păzite cu grijă“; cu acest scop ne sunt ele date. Dar nu ne surprindem uneori asupra faptului că citim Cuvântul lui Dumnezeu fără să gândim într-adevăr la păzirea lui? Credinciosul serios vede necesitatea să ţină strâns la învăţăturile Sfintei Scripturi; el exclamă împreună cu psalmistul: „O, de-ar urmări căile mele să păzească hotărârile Tale!“ El a învăţat că părtăşia cu Domnul poate fi savurată numai cu această condiţie. Cum ai putea merge şi să fii una cu El, când nu dai atenţie învăţăturilor Cuvântului Său?Şi lauda cu o inimă sinceră este o urmare logică a păzirii sârguincioase a rânduielilor Sale. Bucuria care însoţeşte ascultarea de Cuvântul Său, umple atunci inima şi noi Îl slăvim pe Dumnezeu.

În versetul 9, omul este văzut la începutul carierei sale. Este foarte important ce cale alege. Nenumăraţi oameni, chiar şi mulţi copii ai unor părinţi credincioşi, nu au luat în considerare acest fapt; ei nu s- au lăsat ocrotiţi de Cuvântul lui Dumnezeu, au greşit intrarea pe calea dorită de Dumnezeu şi s-au îndepărtat tot mai mult de El. Cine ar putea să măsoare paguba care a apărut dintr-o asemenea rătăcire? Supărare, dezamăgiri, poate chiar lacrimi amare au fost rezultatul alegerii greşite la începutul căii.Şi totuşi, câtă osteneală Îşi dă Domnul pentru a atenţiona şi a conduce pe tânăr! „Ascultă, fiul meu, şi primeşte cuvintele mele, şi anii vieţii tale se vor înmulţi. Te voi învăţa calea înţelepciunii, te voi conduce pe cărările dreptăţii“ (Proverbe 4.10-11).Versetele 10 şi 11 din acest capitol ne arată ce depinde de noi: „Te-am căutat din toată inima mea“; şi: „Am ascuns Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.“

„Deschide-mi ochii, şi voi vedea lucrurile minunate care sunt în legea Ta!“ Când oamenii necredincioşi citesc Sfânta Scriptură, ei nu văd în ea niciun lucru minunat, ei sunt orbi şi nu pot deosebi ce vrea Dumnezeu să ne descopere în bunătatea Lui. Ca om temător de Dumnezeu, psalmistul a bănuit ceva din lucrurile minunate ale Cuvântului lui Dumnezeu şi dorea să se bucure mai mult de ele.Rezultatele morale ale acestui Cuvânt în inimile credincioşilor sunt de fapt lucruri minunate. Ce lucrează teama de Dumnezeu, sinceritatea şi exactitatea în viaţa unui om, dacă nu Cuvântul lui Dumnezeu? El trăia înainte în întuneric, găsea plăcere în păcat, minciună şi înşelăciune; dar acum, viaţa lui este ca transformată. El poate trăi lucruri minunate în legătură cu principiile divine.Psalmistul spune mai departe: „Mărturiile Tale, de asemenea, sunt desfătarea mea, sfătuitorii mei.“ Este Cuvântul lui Dumnezeu şi sfătuitorul nostru? Dacă ne lăsăm conduşi de el, nu vom rătăci niciodată. Credinciosul poate fi scutit de unele dureri şi de multe dezamăgiri în timp ce caută sfat în Sfânta Scriptură.

Versetul 26 mărturiseşte despre sinceritatea sufletului înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu aşteaptă sinceritate din partea alor Săi. El cunoaşte toate căile noastre, chiar fără ca noi să i le facem cunoscut; dar cât de uşor tindem noi să ascundem ceva înaintea Lui! O recunoaştere sinceră – nu doar admiterea unei greşeli – deschide calea pentru binecuvântarea de sus. De asemenea ochii ne vor fi deschişi pentru o mai bună înţelegere a prevederilor lui Dumnezeu. Nu rămâi la suprafaţă, ci te adânceşti, astfel ca umblarea credinciosului să corespundă tot mai mult voii Domnului.În versetul 30 auzim intenţia psalmistului de a merge pe calea credincioşiei. O astfel de decizie este de o importanţă capitală în viaţa unui om; aceasta vedem şi la Daniel. „Dar Daniel a hotărât în inima lui să nu se întineze“, şi el a şi realizat ce şi-a propus. Câtă binecuvântare şi cât folos au rezultat! De am putea să spunem toţi cu psalmistul: „Rămân alipit de mărturiile Tale“!

Aici avem în faţa noastră un om, care a ajuns la concluzia că el nu poate nimic fără Dumnezeu. În toate versetele acestui capitol auzim o rugăminte din gura lui. O astfel de stare de inimă este plăcută Domnului; voia proprie, adică independenţa de Domnul, este ca închinarea la idoli (1 Samuel 15.23).„Pleacă-mi inima la mărturiile Tale şi nu la câştig!“ Cine citeşte sârguincios Cuvântul lui Dumnezeu, descoperă curând că binecuvântarea, adevărata mulţumire şi bucurie se află în păzirea Cuvântului şi nu în alergarea după câştig. Unii copii ai lui Dumnezeu au trecut cu vederea importanţa acestui verset; ei s-au rătăcit şi s-au străpuns cu multe dureri; a se compara cu 1 Timotei 6.10.Cât de importantă este şi rugăciunea din versetul 37! Cuvântul „deşertăciune“ se referă la tot ce este atrăgător în lume, după care oamenii în general râvnesc. „Deşertăciunea“ este unul din mijloacele eficiente în mâna duşmanului, pentru a ne abate inima şi mintea de la adevăratele bunuri, pe care Dumnezeu vrea să ni le dea.

Este plin de îmbărbătare să vedem cum psalmistul aştepta ajutor numai de la Dumnezeu. Vedem aici încrederea credinţei, o încredere care a marcat puternic viaţa lui David. Adeseori a fost înconjurat de cei ce-l disprețuiau, dar el nu s-a sprijinit pe înţelepciunea sa. Când a trebuit să dea răspuns acelor oameni, el L-a rugat pe Dumnezeu să i-l dea, iar Dumnezeu l-a îndrumat cu ajutorul Cuvântului Său. David a putut să afle deja atunci ceea ce ucenicilor li s-a întâmplat mai târziu: „ ...nu vă îngrijoraţi dinainte cu privire la ce veţi spune..., pentru că nu voi sunteţi cei care vorbiţi, ci Duhul Sfânt“ (Marcu 13.11).Citim mai departe: „Şi voi umbla în loc larg, pentru că am căutat rânduielile Tale.“ Prin har putem să facem şi noi astfel de experienţe. Înţelegem ce este acest „loc larg“, dacă citim textul din Ioan 14.23, unde Isus spune: „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi Cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi; şi Noi vom veni la el şi vom locui la el.“ Acesta este locul larg al dragostei, în care ne putem mişca.

În aceste versete vedem cum cel ce se teme de Dumnezeu este însufleţit de Cuvântul lui Dumnezeu, se bazează pe el şi aşteaptă de la el fiecare binecuvântare. O astfel de încredere este un mare ajutor în împrejurări vitrege. Ce înseamnă batjocura celor mândri, dacă ai Cuvântul lui Dumnezeu de partea ta? Batjocura şi ironia sunt de scurtă durată, dar promisiunile lui Dumnezeu rămân veşnic. Ele sunt deja aici jos o plăcere pentru oricine le respectă, iar ele îi dau în acelaşi timp putere pe cale. „Mi-am amintit de judecăţile Tale de altădată, Doamne, şi m-am mângâiat.“Într-adevăr, minunile lui Dumnezeu cu privire la Israel în trecut au devenit pentru mulţi copii ai lui Dumnezeu încercaţi mângâiere şi îmbărbătare. Ei au fost întăriţi când au privit la bunătatea Sa, puterea Sa şi îndurarea Sa faţă de un popor care i-a făcut atâtea probleme.Psalmistul încheie acest pasaj cu cuvintele: „Aceasta mi-a fost pentru că am păzit legea Ta.“ Păzirea învăţăturilor Dumnezeului nostru atrage după sine totdeauna binecuvântare şi bucurie.

Noi nu cunoaştem autorul acestui psalm; dar dacă ne gândim la David şi la psalmii pe care i-a scris el, atunci vedem în faţa noastră un bărbat care s-a străduit să urmeze Cuvântul lui Dumnezeu. Atenţia lui, toată fiinţa lui erau îndreptate spre aceasta. El avea dorinţa fierbinte de a păzi rânduielile Domnului. Aceasta a fost partea lui, bunul lui cel mai mare.În pasajul citit este o învăţătură pentru noi toţi. Deseori, datorită obişnuinţei cu Cuvântul lui Dumnezeu suntem uneori aşa de superficiali. Psalmistul s-a gândit la căile lui, ca ele să fie în concordanţă cu poruncile lui Dumnezeu. El adaugă: „Sunt tovarăşul tuturor celor care se tem de Tine şi al celor care păzesc rânduielile Tale.“ O, de ar cugeta toţi credincioşii la aceste cuvinte, în mod deosebit cei mai tineri, care, fără să se gândească umblă cu oamenii care gândesc lumeşte! „Fiul meu, ia aminte la cuvintele mele, pleacă- ţi urechea la spusele mele ... păstrează-le în adâncul inimii tale!“ (Proverbe 4.20-21).

Dacă ar trebui să dăm un titlu acestui pasaj, desigur am scrie: Binecuvântarea rezultată din smerire. Observăm la psalmist că el a experimentat această binecuvântare; de aceea a putut să spună: „Tu i-ai făcut bine slujitorului Tău, Doamne, după Cuvântul Tău.“ Mai înainte a ales o cale greşită, dar Dumnezeu în harul Său a mers după el şi l-a îndreptat. Într-adevăr, a fost bunătatea din partea Domnului. Învăţăm de aici că bunătatea lui Dumnezeu nu trebuie văzută doar în acele lucruri pe care omul de obicei le preţuieşte, ca de exemplu sănătate, câştig bun, viaţă de familie frumoasă ş.a.m.d. Cel mai preţios bun este fără îndoială bunul mers al sufletului, iar Domnul Se ocupă permanent de noi în această privinţă. Un mijloc folosit adesea în mâna Sa este smerirea. Trebuie să ni se aducă mereu aminte că noi în noi înşine nu suntem nimic şi că nu putem nimic de la noi înşine. „Şi ce lucru ai tu, pe care să nu-l fi primit? Iar dacă ai şi primit, de ce te lauzi ca şi cum n-ai fi primit?“ (1 Corinteni 4.7).Din fire, omul este încrezut şi arogant. Care este starea credincioşilor? Spre ruşinea noastră trebuie să recunoaştem că aceste caracteristici joacă în viaţa noastră un rol mai mare decât bănuim. Să ne gândim numai la „eul“ adesea lezat, pentru a arăta că uneori suntem foarte aroganţi şi mândri. Dar aroganţa şi mândria sunt unele din cele mai grave piedici în dezvoltarea vieţii duhovniceşti în credincios. Dacă nu condamnăm din temelie aceste lucruri şi nu ne judecăm când am greşit în această privinţă, atunci ocupăm un loc important, şi anume un loc care Îi aparţine doar Domnului Isus. El vede aceste piedici; El doreşte să ne elibereze de ele, şi pentru aceasta foloseşte smerirea. Mulţi copii ai lui Dumnezeu au fost duşi pe o astfel de cale, şi după ce au avut parte de binecuvântarea care este în legătură cu această cale, au slăvit împreună cu psalmistul: „Este bine pentru mine că am fost smerit, ca să învăţ hotărârile Tale.“ Versetele 73-80„Ştiu, Doamne, că judecăţile Tale sunt drepte şi că din credincioşie m-ai smerit.“ Aceste cuvinte sunt o urmare logică a versetelor cercetate (67 şi 71). După ce psalmistul a recunoscut: „Este bine pentru mine că am fost smerit“, ajunge la concluzia că judecăţile Domnului sunt drepte. Pentru credincios este un câştig, când nu permite ca încercările să treacă peste el ca ceva întâmplător; şi în cazul în care va avea parte de smerire, în inima sa nu se va ridica amărăciune, dacă ia încercările din mâna Tatălui său ceresc.Unii copii ai lui Dumnezeu s-au maturizat tocmai prin smerire. Poate, oamenii au provocat aceasta, dar ei au fost doar unelte în mâna Domnului, pentru a conduce la acest lucru. Este posibil să fi fost oameni din lume sau credincioşi, dar mijlocul în sine nu are nicio valoare. Noi ştim că Domnul vrea să ne formeze prin astfel de mijloace, să ne binecuvânteze şi să ne conducă mai departe în credinţă şi în dependenţă de El.

Din versetele citite se deduce că psalmistul a trecut printr-o adâncă şi grea încercare. Expresia „mi se sfârşeşte“ (sau „mi se topesc“) din versetele 81 şi 82 şi comparaţia cu „un burduf pus în fum“ indică spre încercări adânci ale sufletului. Oare a stat scriitorul acestui psalm sub o pedeapsă de la Dumnezeul său sau a avut încercarea lui un alt caracter? Nu ştim, dar este sigur că el a căutat ajutorul nu la sine, nici la oameni, ci el s-a încrezut doar în Dumnezeul său, al cărui Cuvânt era singura lui mângâiere. Vedem în exemplul pus înaintea noastră cât de preţioasă este partea credinciosului. În situaţia cea mai dureroasă, chiar când întunericul pare să-l împresoare, el poate să se uite în sus şi să

înţeleagă că soarele dragostei, al bunătăţii şi al harului lui Dumnezeu nu a încetat să strălucească.Versetele 85-87 îşi găsesc o ilustrare preţioasă în istoria lui Daniel. Duşmanii lui i-au săpat o groapă şi credeau că şi-au atins scopul (Daniel 6). Dar acest om credincios s-a încrezut în Dumnezeu şi a fost eliberat.

Viaţa credinciosului este plină de schimbări; el trăieşte anumite faze, prin care creşterea lui interioară trebuie să fie stimulată. Domnul, ca un educator înţelept, ştie că nu este bine pentru noi dacă avem numai aşa- numite zile bune. Dar El Se pune şi în situaţia noastră, când vin încercări peste noi; a se compara cu Isaia 63.9. Psalmistul a experimentat ceva asemănător. În pasajul anterior l-am văzut în mare strâmtorare, dar aici a răsuflat uşurat, pentru că întunericul ce-l înconjura s-a împrăştiat. El a exprimat aceasta în versetul 92: „Dacă n-ar fi fost legea Ta desfătarea mea, aş fi pierit în necazul meu.“ Cât de bine vedem aici valoarea şi acţiunea Cuvântului lui Dumnezeu în timpuri de încercare!Versetul 93 ne arată un alt rezultat al eficienţei Cuvântului pentru cel care a învăţat să-l preţuiască: „Niciodată nu voi uita rânduielile Tale, pentru că prin ele m-ai făcut să trăiesc.“ Asemenea expresii în Sfânta Scriptură dovedesc în modul cel mai clar ce avantaj are acela care îşi găseşte plăcerea în Cuvântul lui Dumnezeu.

Aceste versete ne arată din nou valoarea Cuvântului lui Dumnezeu pentru credincios şi influenţa pe care o are acesta asupra aceluia care îl citeşte cu atenţie şi respect. Această influenţă nu este trecătoare sau superficială, ci ea acţionează practic în viaţa zilnică. În primul rând este subliniată aici înţelepciunea. Nu este această virtute o urmare naturală a cugetării la Cuvântul lui Dumnezeu? Această înţelepciune este mai bună decât orice înţelepciune omenească, căci ea vine de la Dumnezeu.În versetul 101 găsim legături de cea mai mare importanţă. Nu este indiferent în ce stare de suflet ne preocupăm cu Cuvântul lui Dumnezeu. Presupunem că toţi copiii lui Dumnezeu îl citesc; dar cât de diferit este efectul acestuia în viaţa fiecăruia! La unul poate aduce roadă; lumina lui străluceşte înaintea oamenilor (Matei 5.14-16) şi Domnul este preamărit prin aceasta. Celorlalţi trebuie să le strige: „Trezeşte-te tu, care dormi“ (Efeseni 5.14). De aceea să luăm aminte în mod deosebit la acest verset 101!

Am văzut că ne păzim picioarele de orice cale rea, dacă păzim Cuvântul lui Dumnezeu şi ne aşezăm sub influenţa lui binecuvântată. Aici avem înaintea noastră mult cunoscutul verset: „Cuvântul Tău este o candelă pentru piciorul meu şi o lumină pe cărarea mea.“ Ferice de omul la care aceste cuvinte sunt realitate! Găsim o paralelă la acest verset în Ioan 11.9-10: „ ...dacă umblă cineva noaptea, se împiedică, pentru că lumina nu este în el.“ Totuşi, cine citeşte Cuvântul lui Dumnezeu şi îl asimilează, merge înainte cu paşi siguri, iar cărarea lui este plină de lumină. Desigur, el nu va fi înţeles de aceia care merg pe propriile lor cărări, dar acesta are de-a face cu Domnul lui, căruia vrea să-i fie pe plac. Cât de preţioasă este asigurarea că Domnul ne luminează cărarea noastră şi astfel nu suntem în pericol să ne împiedicăm sau chiar să cădem! Repetăm: mijlocul este Cuvântul Său, pe care îl avem în mâini şi cu care putem veni în contact în fiecare zi.

Scriitorul acestui psalm a învăţat să preţuiască Cuvântul lui Dumnezeu. El i-a devenit foarte important şi a jurat să-l ţină. Găsim o prezentare frumoasă a gândului exprimat aici în Daniel 1.8: „Dar Daniel a hotărât în inima lui să nu se întineze cu mâncărurile alese ale împăratului...“ Acel împărat păgân şi chiar şi oamenii care l-au înconjurat n-au putut să înţeleagă gândirea unui israelit credincios; astfel, Daniel a rămas singur cu cei trei prieteni ai săi. Dar el a fost foarte hotărât să realizeze intenţia sa, indiferent cât l-ar costa. Ca şi psalmistul, şi Daniel ar fi putut spune: „Mărturiile Tale îmi sunt moştenire pentru totdeauna, pentru că ele sunt bucuria inimii mele.“Vedem aici că ascultarea şi bucuria sunt legate între ele, un fapt ce îl găsim adeverit în epistola către Filipeni: „Fiţi împreună-imitatori ai mei“ şi „Bucuraţi-vă întotdeauna în Domnul!“ (Filipeni 3.17; 4.4). Un creştin cu frica lui Dumnezeu pune în practică ambele: ascultarea de voia lui Dumnezeu, iar ca urmare a ascultării rezultă bucuria în Domnul.

Psalmistul a fost un om sincer; de asemenea era o bucurie pentru el ca să cugete la Cuvântul lui Dumnezeu. Dar cu cât trăia mai mult în teamă de Dumnezeu, cu atât mai mult se forma o prăpastie între el şi cei cu inima prefăcută.Într-o lume plină de pericole şi duşmani avem un adăpost: este Domnul (versetul 114). În ziua cea rea, El ne va ascunde în coliba Sa şi ne va păstra ascunşi în taina cortului Său; a se vedea Psalmul 27.5. Chiar dacă duşmanul ar trage cu săgeţile sale de foc, Domnul Însuşi este scutul şi protecţia noastră. Condiţia pentru aceasta este de a sta în apropierea Lui.Versetul 115 permite să recunoaştem dorinţa psalmistului de a păzi poruncile Dumnezeului său; dacă influenţa celor răi era o piedică pentru el, psalmistul nu a vrut să-i aibă în apropierea sa. Aceasta ne aminteşte de cuvintele apostolului Pavel în 1 Corinteni 15.33: „Tovărăşiile rele strică obiceiurile bune“, o realitate ce dorim să o punem în mod deosebit înaintea ochilor celor tineri.

În acest pasaj, psalmistul se numeşte slujitorul Domnului (a se vedea versetele 122, 124, 125) şi astfel a făcut judecată şi dreptate. Cu toate că acestea stăteau pentru el în legătură cu domnia lui Dumnezeu pe pământ, totuşi înţelegem că aceste virtuţi se cuvin fiecărui credincios. Ele stau în contrast puternic cu ceea ce se întâmplă în lume; dar ele sunt în concordanţă cu fiinţa Aceluia de care aparţinem.După ce psalmistul a putut spune cu bună conştiinţă: „Am făcut judecată şi dreptate“, a putut să adreseze cu libertate următoarea rugăciune spre Dumnezeu: „Fii garantul slujitorului Tău spre bine... Lucrează pentru slujitorul Tău după bunătatea Ta... Eu sunt slujitorul Tău; dă-mi pricepere.“ Avem aici un principiu, pe care nu ar trebui să-l trecem cu vederea, şi anume starea celui care se roagă, atât în privinţa duhovnicească, cât şi în cea practică, trebuie să fie în concordanţă cu Cuvântul lui Dumnezeu; a se compara Ioan 15.7. Nu rămân unele rugăciuni fără răspuns tocmai datorită lipsei de sinceritate faţă de Domnul?

„Mărturiile Tale sunt minunate, de aceea le păzeşte sufletul meu.“ Acest gând al psalmistului acţionează ca o îmbărbătare pentru noi, ca să citim cu atenţie Cuvântul lui Dumnezeu şi să cugetăm la el. Vrem să ne punem întrebarea: Este acest Cuvânt într-adevăr minunat pentru noi? Putem spune din experienţă: „Descoperirea cuvintelor Tale luminează, dând pricepere“? Dacă intrarea în descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu aduce un asemenea rezultat, cu cât mai mult cunoaşterea Cuvântului ca întreg!Versetul 133 ne arată mai departe că paşii celui drept sunt întăriţi prin Cuvântul lui Dumnezeu. Credinciosul care se lasă învăţat prin Cuvânt nu va rătăci; el merge pe o cale dreaptă, pentru că acest Cuvânt este o candelă pentru piciorul său şi o lumină pe cărarea sa; a se vedea şi Proverbe 3.23. Putem învăţa de aici că depinde de noi într-o anumită măsură să mergem cu paşi siguri prin această lume şi să rămânem ocrotiţi de căile care ar necinsti Numele Domnului şi care pe noi ne-ar duce numai la dezamăgire.

Dreptatea lui Dumnezeu formează obiectul principal al acestui pasaj. Ea este o parte a fiinţei lui Dumnezeu: „Tu eşti drept, Doamne“ şi „Dreptatea Ta este dreptate pentru totdeauna“. Psalmistul nu simţea nicio teamă la gândul prezenţei unui Dumnezeu drept, pentru că ţinea rânduielile Lui. O astfel de stare de inimă este întotdeauna partea aceluia care trăieşte în teamă de Dumnezeu. Dreptatea lui Dumnezeu nu mai acţionează înfricoşător pentru el, căci năzuinţa lui este de a fi plăcut lui Dumnezeu. El trăieşte în lumină, şi anume în acea lumină care dezvăluie totul. Nu este măreţ şi minunat, că oameni născuţi în păcat şi înconjuraţi de o lume păcătoasă găsesc bucurie să se preocupe cu

dreptatea lui Dumnezeu? Aceasta poate să se întâmple numai datorită faptului că Dumnezeu este în acelaşi timp plin de har şi îndurător; a se vedea Exod 34.6. Dar El aşteaptă de asemenea de la toţi, care doresc să se apropie de El, să păzească poruncile Lui. Israelitul, care trăia în vechiul legământ după Lege, avea promisiunea vieţii; a se vedea şi Luca 10.28.

În aceste versete vedem un om drept, care se încredea pe deplin în Dumnezeu. Fiind conştient de neputinţa sa, a strigat către El şi a folosit expresii care arată sinceritatea inimii sale. Un astfel de sentiment de dependenţă este foarte important pentru credincioşi. Noi suntem înclinaţi, poate mai mult decât bănuim, să vorbim şi să acţionăm de la noi înşine. Astfel s-au spus unele cuvinte necugetate şi s-a scris câte o scrisoare care mai bine nu ar fi fost trimisă. Din noi înşine, din inimile noastre greşite nu poate ieşi ceva bun. Ferice de credinciosul care a văzut aceasta şi se teme de sine însuşi! El spune cu psalmistul: „Strig către Tine; salvează-mă şi voi păzi mărturiile Tale.“ Vorbind de această salvare nu trebuie să ne gândim neapărat la un pericol fizic; cel care se ruga cerea mult mai mult: să fie păzit de a preţui puţin mărturiile Cuvântului lui Dumnezeu şi astfel de a păcătui împotriva lui Dumnezeu. De am fi asemenea acestui credincios!

În cercetarea acestui psalm nu trebuie să pierdem din vedere că cel drept, care vrea să păzească cerinţele Domnului şi se bazează pe Cuvântul Său, reprezintă rămăşiţa iudaică a sfârşitului. În acelaşi timp vedem în persecutori şi asupritori pe antihrist şi aliaţii săi. Nu vrem de asemenea să uităm că Hristos Se face una în duh cu cei credincioşi Lui. El a fost adevărata rămăşiţă în mijlocul poporului Său, şi astfel a suferit mult din partea asupritorilor Săi. El putea spune în adevăratul sens al cuvântului: „Priveşte la suferinţa mea şi scapă-mă, pentru că nu am uitat legea Ta.“ Dar în ceea ce priveşte pe cei fărădelege, salvarea este departe de ei, pentru că ei nu se interesează de poruncile lui Dumnezeu. Dar cei drepţi iubesc Cuvântul Său şi stau deoparte de cei necredincioşi, ceea ce le va aduce binecuvântarea lui Dumnezeu.Să privim şi la versetul 160! Cuvântul lui Dumnezeu nu constă din diferite adevăruri, ci el este un întreg: „Cuvântul Tău este adevărul“ (Ioan 17.17).

„Mă bucur de Cuvântul Tău ca unul care găseşte o pradă mare.“ De am putea să spunem cu toţii din inimă aceste cuvinte! Psalmistul nu numai că a citit Cuvântul şi a cugetat la el, ci a făcut experienţa binecuvântată că acela care îşi îndreaptă viaţa după el, are o mare pace. În Cuvânt sunt ascunse bogăţii şi comori, dar numai cine face din Cuvântul lui Dumnezeu dreptarul vieţii sale, le descoperă.Găsim un gând asemănător în Isaia 48.18: „O! Dacă ai fi ascultat de poruncile Mele! Atunci pacea ta ar fi fost ca un râu şi dreptatea ta ca valurile mării.“ Această pace preţioasă este inclusă în comorile care se află în legătură cu ţinerea poruncilor Domnului. Savurăm noi această pace chiar şi în mijlocul neliniştii acestui veac şi în greutăţile de pe cale? Dacă nu, atunci să aruncăm o privire în trecut şi în inimile noastre! Poate vom găsi acolo cauza acestui fapt.

Ajunşi la ultimul pasaj al acestui psalm lung şi important, să încercăm să observăm intenţia Duhului lui Dumnezeu, care a dat psalmistului aceste cuvinte. Chiar dacă Israel s-a rătăcit, inima lui a rămas totuşi îndreptată spre legea Dumnezeului său. Eliberarea definitivă din partea Domnului nu a avut încă loc, dar poporul va fi reabilitat în interior prin necazuri grele prin care va trebui să treacă. Astfel, calea spre Dumnezeu este deschisă, de a se preocupa mai departe cu acesta şi de a savura binecuvântarea sub domnia lui Hristos.Aceste lucruri sunt pline de învăţătură pentru noi, deoarece aici vedem mijloacele de care S-a servit Dumnezeu pentru a conduce credincioşii rătăciţi la reabilitare. Pe lângă diverse încercări, El foloseşte nu rareori smerirea; a se vedea versetele cercetate 67, 71, 75. Versetele de încheiere ale psalmului dau mărturie despre o încredere continuă, nezguduită în Dumnezeu. Împărăţia păcii promisă nu a început, dar acea rămăşiţă nădăjduieşte în ajutorul lui Dumnezeu.

În cercetarea psalmilor ajungem acum la aşa-numita Cântare a treptelor. Ei poartă titlul: „O cântare a treptelor“, pentru că au fost cântaţi cu ocazia sărbătorilor Domnului, când poporul se suia la Ierusalim (a se compara cu Psalm 122.1-2). În aceşti psalmi vom observa mâhnirea sufletului în diverse stări, corespunzător împrejurărilor prin care a fost condus poporul.

În versetele citite auzim plângerea unui om drept, care trebuia să stea un timp în Meşec şi să locuiască în corturile Chedarului. Aceste două locuri se aflau în afara graniţelor Canaanului; Meşec în nordul, Chedarul în estul ţării promise. Indiferent de ce punct cardinal era vorba, pentru un israelit credincios era amarnic să trebuiască să trăiască dincolo de graniţele patriei sale, în mijlocul minciunii şi a înşelăciunii. Cât de adesea a strigat el în strâmtorarea lui către Domnul!

În acest psalm auzim glasul rămăşiţei lui Israel, care jeleşte cu privire la răutatea lui antihrist. Dar eliberarea va veni, aşa cum dă de înţeles versetul 4.

Cel drept ştie că ajutorul poate fi aşteptat numai de sus; el „vine de la Domnul, care a făcut cerurile şi pământul“. Duhul Sfânt foloseşte aceste cuvinte pentru a ne aminti de atotputernicia lui Dumnezeu. Dacă El a putut chema la existenţă cerul cu miriadele sale de stele şi pământul cu toate lucrările minunate de pe el, cu cât mai mult îl va putea ajuta pe cel lipsit de ajutor!Cu asemenea exemple, Dumnezeu întâmpină credinţa noastră mică. Şi ce bine să ştim că Cel care ne păzeşte nici nu dormitează, nici nu doarme! Preţioasă este şi indicaţia din versetul 3. Noi suntem într-o lume plină de pericole şi ispite, iar duşmanul caută să ne aducă la cădere prin ele. Totuşi celui ce se teme de Dumnezeu i se strigă: „Atunci vei umbla în siguranţă pe calea ta şi piciorul tău nu se va poticni“ (Proverbe 3.23). Mai departe ni se spune aici: „Domnul te va păzi de orice rău, îţi va păzi sufletul.“ Credinciosul care stă în apropierea Domnului poate afla adevărul preţios al acestui verset.

Acest psalm ne arată sentimentele unui israelit credincios când se apropiau sărbătorile Domnului. După cum ştim, toate aceste sărbători trebuiau să fie sărbătorite în Ierusalim, deoarece jertfele care se jertfeau acolo erau în legătură cu templul şi altarul. În Deuteronom 12.13 citim: „Ia aminte să nu aduci arderile tale de tot în orice loc pe care-l vei vedea, ci în locul pe care-l va alege Domnul într-una din seminţiile tale, acolo să aduci arderile tale de tot şi acolo să faci tot ce îţi poruncesc eu.“Dorim să amintim aici că gândurile lui Dumnezeu în legătură cu noi sunt scrise în Noul Testament (a se vedea Evrei 13.12-15). Pentru noi, locul este în afara taberei religioase unde a fost scos Isus; acolo trebuie să aducem jertfele noastre de laudă în legătură cu sărbătoarea Cinei la Masa Domnului. Având în vedere un asemenea privilegiu, să ne bucurăm şi noi de fiecare dată când ne adunăm în jurul Persoanei Domnului!

Cum să punem în legătură versetul 1 al acestui psalm cu versetul 5? În primul, scriitorul vorbeşte despre bucurie, în celălalt, despre judecată. Şi aici este vorba despre un principiu divin. Adevărata bucurie se găseşte numai acolo unde se face o judecată dreaptă şi răul este dat afară. Când împăraţii din Ierusalim s-au dedat slujbei idolatre, în cetate nu a domnit o bucurie pe placul lui Dumnezeu. „Tronurile de judecată, tronurile casei lui David“ au fost îndepărtate amândouă în acelaşi timp; astfel, răul s-a putut răspândi, iar templul a fost întinat. Ar fi fost cu

totul altfel, dacă judecata s-ar fi făcut după gândurile lui Dumnezeu! A se vedea Deuteronom 17.8-13.Principiul amintit mai sus are şi astăzi deplină valabilitate în Adunarea lui Dumnezeu. La începutul Faptelor Apostolilor vedem mare bucurie printre credincioşi, dar în acelaşi timp şi „tronurile de judecată“ (capitolul 5.1-11). Cum stau lucrurile astăzi? Într-o adunare locală există de asemenea, vorbind în imagini, „tronuri de judecată“. Ca urmare a efectului Duhului Sfânt, răul este descoperit şi osândit cum vrea Dumnezeu (a se compara cu 1 Corinteni 5).

„Îmi ridic ochii spre Tine, care locuieşti în ceruri!“ Aceste cuvinte sunt binefăcătoare pentru inimă. La cine ne înălţăm inimile, când trecem prin tristeţe şi durere, când vrem să ştim calea corectă sau chiar şi atunci când suntem mulţumitori pentru nenumărate bunătăţi pe care le primim zilnic? Privirea se îndreaptă mereu în sus, spre Acela care conduce soarta noastră.

Dar noi Îl cunoaştem altfel pe Dumnezeu decât israeliţii şi suntem într-o altă legătură cu El. Pentru ei, El era Cel Atotputernic, care tronează în cer; pentru noi, dimpotrivă, El a devenit Tatăl nostru în Hristos Isus. Noi stăm faţă de El într-o poziţie privilegiată, de copii iubiţi faţă de un Tată binevoitor.

Versetul 2 vorbeşte despre o relaţie sensibilă între rob şi stăpânul său (a se compara cu Psalmul 32.8). Este preţios că putem să ne însuşim şi aceste cuvinte. Este o asemenea relaţie strânsă partea tuturor credincioşilor? Cine doreşte şi îngrijeşte părtăşia cu Domnul, poate savura o astfel de relaţie strânsă.

Aici vedem într-un mod profetic rămăşiţa iudaică înainte de intrarea ei în Împărăţia de o mie de ani. Aceşti iudei credincioşi privesc înapoi la timpul dureros de necaz, când li se părea că împotrivitorii i-ar fi înghiţit de vii.Expresiile folosite în versetele 3-5 sunt foarte puternice. Ele se referă la pericolele extraordinare prin care acea rămăşiţă va trece: din afară strâmtorare din partea asirianului împreună cu alte naţiuni, iar în ţară din partea antihristului. Primii au fost dintotdeauna duşmanii conspiratori ai lui Israel, iar al doilea, profetul mincinos, este cel mai groaznic persecutor al tuturor celor care nu vor accepta semnele fiarei. Dar în mijlocul acestor împrejurări foarte dure, aceşti iudei credincioşi privesc în sus la Domnul, iar încrederea lor nu va fi dată de ruşine. Ei se pot lăuda: „Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinţilor lor!“Versetul 7 cuprinde o ilustrare frumoasă a ceea ce şi noi putem experimenta când ne încredem în Domnul. Cât de adesea întinde păsărarul, satan, în ascuns cursele sale – totuşi, în zadar pentru cel care stă în apropierea Domnului!

Chiar dacă şi acest psalm se referă în mod deosebit la Israel, putem totuşi să vedem în el un gând foarte preţios: „Cei care se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină...“ Ce valoare are încrederea în Dumnezeu! Credinciosul care se încrede în El, nu este aruncat încoace şi încolo; el nu tremură când aude o veste rea, pentru că ştie că Domnul stă peste toate şi poate ajuta. Ce preţioasă este o asemenea încredere! Aşa cum am amintit deja, încrederea este strâns înrudită cu credinţa; amândouă sunt de fapt strâns legate. Prin credinţă L-am cunoscut pe Domnul, şi prin credinţă creştem în cunoaşterea Lui. Putem să înţelegem că în măsura în care Îl cunoaştem pe El creşte şi încrederea noastră. El poate permite ca noi să trecem prin încercări, dar suntem convinşi puternic că El dirijează în înţelepciunea Sa totul spre binele nostru; a se compara cu Romani 8.28.

Vom înţelege bine acest psalm dacă citim primul capitol al cărţii Ezra. Conform profeţiei lui Ieremia (Ieremia 25.11), Iuda şi Beniamin au fost duşi la Babel, unde au trăit 70 de ani în prizonierat. Când a trecut acest timp, Domnul i-a poruncit împăratului Cirus să reconstruiască templul în Ierusalim şi să trimită înapoi în ţara lor pe iudeii prinşi. La acel timp se referă cuvintele: „Când a întors Domnul pe captivii Sionului, eram ca cei ce visează. Atunci gura ne era plină de râs...“

Acest psalm se referă între timp nu numai la trecutul acestor două seminţii; ce vedem aici este în acelaşi timp un prolog al restabilirii definitive a lui Israel şi al întoarcerii sale în ţara părinţilor. Aceşti credincioşi au un timp greu în urma lor; ei au trecut cu lacrimi prin necazul cel mare, dar acum pot secera cu bucurie. Versetul 6 ne aminteşte în mod special de Domnul Isus. „Va vedea din rodul muncii sufletului Său şi va fi satisfăcut“ (Isaia 53.11).

Acest psalm subliniază faptul că totul depinde de binecuvântarea lui Dumnezeu. Toată munca şi osteneala este în zadar, dacă El nu dă binecuvântarea Sa. Avem aici un principiu de cea mai mare însemnătate. O lucrare a început probabil în împrejurările cele mai favorabile; ea nu va duce la un rezultat bun, dacă Domnul nu poate să-Şi dea binecuvântarea asupra acelei lucrări. Lumea judecă altfel; ea este mulţumită dacă se obţine succesul pământesc. Dar „ce i-ar folosi unui om dacă ar câştiga toată lumea şi şi-ar pierde sufletul?“ (Matei 16.26). Şi credinciosul este în pericol să judece lucrurile numai după exterior, iar binecuvântarea lui Dumnezeu, care nu se arată totdeauna în succesul material, să nu o ia în seamă. Să fim atenţi! Duşmanul se străduieşte mereu să ne îndrepte atenţia asupra a ceea ce este vizibil şi să ne tulbure vederea, ca să nu vedem binecuvântarea pe care Domnul vrea să ne-o dea. De aceea să punem la inimă în mod deosebit primele două versete!

Aici este subliniată teama de Dumnezeu şi binecuvântarea care o însoţeşte. Acest psalm arată urmările temerii de Dumnezeu în legătură cu Israel, dar în primul verset nu există nicio limitare: fericirea este partea fiecăruia care se teme de Dumnezeu. În Psalmul 31.19 citim: „Ce mare este bunătatea Ta pe care ai păstrat-o pentru cei care se tem de Tine.“

În cele mai multe locuri unde este amintită teama de Dumnezeu nu ne gândim la frică sau tremur înaintea unui Dumnezeu sfânt. Din contră, dacă ne lăsăm călăuziţi de teama de Dumnezeu, posedăm o anumită sinceritate faţă de Dumnezeu. Cine umblă în teama de Dumnezeu, evită răul; putem să spunem de asemenea: cine rămâne în dragostea lui Dumnezeu, se ţine departe de orice păcat. Astfel, teama de Dumnezeu şi dragostea sunt unite una cu alta; a se compara cu Isaia 11.3a, unde este ilustrat acest gând într-un mod frumos. În încheiere mai amintim şi Psalmul 25.14; acolo citim că Domnul comunică intim, confidenţial cu cei care ce se tem de El (a se vedea nota de subsol).

În versetele 1-3 avem un rezumat scurt al pedepselor dureroase, prin care Israel a trebuit să treacă de la începutul istoriei sale. Adeseori a fost asuprit de duşmanii săi; slujba idolatră şi neascultarea au adus tot mereu noi pedepse din partea lui Dumnezeu peste acest popor îndărătnic. Dar cu toate că naţiunile duşmane se gândeau să îl elimine, totuşi Israel poate spune la sfârşitul timpului: „nu m-au învins“. Punctul culminant al suferinţelor sale îl găsim în versetul 3: „Plugarii au arat pe spatele meu, au tras brazdele lor lungi.“ Rămăşiţa este aceea care vorbeşte aici.

După cum am văzut de mai multe ori în psalmi, Hristos Se face una cu rămăşiţa. El a aflat într-adevăr ce exprimă Duhul Sfânt prin aceste cuvinte profetice, a se vedea Matei 27.26; Marcu 15.15; Ioan 19.1. Răscumpărătorul nostru, Domnul slavei, nu S-a împotrivit să nu se aplice

acest tip de pedeapsă dură, insultătoare pe trupul Lui. Să ne gândim mai mult la calea de ocară şi ruşine, pe care a mers El din cauza noastră!

În aceste versete vedem un suflet care Îl roagă pentru ajutor pe Dumnezeu, pe care L-a jignit. Dacă Dumnezeu va lua aminte la nelegiuirea omului, nu va exista nicio speranţă pentru el; omul va fi pierdut, dacă problema păcatelor lui nu va fi rezolvată. Dar Dumnezeu să fie veşnic lăudat! – există iertare la El, iertare pentru orice păcătos care se pocăieşte, care vine la El, cât şi pentru credinciosul care greşeşte. Când un credincios, care a căzut, poate să spună din inimă: „Din adâncuri Te chem, Doamne!“, atunci aceasta este un efect al harului şi al îndurării lui Dumnezeu. Credinciosul este conştient de greşelile lui, iar în lumina Cuvântului îşi recunoaşte starea adevărată înaintea lui Dumnezeu. Domnul a mers după el în credincioşie şi răbdare şi nu i-a dat odihnă până nu a avut loc întoarcerea. În legătură cu iertarea citim în versetul 4: „ ...ca să fii de temut“. Iertarea primită poate acţiona în credinciosul reabilitat, ca el să se ferească de orice ar putea necinsti Numele Domnului.

După ce sufletul a recunoscut starea lui şi a aflat o reabilitare deplină, tânjeşte acum după Domnul şi Cuvântul Lui. Cum ar putea să dorească iarăşi lucrurile prin care a fost scufundat în adânc? Avem aici un frumos rezultat al disciplinei, pe care Domnul trebuie să o aplice câteodată la ai Săi.

Citim mai departe: „Sufletul meu Îl aşteaptă pe Domnul mai mult decât străjerii dimineaţa.“ Ce dor se dezvăluie în aceste cuvinte! Nu exprimă ele sentimentele robului care îl aşteaptă pe stăpân? Noaptea, care a început cu respingerea lui Hristos (a se compara cu Ioan 13.30b; 9.4-5), se întunecă tot mai mult; dar noi trebuie să ne asemănăm oamenilor care aşteaptă venirea Domnului; a se vedea Luca 12.35-37a. Ca şi copii ai luminii suferim în întunericul gros al acestei lumi, şi cu cât mai mult sporeşte păcatul şi se extinde stăpânirea lui satan, cu atât mai mult tânjim după patria veşnică.

În Psalmii 129, 130 şi 131 vedem un progres frumos. El începe cu încercarea şi pedeapsa adâncă, prin care a trecut rămăşiţa (Psalm 129). În Psalmul 130 avem apoi un rezultat al acestei pedepse, şi anume convingerea că Dumnezeu a acţionat în dreptate şi îndurare.La sfârşit, în Psalmul 131, este exprimată convingerea că după ce sufletul este înţărcat de tot ce doreşte aici jos, ceva nu i se poate lua, şi anume Domnul Însuşi. Psalmistul şi-a potolit sufletul; el se asemăna unui copil înţărcat lângă mama sa. Mama îi era mai de preţ decât orice lucru, la care trebuia să renunţe. Aşa este şi pentru noi când trecem prin asemenea experienţe. Domnul ne va deveni mai preţios; noi căutăm înainte de toate apropierea Lui, acolo ne merge bine. Ce ar putea fi mai important decât o cunoaştere mai adâncă a Persoanei Domnului Isus? Şi să nu uităm: tot ce ne determină să ne sprijinim mai mult pe El înseamnă un câştig, atât pentru timpul acesta, cât şi pentru veşnicie.

În aceste versete stă înaintea noastră un bărbat care şi-a îndreptat toată atenţia asupra casei Domnului. Vedem aici o mare diferenţă între David şi Saul, predecesorul lui la tron. Ultimul a fost preocupat cu sine; el a fost foarte îngrijorat să-şi întărească poziţia sa ca împărat, într-un cuvânt: el era punctul central. Cât de diferit a fost David! Nu interesele sale, ci „locaşurile pentru Puternicul lui Iacov“ stăteau în prim-plan. Amănunte despre intenţia lui găsim în 1 Cronici 15 şi 16. David a îndreptat privirile tuturor spre „chivotul Domnului, Dumnezeul lui Israel“, iar el a trecut în plan secund – cu adevărat, o luare de poziţie demnă de imitat. Dacă ne întrebăm ce a lucrat o astfel de atitudine dorită de Dumnezeu, găsim răspunsul în versetul 1: „Doamne, aminteşte-Ţi de David, de toate necazurile lui!“ Necazurile acestui bărbat al lui Dumnezeu au fost multe. Neînţeles de fraţii lui (1 Samuel 17.28), urmărit de Saul şi expus multor pericole, Dumnezeu i- a devenit adăpostul şi tăria; de aceea i-a acordat întâietate în toate.

Vedem aici un rezultat al încercării, care a fost plăcut lui Dumnezeu. Domnul doreşte să-i ştie pe ai Săi cât mai aproape de Sine şi El ne ajută să corespundem dorinţelor Lui. El trebuie să înlăture anumite lucruri care ne stau în cale, iar pentru aceasta Se serveşte de încercări. Anii de necaz în viaţa lui David au condus la efectul binecuvântat pe care îl vedem aici. Domnul, chivotul Său, casa Lui, preoţii Săi au avut întâietatea, iar David a stat în plan secund. Faţă de o asemenea poziţie, Dumnezeu nu poate tăcea. El dă robului Său promisiuni cu privire la cei care vor urma la tron. Dumnezeu pune o condiţie: „Dacă fiii tăi vor păzi legământul Meu şi mărturiile Mele, în care îi voi învăţa...“ Aşa cum ştim, urmaşii lui David s-au îndepărtat de atitudinea temătoare de Dumnezeu a tatălui lor, iar promisiunea lui Dumnezeu nu s-a putut împlini. Dar în Hristos, „unsul“ Său, se împlineşte orice promisiune.

Acest psalm îl citim adesea. Când savurăm clipe de părtăşie binecuvântată, facem trimitere la versetul 1: „Iată ce bine şi ce plăcut este să locuiască fraţii uniţi împreună!“ Pe de altă parte simţim un sentiment de dor dureros după realizarea acestor cuvinte în caz că lipseşte părtăşia dintre noi.Dacă acordăm Persoanei Domnului Isus locul care i se cuvine, atât în viaţa noastră zilnică, dar şi în Adunare, vom locui mereu uniţi împreună. Aceasta este dorinţa Duhului Sfânt, care doreşte să ne îndrepte mereu privirea spre Domnul.Aceasta are loc în mod deosebit în prima zi a săptămânii, când ne adunăm pentru adorare. Adunaţi la Masa Domnului, noi suntem preocupaţi cu El; Duhul Sfânt ne prezintă o slavă după alta, iar cu o singură inimă, dintr-o singură gură Îi aducem Lui mulţumirea şi lauda care i se cuvin. Vedem aici starea normală duhovnicească şi practică, în care trebuie să sărbătorim ziua Domnului.Cu privire la versetul 1, în care se scoate în evidenţă în mod deosebit valoarea armoniei între fraţi, cineva scria: „Noi vorbim mult despre părtăşie. Să ne ferim ca să facem din aceasta ceva doar de suprafaţă; aceasta ar conduce spre un formalism rău şi spre profanarea unui lucru sfânt... Această armonie, această părtăşie se savurează în măsura în care veghem asupra noastră şi stăm în apropierea Domnului.“În următoarele versete citim despre „untdelemnul preţios“ şi despre „roua Hermonului“. Untdelemnul este un simbol al Duhului Sfânt, pe care Domnul, după ce S-a întors la Tatăl, l-a trimis jos (a se vedea Ioan 16.7). Acest „untdelemn preţios“ curge pe marginea veşmintelor marelui preot; recunoaştem aici partea prezentă a credincioşilor, care sunt văzuţi locuind uniţi împreună, cu dorinţa de a- L înălţa pe Domnul. „Roua Hermonului“ vorbeşte despre binecuvântarea care coboară de la Hristosul preamărit spre ai Săi. În El este totul desăvârşit; depinde de noi dacă punem în practică aceste lucruri preţioase care sunt exprimate în acest psalm.

Acest psalm încheie seria cântării treptelor. Poporul pământesc al lui Dumnezeu a ajuns la ţinta mult dorită şi i se cere ca să-L binecuvânteze pe Domnul. Lauda şi binecuvântarea este preocuparea slăvită a acelora care Îi aparţin; există însă o deosebire dacă o fac în mijlocul văii lacrimilor sau la capătul pelerinajului, atunci când ajung la ţintă.Dacă facem o comparaţie între intenţiile lui Dumnezeu cu privire la poporul Său pământesc şi poporul Său ceresc, atunci vedem aici o deosebire. Slujitorii Domnului, care stau nopţile în casa Domnului, sunt îndemnaţi să-L binecuvânteze pe Domnul. În Împărăţia de o mie de ani nu va exista nici zi şi nici noapte; de aceea este necesar un îndemn de a-L binecuvânta pe Domnul. Dar în Apocalipsa 21.25 citim: „ ...pentru că noapte nu va fi acolo.“ De asemenea acolo nu va fi necesar, ca răscumpăraţii să fie îndemnaţi să-L laude pe Domnul. Vederea Persoanei Sale şi a slavei Sale va fi suficientă pentru a-i aduce în toată

veşnicia laudă şi adorare.

Avem în acest psalm o anexă la cântarea treptelor. În Psalmul 134 slujitorii Domnului sunt îndemnaţi să-L binecuvânteze pe Domnul, dar aici psalmistul le pune în gură cuvintele pentru a exprima lauda Lui.Din acest context putem învăţa ceva, pentru că vrem să aducem cu bucurie Dumnezeului nostru şi Tată şi Domnului Isus laudă şi mulţumire. Binecuvântarea nu este aici ceva vag, nedefinit. După îndemnul general spre laudă găsim multe amănunte care sunt transcrise din nou exact. Duhul Sfânt vrea să ne înveţe prin aceasta cum să privim în tărâmul dragostei, harului, îndurării şi bunătăţii lui Dumnezeu, iar cu cât vom cugeta mai mult la ele, cu atât mai clare forme va lua mulţumirea noastră. Noi facem bucurie inimii Tatălui nostru ceresc, dacă cu privire la bunătatea Lui enumerăm fiecare binefacere cu care ne-a înveselit adesea. Ele sunt mai numeroase decât am putea gândi. Vrem să ne preocupăm cu ele mai intensiv, şi ca urmare a acestei preocupări să-i arătăm mai mult mulţumirea noastră.

Aici mai mult decât în psalmul anterior vedem dorinţa Duhului lui Dumnezeu de a lăsa pe credincioşi să privească la toate amănuntele bunătăţii lui Dumnezeu. În versetele 4-25 vedem dovezi clare despre atotputernicia lui Dumnezeu, dar totdeauna în legătură cu bunătatea Sa. Este surprinzător cum psalmistul enumeră un eveniment după altul. Poate noi am fi tentaţi să simplificăm, în timp ce am lăuda bunătatea lui Dumnezeu într-un mod rezumativ. Dar să învăţăm să privim cu ochii deschişi diferitele aspecte ale bunătăţii Sale faţă de noi şi să ne amintim de cuvântul: „Cel care aduce jertfă de laudă Mă glorifică“ (Psalm 50.23).

Bunătatea lui Dumnezeu este o parte din gloria Sa. Când Moise i-a spus Domnului: „Arată-mi, Te rog, gloria Ta“, a primit ca răspuns: „Voi face să treacă toată bunătatea Mea pe dinaintea feţei tale şi voi vesti Numele Domnului înaintea ta; şi voi fi îndurător şi voi avea milă de cine voi avea milă“ (Exod 33.18 şi 19).

Aceste versete sunt o privire retrospectivă la timpul când cele două seminţii a lui Iuda şi a lui Beniamin se aflau în prizonierat în Babilon. Dar numai cei temători de Dumnezeu dintre acei iudei aveau o asemenea plângere. Despre ceilalţi ne relatează cartea Estera; ei s- au obişnuit cu prizonieratul şi nu s-au întors cu tovarăşii lor de seminţie în ţara părinţilor (a se compara cu Ezra 1 şi 2). Observăm aici ceva ce se arată mereu la poporul lui Dumnezeu şi care are ca efect: deosebirea între masa poporului indiferentă şi cei care doresc să trăiască în separare pentru Dumnezeu.Ultimii sunt cei care se plâng: „Lângă râurile Babilonului, acolo ne-am aşezat şi am plâns, când ne-am amintit de Sion.“ Cei care îi apăsau le cereau să cânte, dorind să se delecteze la auzul cântărilor Sionului. Dar cum ar fi putut aceşti credincioşi să cânte o cântare a Domnului într-o ţară duşmană? Aceşti iudei sunt în acelaşi timp o imagine a rămăşiţei credincioase a poporului iudeu în timpul necazului, înainte de instaurarea Împărăţiei de o mie de ani.

Ierusalimul era chintesenţa tuturor dorinţelor pentru iudeii credincioşi. Acolo, Domnul a promis să lase să locuiască Numele Său; acolo era de asemenea altarul pe care trebuiau aduse toate jertfele, acele jertfe care prezentau temelia legăturii cu Dumnezeu. Conţinutul şi intensitatea acestei dorinţe sunt exprimate în versetele 5 şi 6. Aceşti credincioşi au avut parte de o ascultare pentru moment a dorinţei lor când împăratul Cir a dat dispoziţie să plece în Iuda pentru a construi iarăşi templul (a se compara cu Psalm 126.1-3).Ce va fi atunci când nu numai câteva mii, ci tot poporul, după încheierea judecăţilor şi sub toiagul de domnie al lui Hristos, va merge la Ierusalim!În versetele 7-9 se aminteşte de duşmanii lui Israel. Edomul preia o poziţie evidentă printre ei; de aceea peste el va veni o judecată fără scăpare, ca şi peste Babilon. Versetul 9 ni se pare probabil dur şi nedrept. În ce priveşte Edomul, profetul Obadia ne dezvăluie de ce acest popor trebuie să fie eliminat pe deplin.

„Te voi lăuda din toată inima mea...“ Însemnătatea predominantă a acestui verset este desigur în cuvintele: cu toată inima mea. Tindem să-L lăudăm pe Domnul, de exemplu atunci când vedem dovezi deosebite ale bunătăţii Sale. Într-un asemenea caz stă înaintea noastră mai mult ceea ce L-am rugat, decât El Însuşi, şi ne bucurăm de cadoul pe care l-am primit; sentimentele inimii noastre ar trebui să se îndrepte într-o altă direcţie. Noi Îl lăudăm pe Domnul din toată inima când El este subiectul laudei. El este descoperirea lui Dumnezeu şi a slavei Sale în dragoste, bunătate, har, lumină, îndurare, bunăvoinţă faţă de oameni. Dacă ne preocupăm cu acestea, nu ni se va părea greu să-L lăudăm pe Dumnezeu din toată inima şi să-i aducem adorare. Un israelit care nu locuia în Ierusalim sau chiar era în prizonierat putea să-L laude şi să-L adore pe Domnul îndreptându-şi faţa spre templu. Dar noi putem să-L adorăm pe Tatăl în duh şi adevăr (a se compara cu Ioan 4.23).

„În ziua când am strigat, mi-ai răspuns...“ Nu se spune aici că cel care cere ceva primeşte tocmai ce a cerut, dar cererea lui nu rămâne fără răspuns din partea lui Dumnezeu. Dacă ne îndreptăm spre El plini de încredere, trebuie să fim convinşi că El ne va da ce este spre folosul nostru. După dorinţa inimii noastre naturale, am fi dorit poate altceva; dar ce bine că răspunsul Lui corespunde cunoaşterii dinainte a tuturor lucrurilor şi bunătăţii şi dragostei Sale desăvârşite!Versetul 6 cuprinde o încurajare pentru toţi aceia care trebuie să trăiască în condiţii sărăcăcioase şi pentru aceia care ca urmare a unei boli îndelungate sau a împrejurărilor grele merg pe calea lor cu greutate. „Pentru că Domnul este foarte înălţat, dar îi priveşte pe cei înjosiţi“; a se vedea şi Psalm 72.13; Psalm 10.14. Fiecare, care se află într-o astfel de situaţie, poate să spună: „Domnul Se gândeşte la mine“ (Psalm 40.17) şi va cânta împreună cu alţii versetul 8: „Domnul va împlini ceea ce este pentru mine.“

Acest psalm ne arată un om care este conştient de atotprezenţa lui Dumnezeu. Dar chiar dacă ştie că acest Dumnezeu îl vede în întregime şi totdeauna, nu încearcă să i se sustragă. Cât de diferit este în cazul oamenilor care nu-L cunosc pe Dumnezeu! Ei nu pot suporta lumina, ei „au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele“ (Ioan 3.19). Ei îndepărtează de la ei gândul despre un Dumnezeu drept, pentru că se simt condamnaţi de El. Ei nu îşi pot imagina că poţi fi fericit în apropierea Lui şi îi compătimesc pe aceia care se despart de plăcerile lumeşti.

Cum a putut David să spună cu inima fericită: „Doamne, Tu m-ai cercetat şi mă cunoşti“? Atras de harul lui Dumnezeu, a ajuns la cunoaşterea fericită că acest Dumnezeu nu Se arată ca duşmanul păcătosului, ci mai degrabă El vrea să-l întâmpine cu milă. Având această cunoştinţă, el s-a bucurat în lumina Sa. Desigur, el a fost în strâmtorare, dar ea a fost adusă de un Dumnezeu care este dragoste.

Versetele de început ale psalmului ne determină să ne verificăm pe noi înşine. „Tu ştii când mă aşez şi când mă ridic, de departe îmi pătrunzi gândul.“ Orice început al nostru este descoperit înaintea lui Dumnezeu. Noi ne gândim prea puţin la aceasta când ne trezim dimineaţa. Domnul vede cum începem ziua; dacă o facem în grabă şi cu o rugăciune pe fugă sau ne luăm suficient timp pentru a avea părtăşie cu El. El ştie gândurile cu care plecăm la muncă şi cunoaşte dinainte toate căile noastre. Nimic nu-i scapă. Este acest lucru preţios pentru noi sau ne nelinişteşte că ştie şi lucrurile pe care dorim să le ascundem cu grijă de oameni? Pentru David, această cunoaştere a Dumnezeului său era preţioasă, el trăia într-o relaţie fericită de încredere cu El. Aceasta ne stă şi nouă la dispoziţie, chiar într-o mai intimă şi mai mare măsură,

căci noi Îl cunoaştem pe Dumnezeu ca Tatăl nostru prin Isus Hristos.

Primul capitol al cărţii Iona este o ilustrare a pasajului citit. Profetul nu era într-o legătură corectă cu Dumnezeul său în timpul evenimentelor care ni se prezintă acolo; altfel nu ar fi ajuns la gândul „să meargă la Tarsis, departe de faţa Domnului“. Nu ştim dacă a crezut cu adevărat că un astfel de plan se poate realiza, încât Domnul să nu-l poată găsi; dar ceva este sigur: părtăşia dintre el şi Dumnezeu a fost întreruptă. Într-o asemenea stare, credinciosul poate ajunge la gânduri nepotrivite şi chiar să creadă că s-ar putea ascunde împreună cu căile lui greşite dinaintea lui Dumnezeu. Iona a trebuit să vadă că Dumnezeu a cunoscut dinainte intenţia lui şi că El a fost Acela care l- a readus la ţărm. Această relatare în legătură cu versetele citite cuprinde o învăţătură valoroasă. Dumnezeul nostru este atotştiutor şi atotprezent. Dar ce bine că aceste trăsături sunt în strânsă legătură cu dragostea şi bunătatea Lui faţă de noi!

David a fost un bărbat care nu trecea nepăsător pe lângă minunile din creaţia lui Dumnezeu; unii din psalmii săi arată aceasta. Nu trebuie să mergem prea departe pentru a găsi astfel de minuni, există în imediata noastră apropiere. Să ne gândim de exemplu la compoziţia trupului nostru, la funcţiile fiecărei părţi a corpului, la colaborarea nenumăratelor glande ş.a.m.d. Un profesor de medicină, care le descria studenţilor săi ochiul, a spus odată: „Este aşa de minunat, încât am putea accepta că există Dumnezeu“, cu toate că era un tăgăduitor al lui Dumnezeu. Un alt profesor a studiat ani la rândul piciorul, dar a trebuit să recunoască totuşi, că nu a pătruns în adâncimea acestuia. Cu gândul la aceste minuni putem spune cu psalmistul: „Te voi lăuda că m-ai făcut într-un mod uimitor şi admirabil.“ Dumnezeul nostru Se bucură când ne oprim cu admiraţie înaintea lucrărilor înţelepciunii şi puterii Sale, Îi mulţumim pentru ele şi Îl onorăm.

David merge aici un pas mai departe. Ceea ce-i atrage atenţia lui David nu sunt numai minunile lui Dumnezeu în legătură cu el şi modul uimitor cum a fost făcut, ci şi gândurile lui Dumnezeu (a se vedea Psalm 40.5). David s-a străduit să cugete la minunile lui Dumnezeu şi să enumere dovezile bunătăţii Sale, dar curând a observat că ele sunt prea numeroase.

Ce exemplu demn de urmat! Cât timp ne luăm să aşternem în faţa noastră gândurile lui Dumnezeu? Sunt gânduri ale bunătăţii. Vom vedea ce multe sunt, doar când vom începe să stăm înaintea lor.

Numărul lor creşte şi mai mult când încetăm să ne asemănăm cu aceia care credem noi că o duc mai bine decât noi. Când cugetăm la căile lui Dumnezeu, cum sunt ele comunicate în Cuvântul Lui, atunci trebuie să exclamăm împreună cu David: „Şi cât de scumpe îmi sunt gândurile Tale, Dumnezeule, cât de mare este numărul lor!“

După versetele 19-22, care corespund duhului Legii, sub care era Israel, David exprimă o rugăciune importantă: „Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima! Încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile!“ O asemenea dorinţă o poate simţi numai un om care nu mai trebuie să se teamă înaintea lui Dumnezeu, pentru că a fost condus în lumina Sa.

Este de la sine înţeles că oamenilor, în starea lor naturală, le lipseşte o asemenea libertate înaintea lui Dumnezeu; ei se tem de un Dumnezeu sfânt şi drept. Dar care este situaţia cu noi credincioşii? Dorim tot timpul ca Dumnezeu să ne încerce şi să ne cunoască gândurile? Un creştin cu conştiinţa împovărată evită lumina; el nu se simte bine gândindu-se la sfinţenia lui Dumnezeu. Păcatul pe care nu l-a recunoscut, îl apasă ca o povară grea. O astfel de stare este anormală pentru un răscumpărat al Domnului, pentru că Domnul i-a dat în mână tot ce este necesar, ca el să se poată mişca în prezenţa Lui fericit şi liber.

Avem motive să-i mulţumim Domnului că El ne-a pus în poziţia să-i putem spune cu sinceritate: „Încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile!“ Dacă David, care nu avea aşa multă lumină ca noi, a putut avea această dorinţă, cu cât mai mult aceia care pot privi înapoi la lucrarea de mântuire săvârşită la Golgota. Prin sângele vărsat pentru noi şi prin credinţa în Domnul Isus, noi nu mai suntem păcătoşi sărmani, ci sfinţi şi preaiubiţi (a se compara cu Romani 1.7), care putem sta înaintea Dumnezeului celui sfânt fără conştiinţa păcatelor. Aceasta corespunde poziţiei noastre înaintea Lui. Noi suntem copii ai luminii, şi fericirea noastră cea mai mare aici jos este să putem savura părtăşia Sa. Aceasta însă poate fi uşor tulburată, şi o inimă sinceră, temătoare de Dumnezeu observă foarte curând acest lucru. Cine a gustat această părtăşie, are multă grijă ca să o păstreze, de aceea rugăciunea: „Şi vezi dacă este în mine vreo cale a întristării şi condu-mă pe calea eternă!“

În acest psalm vedem unite multele puteri vrăjmaşe ale răutăţii, pentru a face rău poporului lui Dumnezeu.Chiar dacă şi aici este vorba în primul rând de imaginea viitoare cu privire la rămăşiţa iudaică, recunoaştem totuşi lucruri care îi privesc pe credincioşii din prezent, pentru că şi noi ne aflăm de fapt într-o lume duşmănoasă. În anumite ţinuturi, copiii lui Dumnezeu întâmpină chiar ceea ce David prezintă aici. Dar ce preţios este gândul că Domnul stă deasupra actelor de violenţă şi a răutăţii oamenilor şi a altor puteri vrăjmaşe şi poate să-i elibereze pe ai Săi! Ajutorul Său nu se arată întotdeauna aşa cum ni l-am imaginat noi; dar ceva este sigur: El stă de partea celor încercaţi şi apăsaţi pe nedrept.Versetul 7 este deosebit de important: „Domnul Dumnezeu este tăria mântuirii mele. Tu mi-ai acoperit capul în ziua bătăliei.“ A se compara cu Efeseni 6.17. Siguranţa absolută a mântuirii îi dă credinciosului statornicie şi curaj în faţa duşmanilor săi.

Aici avem câteva învăţături, pe care dorim să le folosim în umblarea noastră practică. Înaintea noastră vedem un om temător de Dumnezeu. Rugăciunea este pentru el o preocupare serioasă: „Rugăciunea mea să se îndrepte ca tămâia înaintea Ta…“ Nu am înălţat uneori câte o rugăciune fără să fim foarte conştienţi că am păşit înaintea Domnului? În cazul lui David vedem că stătea cu mare respect înaintea Dumnezeului său. Să fim în această privinţă imitatorii lui!Şi versetul 3 conţine un gând important. Un slujitor al Domnului scria despre acesta: „Poate că stăm cu adevărat şi în sinceritate de partea Domnului; dar cât de mult slăbeşte mărturia noastră un cuvânt nerăbdător sau arogant sau jignitor! Acesta îi dă duşmanului un punct de sprijin şi aduce sufletul într-o poziţie incorectă faţă de Dumnezeu.“ În epistola lui Iacov citim: „Dacă cineva nu greşeşte în cuvânt, este un om desăvârşit, capabil să-şi înfrâneze, de asemenea, tot trupul“ (capitolul 3.2).

În 2 Corinteni 6.14-15 găsim o completare la versetul 4. Viaţa de afaceri poate să-l pună uneori pe credincios în faţa unor probleme care nu pot rezista înaintea lui Dumnezeu. Poate respectivul trăieşte în teamă de Dumnezeu; dar ce se întâmplă dacă partenerul său de afaceri nu acţionează cu corectitudine şi sinceritate?Cât de adesea suntem în pericol să facem ceva greşit! Dar suntem mulţumitori dacă fraţii ne fac atenţi în această privinţă? David spune: „Să mă lovească cel drept, aceasta este o favoare; şi să mă mustre, este untdelemn pe cap.“ El nu s-a amărât când cineva i-a descoperit greşelile. Şi când Şimei chiar l-a blestemat, el a spus: „ …pentru că Domnul i-a zis: «Blestemă pe David!» Şi cine va zice: «De ce faci aşa?»“ (2 Samuel 16.10). Putem învăţa de la David în această privinţă, căci cât de uşor suntem lezaţi când trebuie să primim o mustrare! „Mustră pe un înţelept, şi te va iubi“, citim în Proverbe 9.8b. Dacă suntem înţelepţi, vom accepta mulţumitori o mustrare.

Acest psalm se aseamănă mult cu Psalmul 57; ambii psalmi au fost scrişi sub presiunea aceloraşi împrejurări. În primul verset percepem nu numai o rugăciune, cişi un strigăt, o implorare. David avea nevoie de ajutor imediat, pentru că era înconjurat de Saul şi oastea lui. Omeneşte vorbind, situaţia lui era deznădăjduită: teama lui reiese din cuvintele: „ ...ei mi-u ascuns o cursă... orice loc de scăpare este pierdut pentru mine.“ Dar mai putea să privească în sus. Când orice n-a mai avut niciun sprijin omenesc, s-a încrezut în Dumnezeul său, a cărui bunătate şi putere le cunoscuse. Credinţa lui în ajutorul lui Dumnezeu era aşa de vie, încât putea să spună: „Cei drepţi mă vor înconjura, pentru că Tu îmi vei face bine.“ Acest psalm este unul din multele exemple din Cuvântul lui Dumnezeu, prin care încrederea noastră în Domnul trebuie să se întărească, chiar dacă împrejurările sunt încă aşa de dificile. În Psalmul 116.2, David spune: „Pentru că Şi-a plecat urechea spre mine, de aceea Îl voi chema în tot timpul zilelor mele.“

Acest psalm se aseamănă mult cu Psalmul 57; ambii psalmi au fost scrişi sub presiunea aceloraşi împrejurări. În primul verset percepem nu numai o rugăciune, ci şi un strigăt, o implorare. David avea nevoie de ajutor imediat, pentru că era înconjurat de Saul şi oastea lui. Omeneşte vorbind, situaţia lui era deznădăjduită: teama lui reiese din cuvintele: „ ...ei mi-au ascuns o cursă... orice loc de scăpare este pierdut pentru mine.“ Dar mai putea să privească în sus. Când orice n-a mai avut niciun sprijin omenesc, s-a încrezut în Dumnezeul său, a cărui bunătate şi putere le cunoscuse. Credinţa lui în ajutorul lui Dumnezeu era aşa de vie, încât putea să spună: „Cei drepţi mă vor înconjura, pentru că Tu îmi vei face bine.“

Acest psalm este unul din multele exemple din Cuvântul lui Dumnezeu, prin care încrederea noastră în Domnul trebuie să se întărească, chiar dacă împrejurările sunt încă aşa de dificile. În Psalmul 116.2, David spune: „Pentru că Şi-a plecat urechea spre mine, de aceea Îl voi chema în tot timpul zilelor mele.“

Ca mulţi alţi psalmi, şi acest psalm are ca subiect profetic rămăşiţa iudaică. Totuşi, nu vrem să ne oprim la această particularitate, ci să privim la căile lui Dumnezeu cu ai Săi. David se afla în mare strâmtorare. Cauza acesteia nu ne este cunoscută, dar ea a fost adusă de Dumnezeu. Împrejurările dureroase, prin care trebuie să trecem uneori, sunt adesea un mijloc în mâna lui Dumnezeu spre reabilitarea noastră. Poate am pornit încăpăţânaţi pe o cale proprie, iar acum trebuie să gustăm consecinţele, de care Domnul în providenţa Sa înţeleaptă nu ne poate scuti. La fel ca David, atunci ne vom ruga: „În credincioşia Ta, răspunde-mi... Şi nu intra la judecată cu slujitorul Tău...“ Prin experienţele făcute, noi vom învăţa câte ceva şi vom fi mai chibzuiţi să rămânem în apropierea Domnului. Aşa va fi întotdeauna când sufletul stă curat şi sincer în faţa lui Dumnezeu. Astfel, pedeapsa nu rămâne fără rod binecuvântat. – În ce necaz a putut să fie David, când a înălţat o rugăciune aşa de insistentă spre Dumnezeul său! În acelaşi timp îl vedem deznădăjduit şi cuvintele lui arată necaz mare: „Pentru că vrăjmaşul urmăreşte sufletul meu, îmi calcă viaţa la pământ.“ Câţi credincioşi au trăit situaţii asemănătoare în timpuri de prigoană şi au jelit în consternarea lor: „Duhul meu este copleşit în mine, inima mea este nemângâiată înăuntrul meu“! Domnul permite uneori să se ajungă aşa de departe, încât orice perspectivă după ajutor pare să fi dispărut. Şi totuşi, El este acolo; El urmăreşte cu atenţie şi cu dragoste desăvârşită gradul încercării şi nu permite să meargă mai departe decât este neapărat necesar şi serveşte proslăvirii Sale; a se compara cu Maleahi 3.2-3; 1 Petru 1.6-7. Ce bine să ştim că Cel care face această lucrare a curăţirii este plin de milă şi simte cu noi orice durere! În Isaia 63.9 citim: „În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat şi Îngerul dinaintea feţei Lui i-a salvat.“

„Fă-mă să aud dimineaţa bunătatea Ta, pentru că mă încred în Tine.“ Citim de repetate ori că David cugeta în zorii zilei la bunătăţile lui Dumnezeu şi la căile Sale cu el. Într-un timp de mare strâmtorare a scris: „Dar eu voi cânta puterea Ta şi, dimineaţa, voi lăuda bunătatea Ta; pentru că mi-ai fost un turn înalt şi un loc de scăpare în ziua necazului meu“ (Psalm 59.16).

Când începem ziua cu gândul la bunătatea lui Dumnezeu, atunci ochii noştri sunt deschişi, astfel încât să nu trecem nepăsători pe lângă nenumăratele Lui binefaceri din cursul zilei. Aceasta ne menţine în apropierea Lui şi cu dorinţa de a face ceea ce Îi este plăcut. Cu ce altceva am putea bucura inima Tatălui nostru ceresc, dacă nu prin faptul că umblăm în căile Lui? Savurarea bunătăţii Sale este legată de ascultare şi de dorinţa de a avea o părtăşie strânsă cu Domnul. De am înţelege mai mult acestea!

David a fost un războinic. Deja în tinereţea lui îl vedem în lupta cu filisteanul Goliat pe care l-a omorât. Istoria ne relatează despre mulţi eroi, care au obţinut mari victorii. Dar David s-a remarcat faţă de ceilalţi bărbaţi ai războaielor: el nu a vrut să plece la luptă, fără să-L întrebe pe Domnul, Dumnezeul său; a se vedea, de exemplu, 1 Cronici 14.10, 14. El a dorit chiar să fie învăţat de Dumnezeu în luptă. Această dependenţă şi încredere, pe care o avea în Dumnezeu, au fost răsplătite din plin; peste tot pe unde a umblat, Dumnezeu i-a dat biruinţă. Sub David a luat naştere împărăţia cu cele douăsprezece seminţii ale lui Israel; el a fost unealta în mâna lui Dumnezeu pentru a pregăti domnia de pace a lui Solomon, care este o imagine a Împărăţiei de o mie de ani. În aceste două versete nu vedem nicio urmă că David ar fi vrut să-şi însuşească onoarea în victoriile sale. El i-a dat în toate lui Dumnezeu onoarea; Dumnezeu a fost Acela care i- a supus poporul şi El a fost cetăţuia lui, turnul lui înalt şi salvatorul lui, scutul lui.

Şi noi stăm în luptă, iar această luptă trebuie învăţată. Nu putem să ne luptăm cum ne gândim noi că este bine. „Dacă cineva se luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu se luptă după legile jocului“ (2 Timotei 2.5). Învăţătura despre această luptă o găsim în Sfânta Scriptură. Numai de la Acela, care este mai mare decât duşmanul şi care l-a învins pe acesta, putem învăţa cum să ne împotrivim duşmanului. Locul amintit adesea din Efeseni 6 ne dă explicaţia. Vrem să fim atenţi că armura serveşte în primul rând apărării; dacă suntem echipaţi cu ea, nu trebuie să ne temem de niciun atac al duşmanului; a se vedea Psalm 27, versetele 3-5. Dorim să dăm aici şi câteva indicaţii cu privire la lupta propriu-zisă. Noi putem să luptăm în Evanghelie (Filipeni 4.3). Ca şi Epafra avem dreptul să luptăm pentru fraţii noştri în rugăciuni (Coloseni 4.12); şi suntem îndemnaţi „să luptăm pentru credinţa dată sfinţilor odată pentru totdeauna“ (Iuda 3).

„Doamne, ce este omul ca să iei cunoştinţă de el, fiul omului, ca să ţii seama de el?“ Putem înţelege cursul gândurilor psalmistului, dacă încercăm să stăm în faţa măreţiei lui Dumnezeu şi a bunătăţii Sale cu privire la fiii oamenilor (a se compara cu Psalm 31.19). „Omul este ca o suflare, zilele lui sunt ca umbra care trece.“ Şi totuşi, Dumnezeu Se ocupa de el. Omul are o aşa mare valoare în ochii lui Dumnezeu, încât El L-a trimis pe Fiul Său pe pământ pentru a scoate pe om din pierzare şi pentru a-l mântui. Şi ce mai putem spune când El doreşte să fie pentru fiecare dintre noi care se încrede în El un scut şi un turn înalt? El Se preocupă cu fiecare în parte, chiar şi perii capului nostru sunt toţi număraţi (Luca 12.7).

Versetele de la începutul acestui psalm ni se adresează; găsim în ele unele lucruri pe care le putem aplica la noi. În continuare vedem rămăşiţa la sfârşitul timpului ei de necaz. Împărăţia de o mie de ani se pregăteşte şi Israel gustă dinainte din binecuvântările care îi sunt promise.

Acest psalm este diferit de cei de până acum. Duşmanii au dispărut şi strigătul după ajutor a încetat. Întregul psalm este o laudă la adesea bunătăţii lui Dumnezeu, căci Israel a intrat în sfârşit în binecuvântările Împărăţiei, iar când priveşte înapoi, vede dovezi clare ale bunătăţii, puterii şi înţelepciunii lui Dumnezeu.

Nu trăim şi noi ceva asemănător? Dacă privim în trecut, vedem un Dumnezeu-Mântuitor care ne-a căutat şi ne-a mântuit. Mai departe vedem harul ocrotitor al unui Tată bun care Se îngrijeşte tot timpul de noi, iar în faţa noastră se află Casa Tatălui cu toate binecuvântările cereşti în care vom intra în curând. Să spunem şi noi: „În fiecare zi Te voi binecuvânta şi voi lăuda Numele Tău în vecii vecilor.“ Şi cât de bine putem să ne unim cu ceea ce se spune în versetul 8: „Domnul este îndurător şi milos, încet la mânie şi mare în bunătate“! Dacă nu ar fi fost plin de har şi îndurător faţă de noi, care ar fi fost situaţia noastră astăzi?

De-ar recunoaşte oamenii, că Dumnezeu este bun faţă de toţi! Pentru ei este valabil cuvântul din Romani 2.4: „Sau dispreţuieşti tu bogăţiile bunătăţii Lui, şi ale îngăduinţei şi ale îndelungii răbdări, necunoscând că bunătatea lui Dumnezeu te conduce la pocăinţă?“ Şi în ce priveşte îndurările Lui, ele sunt peste toate lucrările Sale. Dacă nu ar fi aşa, El ar fi trebuit să judece de mult timp pământul şi oamenii de pe el. Dar în locul unei pedepse bine meritate, vedem mult mai mult o bunătate minunată din partea Lui: „Tu Îţi deschizi mâna şi saturi după dorinţă tot ce are viaţă“ şi „El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi“ (Matei 5.45).

Cât de preţios este şi versetul 14! Şi aici vedem îndurarea şi mila lui Dumnezeu faţă de creaturile Sale. Nicio durere, nicio suferinţă nu Îi este ascunsă. Dacă El Se preocupă aşa cu oamenii în general, cu cât mai mult cu noi, copiii Săi!

Versetele 15 si 16 ne permit să privim la purtarea de grijă a lui Dumnezeu cu privire la creaturile Sale. În Iov 38.39-41 găsim o explicaţie a acestor versete. Dumnezeu este Acela care Se îngrijeşte de hrana leilor şi a corbilor (a se vedea şi Matei 6.26). Într-adevăr, un Dumnezeu bun cu toţi! Apoi El este aproape de toţi cei ce Îl cheamă. Dar să observăm încheierea: „ ...de toţi cei care-L cheamă în adevăr.“ Lui Dumnezeu „Îi place adevărul în omul dinăuntru“ (Psalm 51.6) – un principiu pe care trebuie să-l luăm permanent în considerare, când ne apropiem de El în rugăciune.

Versetul 19 conţine o indicaţie importantă referitoare la teama de Dumnezeu: „El împlineşte dorinţa celor care se tem de El; le aude strigătul şi-i scapă.“ Acesta este un îndemn să-i facem cunoscut lui Dumnezeu cererile noastre; avem aici asigurarea că El vrea să ne asculte. Condiţia pe care o avem de îndeplinit este teama de Dumnezeu. El păzeşte de asemenea pe toţi cei care-L iubesc.

Ultimii cinci psalmi formează o unitate aparte în cartea cu a cărei cercetare ne apropiem de final. Începutul şi sfârşitul fiecăruia cuprinde o invitaţie de a-L lăuda pe Domnul. Motivul pentru aceasta este acela că Israel este văzut locuind în ţara lui. Toţi duşmanii sunt înlăturaţi pentru totdeauna şi Israel se poate bucura sub sceptrul Prinţului păcii.

În acel timp se va împlini pe deplin ceea ce Isus a citit din profetul Isaia în sinagoga din Nazaret (Luca 4.18). Acea profeţie s-a putut împlini doar parţial când El a umblat aici jos, pentru că a fost respins ca Mesia de către poporul Său. Dar în Împărăţia Sa viitoare nu vor mai exista prinşi de-ai lui satan; cei legaţi vor merge în libertate. Mai departe sunt numiţi aici cei apăsaţi, flămânzi, orbi, străini, orfani şi văduvi. Până acum au fost încovoiaţi, n-au găsit mângâiere la oameni şi umblau trişti, dar apoi toţi vor afla într-o măsură mare bunătatea şi îndurările Domnului.

După ce am privit în ansamblu acest psalm, vrem să evidenţiem câteva amănunte. Dacă i se cere lui Israel să-L laude pe Domnul – cu cât mai mult motiv avem noi să cântăm şi să ne bucurăm, pentru că mântuirea noastră este mult mai cuprinzătoare şi mai minunată decât a lor!

În ce priveşte versetele 3 şi 4, ştim că Unul singur este vrednic, ca noi să ne încredem în El (a se vedea Ieremia 17.5-8). – Da, „ferice de acela care-L are pe Dumnezeul lui Iacov ca ajutor al lui, a cărui speranţă este în Domnul Dumnezeul său“. Titlul „Dumnezeul lui Iacov“ are o însemnătate deosebită. Găsim acest nume de mai multe ori în Sfânta Scriptură; deci, lui Dumnezeu Îi place să Se numească astfel. Iacov, patriarhul, i-a dat mult de furcă lui Dumnezeu prin viaţa sa de intrigi şi independenţă, dar Dumnezeu a ajuns totuşi la ţintă cu el. Sfârşitul vieţii lui Iacov este o mărturie luminoasă a educaţiei lui Dumnezeu cu acest om. Şi ce bine este să ştim că acest Dumnezeu este la lucru şi în favoarea noastră!

Este necesar ca din când în când să ne oprim înaintea măreţiei şi atotputerniciei lui Dumnezeu, aşa cum ne sunt ele descrise de exemplu în versetul 6. Trecem adesea superficial pe lângă faptul că El este minunat în lucrările creaţiei Sale. Dacă ne rugăm pentru un ochi deschis şi atent, vom fi capabili să vedem toate minunile de care suntem înconjuraţi, şi aceasta ne dă mult motiv ca să-L lăudăm şi să- L mărim pe Dumnezeu. Măreţia şi atotputernicia Lui sunt prezentate într-un mod plăcut în versetele următoare, unde se aminteşte ce face Dumnezeu în diversele împrejurări ale oamenilor. Într-adevăr, un Dumnezeu minunat! El este mare în puterea Lui de creaţie, dar şi în coborârea Sa la creaturile Sale; a se vedea şi Isaia 57.15. Cu toate că acest psalm se referă în special la Israel, putem totuşi să aplicăm aceste adevăruri la timpul prezent. Aceeaşi compasiune din partea Tatălui nostru ceresc este şi partea noastră, şi chiar într-o măsură mai mare.

Primul verset întăreşte în noi gândul că Domnului Îi place când Îi cântăm şi Îl lăudăm. Avem destule motive să facem acest lucru. Şi: „Cel care aduce jertfă de laudă Mă glorifică“ (Psalm 50.23). Citind aceste cuvinte, poate unii dintre credincioşii greu încercaţi gândesc că nu ar avea niciun motiv să-L laude pe Domnul. Desigur, suferinţa poate să aducă aşa mult necaz şi tristeţea să apese aşa de tare, încât îţi cade greu să intonezi o cântare de laudă despre credincioşia şi bunătatea lui Dumnezeu. Totuşi, Sfânta Scriptură ne dă unele exemple despre bărbaţi care i-au mulţumit lui Dumnezeu şi L-au lăudat în strâmtorare grea; a se vedea Psalm 57.7; Psalm 63.3-7; Fapte 16.25. Şi epistola către Filipeni, în care apostolul întemniţat în Roma vorbeşte tot mereu despre bucurie, este o astfel de mărturie. În împrejurări grele, lauda poate fi făcută numai în Domnul, adică în supunere faţă de voia Lui şi fiind conştient că toate căile Lui sunt drepte. Cu privire la ai Săi, El face doar ceea ce le poate fi spre folos; a se vedea Evrei 12.5-11.

„Plăcerea Domnului este în cei care se tem de El, în cei care-şi pun speranţa în bunătatea Lui.“ Acest verset stă aici în contradicţie cu cel anterior. „Puterea calului“ şi „picioarele omului“ reprezintă pe ce îşi întemeiază împăraţii puterea; şi astăzi oamenii iubesc ceea ce este mare şi provoacă senzaţie. Dar Domnul Isus spune: „Oricine se va smeri... acela este mai mare în Împărăţia cerurilor“ (Matei 18.4). Dumnezeu Îşi găseşte plăcerea în cei ce sunt mici în ochii lor. Când El L-a trimis pe Fiul Său în lume, vestea minunată a naşterii Sale nu a fost comunicată celor mari şi celor de sus din popor, ci păstorilor. Ce preţios este să fim găsiţi între aceia „care se tem de El“, fiind conştienţi că El are plăcere

în ei, pentru că nădăjduiesc în bunătatea Lui!

Ultimul verset evidenţiază poziţia avantajoasă a lui Israel printre naţiuni.

În acest psalm i se cere întregii creaţii să-L laude pe Domnul. Mai întâi sunt numiţi îngerii, apoi corpurile cereşti şi chiar cerurile cerurilor. Este de la sine înţeles ca îngerii să-L laude pe Domnul; dar corpurile materiale, monştri mării şi celelalte vieţuitoare? Toate mărturisesc în limba lor mută despre puterea şi înţelepciunea creaţiei lui Dumnezeu; El este proslăvit în ele. Profetul Isaia a vorbit despre acel timp profeţind: „Pentru că veţi ieşi cu bucurie şi veţi fi călăuziţi în pace. Munţii şi dealurile vor izbucni în cântări înaintea voastră şi toţi copacii câmpului vor bate din palme. În locul spinului va răsări chiparosul şi în locul urzicii va răsări mirtul. Şi aceasta va fi pentru Domnul un nume, un semn pentru totdeauna, care nu se va stinge“ (capitolul 55.12, 13).

Ultimul verset al acestui psalm ne arată din nou pe Israel ca poporul ales al lui Dumnezeu. El îi dă poporului o poziţie deosebită în apropierea Sa şi înalţă cornul lui (puterea lui) în mijlocul popoarelor.

Aici, îndemnul de a cânta o cântare nouă este adresat lui Israel. Aşa cum am văzut, acum greutăţile drumului şi judecata necazului celui mare au trecut, şi o nouă eră a păcii, a liniştii şi a fericirii stă înaintea acestui popor. Chiar şi în timpurile dinainte, Israel a cântat spre onoarea Domnului, a se vedea Exod 15.1; Numeri 21.17; dar aici este vorba de o cântare nouă. Nu cunoaştem conţinutul acesteia; totuşi suntem învăţaţi prin Cuvânt că o asemenea cântare poate fi cântată doar când cei care o cântă au ajuns la ţinta pe care Dumnezeu le-a pus-o înainte. Ca exemplu putem cita cântarea nouă din Apocalipsa 5.9, dar trebuie să fim atenţi de la început că există o deosebire mare între acea cântare şi cântarea nouă din acest psalm. Cântarea din Apocalipsa 5 se cântă în cer, iar cealaltă pe pământ. Deci avem aici înaintea noastră două clase diferite de oameni, şi anume un popor ceresc şi unul pământesc.

Poate că unii cititori se minunează de conţinutul versetelor 6-9. Dacă i se cere lui Israel să cânte o cântare nouă, cum se face că trebuie să exercite şi răzbunare faţă de naţiuni? Ultimii cinci psalmi vorbesc despre gloria Împărăţiei de o mie de ani, dar răzbunarea faţă de naţiuni nu s-a realizat definitiv. Din câteva locuri din Vechiul Testament vedem că Israel serveşte ca unealtă în mâinile lui Dumnezeu pentru pedepsirea naţiunilor, a se vedea Isaia 41.14-16. Expresiile: „vierme al lui Iacov, voi, bărbaţi ai lui Israel“ ne arată ce a fost acest popor într-adevăr printre naţiuni; da, el este poporul lui Dumnezeu, şi ca un astfel de popor va face în viitor lucruri mari, a se vedea Mica 5.7-8. – Trebuie să evidenţiem şi aici o diferenţă între poporul pământesc şi cel ceresc al lui Dumnezeu. În timp ce Israel este chemat să facă răzbunare împotriva duşmanilor săi, noi suntem invitaţi să călcăm pe urmele Aceluia „care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă..., ci Se încredinţa pe Sine Celui care judecă drept“ (1 Petru 2.23).

Cartea Psalmilor vorbeşte în special despre suferinţe, despre încercări adânci ale sufletului, despre pericolele prin care au trecut cei drepţi în Vechiul Testament – dar şi despre salvări minunate. Când este vorba despre suferinţe, trebuie să înţelegem în mod deosebit suferinţele lui Hristos, care reprezintă rămăşiţa credincioasă în mijlocul poporului Său. De aceea psalmii sunt o parte preferată a Sfintei Scripturi pentru credincioşii care trec prin durere. Nu este minunat şi preţios că această carte se încheie cu o asemenea laudă? Aceasta ne arată că suferinţele nu sunt scopul final al căilor lui Dumnezeu cu ai Săi. Dacă El îi conduce prin încercări, El vrea să le facă parte de o binecuvântare deosebită. Timpurile de suferinţă sunt adesea cele mai rodnice din viaţa noastră; dacă le primim din mâna Domnului, rezultatul final al acestora este bucurie şi laudă. Aici se cere ca tot ce are suflare să laude pe Domnul – o ascultare minunată a aşteptării întregii creaţii, a se vedea Romani 8.19-22.

clickbible.org